

જરથોસ્તી ધર્મ શિક્ષણ માળા-પુસ્તક બીજું.

II

1923

18-6-1923

જરથોસ્તી ધર્મની તવારીખ.

૬૬૪

જિ.કે. No-3-17

સપ્તમાર

એસ્વદ હવતજી જમશેદજી મેદી, બી. એ.

આવૃત્તિ બીજી.

કપાસી પ્રગટ કરનાર

જરથોસ્તી ધર્મ સંબંધી કેળવણી આપનારી

અને

જ્ઞાન ફેલાવનારી મંડળી.

૧૯૨૨.

ગૂજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કૉપીરાઈટ વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૧૦૪૩૪ વર્ગિક

પુસ્તકનું નામ જરથોસ્તી દર્શન
તપાસીય

વિષય પૃ ૪૫૬૯

જરથોશ્તી ધર્મ શિક્ષણ માળા-પુસ્તક બોલું.

જરથોશ્તી ધર્મની તવારીખ

લખનાર

એરવદ જીવનજી જમશેદજી મેઠી, બી. એ.

આવૃત્તિ બીજી.

છપાવી પ્રગટ કરનાર

જરથોશ્તી ધર્મ સંબંધી કેળવણી આપનારી

અને

જ્ઞાન ફેલાવનારી મંડળી.

૧૯૨૨.

ગુજરાત વિધાપીઠ ગ્રંથાલય
ગુજરાત કોપીરાઇટ સંગ્રહ
૧૦૪૩૪

૧૮૪૫૨૯

આ પુસ્તક ધી જ. ન. પીતીત પારસી આરક્રનેજ કૅપતન પ્રિન્ટીંગ
વર્ક્સ નં. ૧૪૧, લાલબાગ, પરેલ, મુંબઈમાં મીં મેહેરજી બી.
મીઠાઈવાલાએ છાપ્યું છે. અને જરથોશ્તી ધર્મ સંબંધી
કેળવણી આપનારી અને જ્ઞાન ફેલાવનારી મંડળીના
સંસ્કૃતરી શમ્સ-ઉલ-ઉલમા ડૉ. જીવનજી જમશેદજી
મોહી, બી. એ. પીએચ. ડી., સી. આઇ. ઈ. એ.
મંડળીને માટે પારસી પંચાયતની આફીસ,
નાં ૨૦૬, હોર્નબી રોડ, કોટ, મુંબઈ.
મધેથી પ્રગટ કીધું છે.

પેહેલી આવૃત્તિના ખુલાસો

જરથોસ્ત્ર ધર્મ સંબંધી કેળવણી આપનારી
અને જ્ઞાન ફેલાવનારી મંડલી.

આપણાં ટોલામાં ધર્મ સંબંધી કેળવણી આપવા
અને જ્ઞાન ફેલાવવા માટે એક મંડળી ઉપસે નામે, તા. ૧૦
મી જુલાઈ ૧૯૦૩ ને દીને સ્થાપનામાં આવી હતી.
એ મંડળીએ ધર્મ સંબંધી કેળવણી આપવા માટે ત્રણ યા
ત્રણ ચોપડીઓની હારમાળા લખાવવાને ઠેકવું છે. તેમાંની
પેહેલી “જરથોસ્ત્રી ધર્મ સંબંધી પ્રશ્નોત્તર” એવે નામે
પ્રગટ થઈ છે. તેની પેહેલી આવૃત્તિની ૧૦,૦૦૦ નકલ
ખપી જવાથી ખીજી આવૃત્તિ ૫,૦૦૦ નકલની બાહાર પાડ-
વામાં આવી છે. એ હારમાળાની આ ખીજી ચોપડી છે.
એ ચોપડીએ તૈયાર કરાવવા માટે એ મંડળીએ નેમેલી
થુક-કમીટી હાલ નીચલા સભાસદોની બનેલી છે:—

રામશુભ ઓલમાં દસ્તુર દારાબજી પેશોતનજી

સંજળા, ખી. એ.

દસ્તુર કેખસર જામારપજી જામારપઆશાના.

એરવદ એહલજી કેરસારપજી આંટીયા.

શેઠ પેસતનજી કુંવરજી મોતીવાલા, એમ. એ., એલ.

એલ. ખી.

એરવદ બલમનજી નશરવાનજી ધાંબર, એમ. એ.

શેઠ કરતમજી હાવસજી ખરખ.

શેઠ બેહરામજી તેલમુરસ અંકેસરીઆ, એમ. એ.

શેઠ જીજીભાઈ પેસતનજી મીસતરી, એમ. એ.
 ડા० માણિકજી બમનજી દાવર, એમ. એ., પી એચ. ડી.
 શેઠ સોરાબજી જમશેદજી બલસારા, એમ. એ.
 શેઠ રતનજી ફરદુનજી ગોરવાલા, એમ. એ.
 શેઠ અરદેશર ખરશેદજી વેસાવેવાલા, બી. એ.
 શેઠ ખોદાબક્ષ એદલજી પુનેગર, બી. એ.
 બાઈ બીખાઈજી અરદેશર એનજીનીયર, એમ. એ.
 એરવદ જીવનજી જમશેદજી મોદી બી. ઝો.

એ કમટીએ કારોબાર મંડળીની બહાલીથી એ ચોપડીએ લખવાનું કામ નીચલા બે ગ્રહસ્થોને સોંપ્યું છે:—

શેઠ સોરાબજી જમશેદજી બલસારા.

એરવદ જીવનજી જમશેદજી મોદી.

એઓમાંથી આ ચોપડી એરવદ જીવનજી જમશેદજી મોદીએ તૈયાર કરી છે, તેનું લખાણ પેહેલ વેહેલે બુક-કમીટીના સદ્યના સભાસદોમાં ફેરવવામાં આવ્યું હતું. ત્યાર પછી તે બુક કમીટીની નવ સભાઓમાં તપાસવામાં આવ્યું હતું. ત્યાર પછી તે કેટલાક ફેરફારો સાથે છપાવવામાં આવ્યું હતું. તેના છાપેલા પ્રુફો સર્વ સભાસદોને પહોંચાડવામાં આવ્યા હતા. તેઓએ તે વાંચવા પછી બુક-કમીટીની બીજી ૮ સભાઓમાં તે ફરીથી તપાસવામાં આવ્યા હતા.

એ ચોપડીના છાપેલા પ્રુફોની અડેક નકલ આપણી અત્રેની જાહેર પારસી રુકુલોના વડા ઉસ્તાદો ઉપર મોકલી આપવામાં આવી હતી, એ સાહેબોએ સામાન્ય રીતે એ ચોપડી માટે પોતાની પસંદગી જણાવી છે. તેઓની પસંદગીના શબ્દો સેવટે આપ્યા છે.

આ ચોપડી તપાસનાર બુક-કમીટી આપણા ભણેલા
દસ્તુરો, એરવદો અને બેહદીનોની બનેલી છે. તે સાહેબોની
આરીક તપાસમાંથી તે પસંદ થઈ છે. વળી તે પારસી
સ્કુલોના વડાઓની પસંદગી પામી છે. માટે મંડલી આજ્ઞા
રાખે છે કે તે સર્વની પ્રસન્તા પામશે અને સર્વ જરથો-
સ્તી માઆપો આ પુસ્તક પોતાનાં કુટુંબમાં દાખલ કરી
પોતાનાં બચ્ચાંઓને તેથી ધર્મ કેવલણી આપશે. જરથો-
સ્તી સ્કુલોના વડા શિક્ષક સાહેબોને પણ કમીટી અરજ
કરે છે કે તેઓએ એ ચોપડી પોતાની સ્કુલોમાં ધર્મ શિક્ષણ
માટે દાખલ કરવી.

રોજ ૮ મે, માહ ૨ જો,
રોહનશાહી સને ૧૨૮૦
તા. ૨૦ મી અકટોબર ૧૯૧૦. }

કારોબાર મંડળીના હોકમથી

જીવનજી જમશેદજી મોદી.

ઓ. સેક્રેટરી.

બીજી આવૃત્તિનો ખુલાસો.

જરથોસ્તી ધર્મ સંબંધી કેળવણી આપનારી
અને જ્ઞાન ફેલાવનારી મંડળી.

આ ચોપડીની પેહેલે છપાવેલી ૫૦૦૦ નકલો
ખપી જવાથી થોડાક ફેરફાર સાથે આ બીજી આવૃત્તિની
૫૦૦૦ નકલ છપાવી છે.

શૈવ ૧૫ મો માહ ૫ મો શહેનશાહી સને ૧૨૯૨
તા. ૨૨ મી જાનેવારી ૧૯૨૩.

જીવનજી જમશેદજી મેાદી

આ. સેક્રેટરી.

કેટલીક પારસી સ્કુલોના વડાઓનાં આ ચોપડી બાબે મતો

શેઠ દોરામજી પાલનજી પાવરી. બી. એ., તે એસપ્લેનેડ હાઇ સ્કુલના હેડ માસ્તર તા. ૨૨ મી નવેમ્બર ૧૯૧૦ નાં પત્રમાં જણાવે છે કે:—

“I find the book well-written and full of information.”

એરવદ પાલનજી દોરામજી પાવરી બી. એ., તે ધી બેરામજી જીજીભાઈ ચેરીટેબલ ઇન્સ્ટીટ્યુશનના ધર્મ શિક્ષક તા. ૨૯ મી નવેમ્બર ૧૯૧૦ નાં પત્રમાં જણાવે છે કે:—

“I went through it with considerable interest and found it very well suited to juvenile requirements. If our boys and girls are given an opportunity to study it in their schools, they will not only be considerably informed in matters religious, but will surely learn to take pride in the very rich inheritance of Zoroastrianism received from our worthy ancestors.”

શેઠ દોરામજી જમનજી માસ્તર. બી. એ., તે ફાઈ એન્ડ પ્રોપ્રાયટરી હાઈ સ્કુલના હેડ માસ્તર તા. ૧ લી ડીસેમ્બર ૧૯૧૦ નાં પત્રમાં જણાવે છે કે:—

“The Second Book of the Religious Books' Series written by Sams-ul Ulma Ervad Jivanji Jamshedji Modi, B. A., for the Society of propagating Zoroastrian knowledge will be a great help to

Parsi children in acquiring a knowledge of their religion. Mr. Modi, in this book, gives the history of the Zoroastrian religion from its origin and treats the subject in such a masterly manner that the boys and girls for whom it is intended will, I have no doubt, find it interesting as well as instructive.

Mr. Modi is well-known to school children as an eloquent preacher and they are sure to study this book with the attention it deserves, as it is written by one who takes a great interest in their welfare."

શેઠ એદવજી દોરાબજી તત્તાટી. બી.એ., તે એશીન્સ્ટન હાઇ સ્કૂલના માજી પ્રીન્સીપલ તા. ૧૮ મી ડીસેમ્બર ૧૯૧૦ નાં પત્રમાં લખે છે કે :—

"This book contains information on our religion which every Zoroastrian ought to know. It will be of great use to Parsi boys."

સાં ક દ્યું.

પાનુ

પ્રકરણ ૧ છું—

જરથોશ્તરી ધર્મની ધરાનમાં ઉત્પત્તિ ... ૧

પ્રકરણ ૨ છું—

અશો જરથોશ્તરી આગમચ ધર્મની હાલત	૩
આગલા સોષ્યન્તો	૪
ગયોમર્દ	૫
હોશંગ	૬
તેહમુરસ	૬
હોમ	૭
જમશેદ	૮
ફરેફુન	૯
કાઉસ	૧૦
કઝેખુસ્તુ	૧૧
ઉપલા સોષ્યન્તોની દીન	૧૨
આગલી દીનનાં લખાણુ	૧૪
આગલી પઞ્ચોધર્યોત્કઞ્ચેષી	
માજ્જદયરની દીનનાં તત્વો.	૧૫
(૧) આતશની સેતાયશ	૧૫
(૨) કુસ્તી બાંધવાનો રીતજ	૧૭
(૩) હોમની ક્રિયા.	૧૮
(૪) બર્સમની ક્રિયા	૨૦
ઉપલા મલાં તત્વો સાથની માજ્જદયરની દીન	
પેગામ્બર જરથોસ્તે કખુલ રાખી	૨૧

પ્રકરણ ૩ થુ—

અશો જરથોસ્તનાં આવવા પછી એક ખુદાને
માણુનારી માજદયસ્તી દીનતું કાયમ થયું ૨૨

પ્રકરણ ૪ થુ—

જરથોસ્તે પોતાની દીન મુખ્ય કરી દેવ- યસ્તીની વિરુદ્ધમાં ફેલાવી ...	૨૬
માહેલી ગવાહી, એટલે ખુદ અવસ્તાનાં લખાણુની ગવાહી	૨૭
દેવ એટલે શું !	૨૮
જરથોસ્તની શિખવણી પ્રમાણે દેવ શબ્દ અહોળે અર્થે.	૩૦
જરથોસ્તની આગમય આર્ચન પ્રજાની હાલત. દવયસ્તી સામે પેગમ્બર જરથોસ્તની કોશેશ...	૩૧
દેવયસ્તી સામેની પેગામ્બરની કોશેશમાં શીલ- સુરીનો અંશ	૩૫
અહારની ગવાહી. બીજી પ્રજાઓના સાહિત્યમાં દેવને મહતા શબ્દનો ઉપયોગ.	૩૭
ત્રીજી ગવાહી. વેદીક અને જરથોસ્તી સાહિત્યમાં 'દેવ' અને 'અહુર' શબ્દનો ઉપયોગ ...	૩૮
જરથોસ્તી દીન અને આગલી દીન વચ્ચેના ફરક બાબે જાદસ્પરમનું પેહેલવી લખાણુ	૩૯
આગલી દીનવાળાઓ સાથે ઝગડો. ...	૪૦
પેગામ્બર જરથોસ્તે કુદરતની સેતાયશને આપેલી હદસરની હકદાર જમ્યા	૪૧

પ્રકરણ ૫ મું

અશીા જરથોસ્તની જીંદગી અને કાર-

કિર્દાનું ડુંક વૃત્તાંત	૪૩
પેગામ્બર જરથોસ્ત એક હૈયાત પુરુષ હતો.			૪૩
(૧) અંદરની ગવાહી	૪૫
(ક) ગાયાની ગવાહી	૪૫
(ખ) ગાથા પદ્ધતિનાં બીજાં લખાણો	...		૪૮
(૨) બાહર ગવાહી	૪૯
(ક) અવસ્તા સિવાયનું પેહેલવી પાજંદ			
ફારસી સાહિત્ય	૪૯
(ખ) પારકા લખનારાઓ	૫૧
(૧) પશ્ચિમ બણીના પુરાણા લખનારાઓ	...		૫૧
(૨) પુર્વ બણીના પારકા લખનારાઓ	...		૬૨
જરથોસ્તના જન્મ અને વસવાટનો મુલક	...		૬૬
જરથોસ્તનો સને	૬૭
જરથુસ્ત્ર નામનો અર્થ	૬૨
જરથોસ્તના એલાઓ	૭૩
એવણના વડવાઓ	૭૩
એવણના પિતા	૭૪
એવણનાં માતા	૭૪
એવણનાં ધણીયાણી	૭૫
એવણના ભાઈઓ	૭૫
ફરજંદો	૭૫
પેગામ્બર જરથોસ્તના વડીલોના નામની વંશાવલી			૭૬
એવણનો જન્મ અને બચગી	૭૬

એવણુની જવાની	૭૮
એવણુ ક૨ેલી મુસાફરી	૮૦
દીન માટેની બશારત	૮૦
એવણુનું મરણુ	૮૩
પેગામ્બર જરથોસ્તની મરણુ વખતે ઉમ્મર...				૮૩
જરથોસ્ત પેગામ્બરની જીંદગી ઉપરથી મલતો ધડો				૮૫
(૧) સારા ધારા	૮૫
સુધારો અથવા સારો એટલે શું ?			...	૮૬
(૨) જીંદગીમાં સુખ અને દુઃખ ભેગાયલું છે.				૮૭
(૩) ખરું સુખ ફરજ બજાવવામાં છે			...	૯૦
(૪) બધાં કામમાં ઉલટ	૯૧

પ્રકરણ ૬ કું—

અશો જરથોસ્ત પછી આજ સુધીની જર- થોસ્તી ધર્મની ટુંક તવારીખ	...			૯૪
શાહ ગુસ્તાશ્પ, અરક્ષન્દયાર, બહમન અને દારાએ દારાખ	૯૪
સએન અહુમ સ્તુદાન	૯૬
હિંદી અને યૂનાની દાનાવો		૯૭
હખામીનીઅન પાદશાહી		૯૮
સિકંદર	૯૮
વહખશ	૯૯
અર્દેશર બાબેગાન	૯૯
શાપુર પેહેલો...	૧૦૦
શાપુર બીજો	૧૦૧

નોશેરવાન અદલ	૧૦૨
નોશેરવાન પછી ધરાનના ધર્મ અને સાહિત્યની				
હાલત	૧૦૩

પ્રકરણ ૭ મું—

અવસ્તાનાં પુસ્તકો શી બાબતનાં છે

તેનો ખુલાસો	૧૦૫
જન્દ અવસ્તા	૧૦૫
અસલ અવસ્તા	૧૦૬
યજ્ઞસ્ત્રોત્ર	૧૦૭
ગાથા	૧૦૭
અહુનવદ ગાથા	૧૦૮
ઉસ્તવદ ગાથા	૧૧૦
સપેન્તોમદ ગાથા	૧૧૧
વોહુક્ષત્ર ગાથા	૧૧૩
વહિસ્તોષસ્ત ગાથા	૧૧૩
યસ્ન હેત્તંધહાષ્ટી	૧૧૩
યજ્ઞસ્ત્રોત્રના બીજા ભાગો	૧૧૪
વીરપરદ. એ શબ્દનો અર્થ	૧૧૭
વીરપરદ એટલે સધણા રતુઓ અથવા સર-				
દારોની યાદનું બજુતર	૧૧૭
વીરપરદ એ સધણા રતુઓની સામટી શિક્ષત				૧૧૮
વીરપરદને ગાહમ્યાર સાથ સંબંધ	...			૧૧૯
ગાહમ્યાર વખતે સધણા રતુઓનો મેળાવડો				૧૧૯
ગાહમ્યાર રાખના વીરપરદના સંબંધ ઉપ-				
રથી લેવો જોઈતો ધડો	૧૨૦

વંદીલાદ	૧૨૧
ખોદેલ અવસ્તા	૧૨૫
ગેહો	૧૨૫
નીઆએશે	યક્ષો	વિગેરે	૧૨૫

પ્રકરણ ૮ મું—

આગલા ધરાની જરથોશ્તી ધર્મને લગતાં				
સાહિત્યની ઢુંક તવારીખ	૧૨૭
૧ અવસ્તાનાં લખાણોનો પેહેલવી તરજુમો				
અને શરેહ...	૧૨૮
૨ ધર્મ સંબંધી બાબતોનાં પેહેલવી લખાણો				૧૨૯
૩ ધર્મ સંબંધી નહિ, એવાં પેહેલવી લખાણો				૧૨૯
પાજંદ સાહિત્ય	૧૨૯
ફારસી સાહિત્ય	૧૩૦
આપણા ધર્મને લગતું સંસ્કૃત સાહિત્ય	૧૩૧
બીજું સાહિત્ય	૧૩૨

પ્રકરણ પહેલું

જરથોસ્તી ધર્મની ઇરાનમાં ઉત્પત્તિ

જરથોસ્તી દીન પહેલે ઇરાનમાં જાહેર થઈ હતી. પેગામ્બર જરથોસ્તને “ ઇરાનવેજમાં વખણાયેલો ” કહ્યો છે.^૧ એ દીન પાદશાહ ગુસ્તાસ્પનાં રાજ્યમાં પેગામ્બર જરથોસ્તે તેની દરબારમાં જાહેર પ્રાપ્તિ હતી. શાહ ગુસ્તાસ્પની દરબાર બદખમાં મળતી હતી. એ સમયે એ શહેરને ‘ એરે-ધ્વો દ્રક્ષાંમ ’^૨ યાને “ બુક્કંદ (પાદશાહી) વાવટાવાળું ” કહ્યું છે. પાદશાહી રાજધાની એ શહેરમાં હતી. એ ઉપરથી દીસે છે કે તે વખતે ઇરાનની હદ પૂર્વે છેક બદખ સુધી હતી. વળી જરથોસ્તના જન્મની જમ્યા તરીકે દારજ નામની નદીનો કાંઠો જણાવવામાં આવે છે. તે નદીને સધળી નદીઓમાં મુખ્ય ગણવામાં આવી છે, કારણ ત્યાં પેગામ્બર જરથોસ્તનાં જાપતું ધર હતું અને જરથોસ્તનો જન્મ ત્યાં થયો હતો.^૩ આ દારજ

(૧) ‘ સુતો અહર્યને વએજહિ. ’ યજ્ઞસ્ને હા. ૬, ૬. ૧૪.

(૨) વંદીનાહ પર્વદ ૧. ૬. ૭. (૩) ‘ દારજ રૂદ રૂદમારા ૧ રૂદ, મેમનશ માને અબ્દીતરે જરતુહસ્ત પવન ખાલા. જરતુહસ્ત વમમન જ્વહ (બુનદે-હેશ ખાજ ૨૪, ૬. ૧૫) અર્થ-દારજ નદી મોટી નદીઓમાં મુખ્ય છે, કારણકે તેની કંઠાર્ધ (એટલે કિનારા) ઉપર જરથોસ્તના જાપતું રહેઠાણ હતું અને જરથોસ્ત ત્યાં જન્મ્યો હતો. ’

નદોને ધરાનવેજમાં આવેલી જણાવી છે,^૧ અને તે હાલ દરહ અથવા દર્હા નામની નદી છે, જે આજરમએજાન આવેલા સવલાન પહાડમાંથી વહે છે. એ સવલા પહાડને કાજવીની નામનો લખનાર સેખીઝાન નામે જણાવે ગયો છે અને તે એ પહાડને પેગામ્મર જરથોસ્તની દીન-બશારત (inspiration) ની જમ્મા તરીકે કહી ગયો છે ત્યારે ધરાનવેજની હદ પશ્ચિમે છેક આજરમએજાન સુધે લંબાયેલી ગણાઈ છે. એ સવલાન અથવા સેખીઝાન અવસ્થાને ઉશીદરેન પહાડ છે, કે જે ઉપર પેગામ્મર જરથોસ્ત બશારત મેળવી હતી. એ મુજબ જોતાં પેગામ્મર જરથોસ્ત ધરાનવેજના પશ્ચિમ ભણીના આજરમએજાનના મુલકમાં જન્મ લેધ, પૂર્વ તરફ મદખ શહેરમાં જઈ, ત્યાં પાદશાહની દરબારમ પોતાની દીન ફેલાવી હતી. પણ એ ધરાનવેજમાં દસ મહિન થઈ અને એ મદિના ગરમી રહેતી હતી.

(૧) જુનહેહેશ ખામ ૨૦, ફ. ૩૨.

પ્રકરણ બીજું

અશેા જરથોસ્તની આગમન ધર્મની હાલત

પેગામ્બર જરથોસ્તના જમાનાની આગમનના જમાનાઓમાં દુનિયામાં કોઇ બીજા તરેહવાર તરીકાઓ ના દીનો જાહેર હોવી જોઇએ, વંદીલાદમાં તે બીજા દીનો માટે, તે બીજા દીનોના કલામો (સવજ્હ) માટે બોલવામાં આવે છે. ત્યાં કહે છે કે કોઇ બીજાઓએ દીનના જે કલામો કલા હોય તે સર્વ દીની કલામો કરતાં જરથોસ્તી દીનના જે કલામો એ પ્રમાણમાં મોટા છે, કે જે પ્રમાણમાં વોહરકથા દ્યો, પાણીના બીજા ભાગો, યાને સરોવરો, નદી નાલાંઓ કરતાં મોટા છે, જે પ્રમાણમાં એક મોટું ઝાડ નાના ઝાડોને ઢાંકી નાંખે છે, અને જે પ્રમાણમાં આસ્માન આ જમીનને ઢાંકી નાંખે છે.^૧ ખુદ પેગામ્બર જરથોસ્તના વખતમાં કોઇ બીજા દીનો હતી, કારણ કે જરથોસ્તી માજદયસ્તી દીનના એકરારનામાં જરથોસ્તી દીનને તે વખતની બીજા હયાત દીનોમાં સર્વથી મોટી, સર્વથી બધી, સર્વથી સરસ ગણી છે.^૨

ધરાનનો આગલી દીન તે પઓધર્યો તકએધી

પેગામ્બર જરથોસ્તે પોતાની દીન ધરાનના મુલકમાં ફેલાવી હતી. એ મુલકમાં એવજુ પોતાની દીન જાહેર કાધી તે આગમન જે દીન જણાયતી હતી, તેને આપણાં પુસ્તકોમાં

‘પ્રત્યોષર્થો લક્ષ્યેષી’^૧, યાને “આગલા તરીકાવાળી,” કહી છે. તે દીન પણ ‘માજદયરની’ અને “એક મહાશાની સાહેબને પિછાનનારી” દીન હતી. એ માજદયરની દીન ધરાનમાં લાંબા વખતની ચાલુ હતી.^૨ પણ અવારનવાર તેનાં સ્વચ્છપણાંમાં કોઈ બુરાં^૩ આદમીઓનાં દોર યા શિખવણીથી ખલલ થતી હતી. કોઈ મહાત્મા પાદશાહો યા પુરૂષો તે ખલલ દુર કરી તે દીનને પાછી તેની અસલ સ્વચ્છતા આપવાની કોશેશ કરતા હતા. પેગામ્બર જરથોસ્તની આવી કોશેશ વધુ ફતેહમંદ નિવડી હતી. તે વધુ ફતેહમંદ નિવડી, તેની સામેતી આ કે, તેની કોશેશનાં પરિણામ તરીકે જાણાયલી ‘જરથોસ્તી માજદયરની દીન’^૪ લાંબો વખત સુધી ચાલુ રહી.

એક દેશમાં કોઈ ચોકસ તરીકાવાળી દીન સ્થાપવામાં આવે યા ફેલાવવામાં આવે, તો તે દેશમાં એક પ્રકારની વ્યવસ્થા, એક પ્રકારનો સુધારો, દાખલા થયેલો ગણાય; તે દેશ જંગલી યા બટકતી હાલતમાંથી સુધરેલી હાલતમાં આવેલો ગણાય. એ મુજબ વિચાર કરતાં હિસે છે કે ખુદ પેશદાદીઆન જમાનાના વખતથી ધરાનમાં કોઈ ચોકસ વ્યવસ્થા મુજબની, કોઈ ચોકસ તરીકાવાળી દીન દાખલ થઈ હતી.

આગલા સોબ્ય-તો,

પેગામ્બર જરથોસ્તની આગમ્ય ધરાનમાં અવારનવાર

(૧) યજ્ઞસ્ને હા. ૧, ક. ૧૮; હા. ૨૬, ક. ૪; ફર્વેદીન ચક્ત ક. ૧૭, ૧૪૯, ૧૫૨, ૧૫૬, (૨) યજ્ઞસ્ને હા. ૯, ક. ૨૬; વંદીદાદ પર્ગદ^૬ ૨, ક. ૪૨. (૩) દાખલા તરીકે કેરેશાની; યજ્ઞસ્ને હા. ૯, ક. ૨૪. (૪) યજ્ઞસ્ને હા. ૧૨, ક. ૮.

દીનદારી ફેલાવનારા કેટલાક પાદશાહો અને મહાન પુરો-
થઈ ગયા છે. એઓમાં નીચલા મુખ્ય છે:—

(૧) ગયોમર્દ, (૨) હોશંગ, (૩) તેહમુરસ, (૪)
હોમ, (૫) જમશેદ, જેને તેનાં આ કામમાં વીરકરિષ્તે
મદદ કીધી હતી, (૬) ફરેદુન, (૭) કાકિસ અને (૮)
કએખુસ્તુ. એવા દીન ફેલાવનારાઓ ‘સોબ્યન્તો’^૧ એટલે
“માણસ જાતનો ફાયદો કરનારાઓ,” ગણાતા. ઉપર
જણાવેલા સોબ્યન્તો અથવા દીનનો ફેલાવો કરી દુનિયાને
ફાયદો કરનારાઓની થોડીક હકીકત અવસ્તા મુજબ
નીચે પ્રમાણે છે:—

(૧) ગયોમર્દ— દીનને માન્ય કરનારાઓમાં પાદશાહ
ગયોમર્દ એક ગણાયો છે. તે અશોષને માટે ફતેહમંદીથી
લડનારાઓમાંનો એક પઓઝર્યેત્કએષ, એક પહેલો દીન
કખુસનાર^૨ ગણાયો છે. જે મલા અશો નરોનાં ફરોહરોને
અવસ્તામાં યાદ કર્યા છે, તેઓની ટીપ એ પાદશાહનાં નામથી
શરૂ થાય છે.^૩ અહુરમઝ્દના વિચાર અને શિખામણ બરા-
બર રીતે સાંભળનાર પહેલો શખ્સ એ હતો.^૪ એ પહેલો
દીન કખુસ કરનાર ગણાયો છે.^૫ એ ફરોહર્દના કામમાં આગે-
વાન ભાગ લેનાર એક સોબ્યન્ત ગણાયો છે.^૬

(૧) યજ્ઞને હા. ૯, ફ. ૨; હા. ૧૨, ફ. ૭. (૨) ‘થોષ અષાઈ
વઓનરે’. યજ્ઞને હા. ૨૬, ફ. ૫. (૩) ‘પઓઝર્યેનામ સારનો શુષામ.’
હા. ૨૬, ફ. ૪; ફર્વેદીન યજ્ઞ, ફ. ૮૭. (૪) હા. ૨૬, ફ. ૧૦; ફર્વેદીન
યજ્ઞ ફ. ૮૭. (૫) ફર્વેદીન યજ્ઞ ફ. ૮૭. (૬) ‘ફર્દુમ દી ૧ પદીસ્તવાર
મિન હાહાર ગયોમર્દ.’ દીનકહે, વાલમ ૧, બાબ ૩૫. પેહેલવી લખાણ
પા. ૩૨, લીટી ૧-૨. (૭) હાદેસ્તાને ઈતી, બાબ. ૩૬, ફ. ૨.

(૨) હોશંગ—મયોગદ્ પછી, તેના નખીરતો નખીરો^૧ હોશંગ, જેનાં વિશેષણ ‘પીશદાદ’ (પરધાન) ઉપરથી પેશદાદીઆન વંશનું નામ પડ્યું છે, તે દીનની રાહે આલનાર અને દેવોને દંકે કરનાર તરીકે જણાયેલો છે^૨. તેણે પોતાના જમાનાના ખુરા દેવોમાંના એ તૃત્યાંશ ભાગ જેટલા દેવો ઉપર ફતેહ મેળવી, તેઓને દાખી દીધા.^૩ એ પહેલો શખ્સ હતો કે જેણે ફિરદોસ્તી મુજબ આતશની શોધ કરી આતશને દાદગાહે પરથીને તેની સેતાયશ કીધી અને તે શાધની યાદમાં ‘જરને સદેહ’ નામનું જશન દબે મહિનો અને આવાં રાજે રચાધ્યું.

(૩) તેહમુરસ—હોશંગ પછી દીનદારી ફેલાવનાર પાદશાહ તેહમુરસ હતો. તેણે ધણાક ખુરા તરીક્તવાળા દેવોનો દોર તોડ્યો હતો. તેથી તેને ‘દબેવો-ત્તિશ તખ્મ’^૪, એટલે “દેવગદ તેહમુરસ”^૫ કહેા છે. એણે ૩૦ વરસ^૬ સુધી રંજ ખેંચી દેવોને જેર કર્યા હતા.^૭ દેવોને કાખુમાં રાખવાને માટે અને તેઓ સામે દીનદારી ખાતર લડવાને માટે તે હમેશા તૈયાર હતો; માટે તેને ‘જએનંધ-હવન’ એટલે “હથિયાર બંધ”^૮ કહેયો છે. અલંકારિક રીતે

(૧) ખુનદેહેશ બાબ ૩૧, ફ. ૧, અને વજર કદ્ દીની પ્રમાણે. ચાહનામાં પ્રમાણે નખીરો. (૨) આવાં ચરત, ફ. ૨૧-૨૨; ગોશ ચરત, ફ. ૪; ફર્વદ્દીન ચરત, ફ. ૧૩૭; અશિરતધ ચરત, ફ. ૨૫. (૩) આવાં ચરત, ફ. ૨૨; રામ ચરત, ફ. ૮; જમ્શાદ ચરત, ફ. ૨૬; હાદેસ્તાને દીની, બાબ ૬૫, ફ. ૫; મીનોખેરદ, બાબ ૨૭, ફ. ૧૯. (૪) ફર્વદ્દીન ચરત ફ. ૯૮. (૫) ચાહનામું. (૬) રામ ચરત, ફ. ૧૬; ખુનદેહેશ, બાબ ૩૪, ફ. ૪; મીનોખેરદ, બાબ ૨૭, ફ. ૨૨. (૭) રામ ચરત, ફ. ૧૨, જમ્શાદ ચરત, ફ. ૨૮, (૮) પેમારખર જરમોસ્તની આફ્રીન, ફ. ૨.

એ પાદશાહ માટે કહે છે કે તે દેવોની ઉપર ઘોડે સવારી કરતો હતો.^૧ આપણાં ધર્મ પુસ્તકોમાં કહે છે કે, બધા પરહેજગાર દીનદાર પુરષોના એહરા ઉપર એક પ્રકારનું યજ્ઞદી ખોરેહ અથવા તુર પ્રકાશે છે. તે મુજબ આ પાદશાહના એહરા ઉપર પણ તુર પ્રકાશનું હતું.^૨

(૪) હોમ—હોમ નામનો એક બલો મરદ પાદશાહ જમશેદના જમાનાની આગળ થઇ ગયો હતો.^૩ તે વિધાનો પતિ (વએધા પદતિ)^૪ એટલે એક બલોલો વિદ્વાન હતો. તેણે અવ્યુજ્જ^૫ પહાડના એકાંતવાસમાં પોતાનો અભ્યાસ અને ખોદાઈ બાજનો ઉપર એકાંત ચિતન કર્યા હતાં.^૬ તે અભ્યાસનાં પરિણામ તરીકે તેણે પોતાના જમાનાનાં લોકોને દીન સમજાવી હતી. “માજ્દપસ્તી દીન” ને નામથી મશહૂર થયેલી દીન સમજાવનાર પહેલો પુરુષ એ હતો.^૭ એ દીન તેણે હકૂતકેશ્વર જમીનપર ફેલાવી હતી.^૮ તે પોતે આયોર્નાન ટોળાનો હતો.^૯ તેણે પોતે કેટલાંક લખાણો લખ્યાં હતાં^{૧૦} અને તે ગાથા અને કાવ્યમાં લખ્યાં હતાં.^{૧૧} કેરેસાની નામનો એક પુરુષ તેનો દુશ્મન થઇ પડ્યો હતો અને તેનાં દીન ફેલાવવાનાં કામની વિરુદ્ધ થયો હતો.^{૧૨} તેણે હોમ નામના પાલાની શોધ કરી હતી, જે પાલાની

(૧) રામ ચરિત ક. ૧૨; મીનોખેરદ, બાબ ૨૭, ક. ૨૨; સાહનામું, મોહલ વાક્ય ૧, પા. ૪૪; જમ્યાદ ચરિત ક. ૨૫. (૨) જમ્યાદ ચરિત, ક. ૮. (૩) ચમરનો, હા ૯, ક. ૪. (૪) હા ૯, ક. ૨૭. (૫) હા ૧૦, ક. ૧૦; હા ૫૭ (સરોશચરિત) ક. ૧૬; મેહોર ચરિત, ક. ૮૮. (૬) હા ૯, ક. ૨૬. (૭) મેહોર ચરિત, ક. ૯૯(૮) હા ૯, ક. ૨૪. હા. ૧૭, ક. ૧૫. (૮) અશિસ્તંજ ચરિત, ક. ૫. (૧૦) હા ૧૩, ક. ૧૮. (૧૧) હા ૯, ક. ૨૪.

ડાંખલીઓ “હોમ સલી”ને નામે આપણી યજ્ઞસ્ત્રોત્રની ક્રિયામાં હાલમાં પણ વપરાય છે. યજ્ઞસ્ત્રોત્રની ક્રિયાનો હોમ તૈયાર કરવાનો ભાગ હોમ ગાળવાની ક્રિયા તરીકે જણાયેલો છે. એ ક્રિયા પણ એણે પહેલે કરી હતી.^૧ હોમ પાત્રો, જેની ડાંખલીઓ એ ક્રિયામાં છુંદવામાં આવે છે અને જેનો રસ હોમનાં પાણી તરીકે પીવામાં આવે છે, તેને તંદ્રોસ્ત્રીને વધારનાર પાત્રો ગણવામાં આવતો હતો. ૩૦ એચીન્સન^૨ કહે છે કે હાલમાં પણ અફઘાનીસ્તાનની સરહદપરનાં લોકો એ પાત્રોને એક ધરગતુ દવાના કાવા તરીકે વાપરે છે.

(૫) જમશેદ— તેલમુરસ પછી ધરાનમાં દીનદારી ફેલાવનાર બીજો પાદશાહ જમશેદ થઈ ગયો છે. જરથોસ્ત્રની આગમ્ય દાદાર અહુરમજ્દે એને દીન શિખવી હતી.^૩ તે દીન સમ્રાજ્ય મુલકોમાં ફેલાવવાની બશારત અહુરમજ્દ તરફથી એને થઈ હતી. તે તેમ કરી શક્યો નહિ. તે દીન ફેલાવવાને તેણે માથે લીધું નહી.^૪ તેણે પોતાના ધરાનના મુલકમાં સદાઈ સુગડાઈ એટલી બધી રાખી હતી કે તેનાં વખતમાં ત્યાં બીમારી ઘણી થોડી હતી અને કવખતનાં મરણો થોડાં નીપજતાં. મોટી ઉંમરનાં લોકો પણ સારી અને સ્વચ્છ હવાને લીધે તંદ્રોસ્ત્રી જાગવી જવાન દિસતા^૫. આપ દીકરાઓ જાણે ૧૫ વર્ષના જવાન હોય તેમ સરખા દિસતા.^૬ વળી તેણે

(૧) મેહેર ચક્ત, ક. ૯૦ (૨) “Haoma in the Avesta” Journal of the Anthropological Society of Bombay, Vol. VII. p. 208, (૩) વંદીદાદ, પર્ગદ ૨, ક. ૨-૩ (૪) વંદીદાદ પર્ગદ ૨, ક. ૩ (૫) ફર્વર્દીન ચક્ત, ક. ૧૩૦; શામ ચક્ત, ક. ૧૬ (૬) યજ્ઞસ્ત્રોત્ર, હા. ૬, ક. ૫.

પેતિ પોતાના મુલકમાં એવી તો સરસ દીનદારી ફેલાવી હતી કે તેની રૈયત ધણી સદગુણો ધરાવતી અને તેનામાં દુર્ગુણો ધણી કમી હતા.^૧ તેણે દેવો યાને ખુરા આદર્મ.એ ઉપર પુરતી હકુમત મેલવી હતી.^૨ તેણે સઘળે પ્રકારે પોતાના મુલકમાં આખાદી પાંચરી હતી.^૩ પણ સેવટે તેણે તકોબરી કરી અને જુદાં જુદાં બોલ્યો, તેથી તેનાં મોંહપરથી અહુરમજ્જદી નુર જતું રહ્યું અને તે ફના થયો.^૪ એણે પોતાના મુલકમાં જે દીન ફેલાવી હતી, તે માજ્જદયરની દીન હતી અને તેને એ કામમાં મદદ કરનાર વીચકરિયત હતો.^૫

(૬) ફરેદુન—જમશેદ પછી ધરાનના મુલકમાં દીનદારી ધણી ઘટી ગઈ હતી. જોહાક નામનો એક ખુરા પાદશાહ પારકે મુલકથી આવી જમશેદ પાદશાહને મારી નાખી ધરાન ઉપર રાજ કરવા લાગ્યો હતો. ફરેદુને તેને હરાવી અને પઠડીને દેમાવંદ પહાડ ઉપર બંધ કાઢ્યો અને ધરાનના મુલકમાં પાછી દીનદારી દાખલ કીધી.^૧ જે દિવસે જોહાકને બંધ કરી એ પાદશાહ ધરાનની ગાદીએ બેઠો તે મેહેર મહિને ને હોરમજ્જદ રોજ, યાને 'જશને મેહેરગાન'નો દિવસ હતો. એ પાદશાહ ગીલાન (વરેન)^૨ ના મુલકમાં જન્મ્યો હતો.

(૧) વંદીદાદ, પર્ગર્દ ૨, ફ. ૨૯, ૩૦; યજશને હા ૯, ફ. ૫. (૨) આવાં ચક્ત ફ. ૨૫ થી ૨૭. (૩) ગોશ ચક્ત, ફ. ૮-૯; આશિશ્વંધ ચક્ત ફ. ૨૯; જમ્યાદ ચક્ત ફ. ૩૧-૩૨. (૪) જમ્યાદ ચક્ત ફ. ૩૩ થી ૩૬ (૫) વંદીદાદ, પર્ગર્દ ૨, ફ. ૪૨ (૬) આવાં ચક્ત, ફ. ૩૪, ૩૫; ગોશ ચક્ત, ફ. ૧૩ થી ૧૫; ખુન-દેહેરા, બાબ ૨૯, ફ. ૯; બહમન ચક્ત, બાબ ૩, ફ. ૫૫-૫૮; હાદેસ્તાને દીની, બાબ ૯૦, ફ. ૯૩; મીનોખેરદ, બાબ ૨૦, ફ. ૩૮. (૭) વંદીદાદ, પર્ગર્દ ૧, ફ. ૧૮; રામ ચક્ત, ફ. ૧૩; અશિશ્વંધ ચક્ત, ફ. ૩૩.

એ દીનદાર પાદશાહની એક ખામી આ ગણાઇ છે કે તેણે પોતાના બેટાઓ સેલમ અને તુર, જેઓએ નાદની અને બેવકુરીથી પોતાના નાના ભાઇ એરચને મારી નાખ્યા હતા, તેઓ ઉપર લાંબો વખત સુધી કીનો રાખી, તેઓને સેવટે મીનોએહેરને હાથે મારી નાંખાવ્યા.^૧ એ દીનદાર પાદશાહે તાવ, બોખાર જેવી ખીમારીઓ દફે કરવાને ધણું કર્યું હતું.^૨ વંદીદાદમાં^૩ જે શ્રીત નામના એક તખીબ માટે બોલવામાં આવેછે તે એ પાદશાહ હામ એવું દિસે છે. એનું અવસ્તામાં મલતું નામ અએતએાન છે.

(૭) કાઉસ-- પેશદાદીયાન વંશ પછી કયાની વંશ ઉપર આવતાં દિસે છે કે અવસ્તા પ્રમાણે કાઉસ પાદશાહ પણ એક દીનદાર પાદશાહ હતો અને તેણે ખુરાએનો દોર તોડ્યો હતો. કહે છે કે તેણે એરેઝિફ્ય^૪ પહાડ ઉપર બંદગી અને ચિંતનમાં લાંબો વખત કાઢાડી ખુરા માણુ-સોનો દોર તોડવાની કાશેશ કરી હતી.^૫ એ પાદશાહના એહેરા ઉપર તેનાં બધાં કામોને લીધે અહુરમજ્દી ખુરેહ પ્રકાશતું હતું.^૬ તેથી પેગામ્મર જરથોસ્તની આફ્રીનમાં^૭ એને

(૧) મીનોએરદ, બાબ ૮, ફ. ૨૭. (૨) ફર્વર્દીન ચક્ત, ફ. ૧૩૧; દાદેસ્તાને દીની, બાબ ૩૦, ફ. ૩૫; મીરખેન્દની તવારીખ, રોઝ તુસ સફા; (૩) પર્ગદે ૨૦ ફ. ૨. (૪) દાએસ્ટેટ (S. B. E. XXIII First ed. p. 65) અને યુસ્દી, અને ખતુર્ફને આધારે, મવ^૮ અને હેરાત વચ્ચે આવેલા ટાલેમીઅસ (Ptolemeus) નામનાં મુલકનો 'સારીફી' (Sariphi) પહાડ ધારે છે. (બુએ Burnouf sur l' Yasna, p. 436, n. 291). (૫) આવાં ચક્ત, ફ. ૪૫-૪૭, બહમન ચક્ત, બાબ ૩૬, શાહ-નામું. (૬) જમ્યાદ ચક્ત, ફ. ૭૧. (૭) આફ્રીને સપીતામાન જરથોસ્ત ફ. ૨.

નામે દુઆ દેવામાં આવે છે કે “કાઉસના જેવા પુર ચલક-
તવાળા થાજે.” એ પાદશાહની, દેવોને દોર તોડવાની
દીનદારી વચ્ચે, એ ખામી આ ગણાઈ હતી, કે પાછળથી
તેણે પોતાના જ્ઞાન અને શક્તિ ઉપરાંતનાં કામોમાં માથું
મારવાની કોશિશ કરી હતી.^૧

(૮) કએખુસ્તુ—કાઉસ પછી દીનદારી ફેલાવનાર ખીજે
પાદશાહ તેનો નખીરો કએખુસ્તુ હતો, જેને અવસ્તામાં ‘કવ
હુસ્ત પંકહ’ કહ્યો છે. એણે પોતાના જમાનાનાં લોકોને
બહી શિખામણો દીધી હતી, તેથી એને ખાસ કરી અવ-
સ્તામાં યાદ કરીએ છે.^૨ એ પાદશાહે અફાસીયાબ નામના
ખુરા પુરાની પાદશાહને જેર કરીએ હતો.^૩ તેને એ કામમાં
હોમ કાસ્મી નામનાં એક આખેદ યાને પરહેજગાર મરદે
મદદ કરી હતી.^૪ અર્ધસાર નામનો એક ખુરા શખ્સ એ
પાદશાહનાં બધાં કામની સામે થતો હતો.^૫ એ પાદશાહની
બહી જાંદગીને લીધે એના ચેહરા ઉપર હમેશા અહુરમજ્દી
નુર પ્રકાશતું હતું.^૬ એ દીનદાર પાદશાહે મોટી ઉંમરે પોતાનું
રાજપાટ છોડી તે લોહોરાય પાદશાહને આપ્યું હતું અને
પોતે એકાંતવાસ પકડ્યો હતો. તે એકાંતવાસમાં જતો હતો.
તેમાં એક તોફાન થઈ આગ્યું અને તે તોફાન વચ્ચે તે બેમા-
લુમ થઈ ગયો અને દેખાયો નહિ.^૭ એ પાદશાહે ધણી તંદરોસ્ત

(૧) મીનોખેરદ, બાબ ૮, ફ. ૨૭; બાબ ૫૭, ફ. ૨૧. (૨) ફર્વર્દીન
ચક્ત, ફ. ૧૩૨-૧૩૩. (૩) ગોશ ચક્ત, ફ. ૨૧-૨૩; અશિસ્ત્વંધ ચક્ત,
ફ. ૪૧-૪૩. (૪) ગોશ ચક્ત, ફ. ૧૭-૧૮; અશિસ્ત્વંધ ચક્ત, ફ.
૩૭-૩૮ (૫) આખાં ચક્ત, ફ. ૫૦; રામ ચક્ત, ફ. ૩૧; જરથોષ્ટ્ર ચક્ત
ફ. ૭૭. (૬) જરથોષ્ટ્ર ચક્ત, ફ. ૭૪. (૭) સાહનાશુ; હાલેસ્વાને
લીની, બાબ ૩૬, ફ. ૩.

અને લાંબી જીંદગી ગુજરી હતી તે ઉપરથી તેને નામે દુઆ દેવામાં આવે છે કે “કએખુઝુના જેવા ખીમારી વગરનાં અને કવખતના મોત વગરનાં તમે થાજો.”^૧ એ પાદશાહે આદર ગુશરપ નામનું એક આતશકહેહ, જેને આપણે આતશની નીઆએશ બણતાં પાદ કહે છે, તે અસ્તવન્ત^૨ નામનો પહાડ, જે આજરખએજાનમાં આવેલો છે, તે ઉપર બાંધ્યું હતું.^૩ ચએયસ્ત સરોવર જે આજરખએજાનમાં આવેલો છે અને જ્યાં એણે આતશકહેહ બાંધ્યું હતું, તે સરોવરવાળા મુલકમાં મુર્તિપુંજક દેવોનો ઘણો દોર હતો. તે દોર એણે તોડ્યો, માટે એને ક્રશોકર્દના કામને મદદ કરનાર તરીકે ગણ્યો છે.^૪ એ પાદશાહનાં નીચલાં ચાર કામો ઘણાં બધાં ગણાયાં છે^૫ :—

૧. અફ્રાસીયાબ જેવા ખુરા પાદશાહને મારવાનું.
૨. ચએયસ્ત સરોવરપરના મુર્તિપુંજક દેહરાંઓનો નાશ કરવાનું.
૩. કંગદેજના કિલ્લામાં સારો કારોબાર કરવાનું.
૪. ક્રશોકર્દ અથવા દુનિયાના સુધારા અને વધારાનાં કામમાં મદદ કરવાનું.

ઉપલા શોખ્યન્તોની દીન

જી પર વર્ણવવા મુજબ ત્યારે પેગામ્બર જરથોસ્તની આગમય અનેક શોખ્યનોએ, અનેક મહાન પુરુષોએ

(૧) અફ્રીને સ્પીતામાન જરથોસ્ત, ફ. ૭. (૨) એ અસ્તવન્ત પહાડ તે ચએયસ્ત (હાલના ઉરમીયા) સરોવરવાળા મુલકનો Ushenah અથવા Oshnah પહાડ છે. (૩) ખુનદેકેશ, બાબ ૧૦, ફ. ૭ (૪) ખીનોખેરદ બાબ ૨, ફ. ૬૫. (૫) ખીનોખેરદ, બાબ ૨૭, ફ. ૫૬.

ધરાનના મુલકમાં દીનદારી ફેલાવી હતી. એઓએ ફેલાવેલી દીન ત્યારે થું હતી ! ઉપલાં વર્ણુન મુજબ, અવસ્તા ઉપરથી માલુમ પડે છે કે તે દીન માજ્જદયસ્તી હતી. ગયોમર્દ, હોશંગ અને તેહમુરસને લગતાં વર્ણુન ઉપરથી તે નહિ, પણ હોમ પેગામ્બરના વર્ણુન ઉપરથી ખોદ્લુ માલુમ પડે છે કે, તેણે જે દીન જાએજ કીધી હતી, તે માજ્જદયસ્તી દીન હતી. એ પુરુષ જમશેદના જમાનાની આગમચ થઇ ગયો હતો, કારણ કે એણે જાએજ કરેલી હોમની ક્રિયા કરનાર પહેલો પુરુષ જમશેદનો બાપ વિવંધહન હતો.^૧ એ હોમને માટે કહે છે કે દાદર અહુરમજ્જદે બત્રી માજ્જદયસ્તી દીન પેહેલાં એને આપી.^૨ ત્યારે ખોદ્લુ દીસે છે કે પહેલે એના વખતમાં, જમશેદ પાદશાહના જમાનાની આગમચ, ધરાનમાં માજ્જદયસ્તી દીન જાએજ હતી. એની પછી પાદશાહ જમશેદના જમાનામાં પણ એ માજ્જદયસ્તી દીન ચાલુ હતી, કારણકે અવસ્તામાં^૩ કહે છે કે જમશેદે બરપા કરેલા ‘વર’ માં વીચકરિષ્ટે માજ્જદયસ્તી દીન લોકોને સમજાવી હતી. એટલુંજ નહિ, પણ જે પ્રકારની સુધરેલી માજ્જદયસ્તી દીન પછગાડેથી પેગામ્બર જરથોસ્તે ધરાનમાં જાએજ કરી હતી, તે પ્રકારની જરથોસ્તી માજ્જદયસ્તી દીન અહુરમજ્જદે જમશેદને શિખાડી હતી;^૪ એટલે કે એ પાદશાહ ધણીક સુધરેલા પ્રકારની માજ્જદયસ્તી દીન પોતે પાલનો હતો. જે દીન તે પોતે પાલતો હતો તે દીન સધળા મુતકમાં ફેલાવવાની જમશેદને અહુરમજ્જદે તરફથી

(૧) હા. ૯, ક. ૪. (૨) હા. ૯, ક. ૨૩. (૩) વંદીદાદ પર્વદ ૨, ક. ૪૨. (૪) વંદીદાદ પર્વદ ૨, ક. ૨-૩.

જાણીત થઈ, પણ તે તેમ કરી શક્યો નહિ; એટલે કે પાછળથી જે સુધરેલી દીન પેગામ્બર જરથોસ્તે જાણે જાણી અને જે જરથોસ્તી માજદયસ્ની દીન તરીકે જણાઈ છે, તે દીન તે સધળા મુલકોમાં ફેલાવવાને શક્તિવાન થયો નહિ, પણ ફક્ત પોતાના નવા 'વર' યાને નવા વસાવેલા મુલકમાં જ વીચકરિષ્ટ મારફતે દાખલ કરી શક્યો.

એ માજદયસ્ની દીન, જે અવારનવાર થોડીક ચઢતી પડતી સાથે યા થોડાક ફરફાર સાથે ખુદ પેગામ્બરના વખત સુધી ધરાનમાં ઉતરી આવી હતી, તે, આગળ કહ્યું તેમ, પઓઇયેતકએષી એટલે આગલા તરીકવાળાઓની દીન તરીકે અવસ્તામાં જણાયતી છે.

આગલી દીનનાં લખાણ

જ્યારે જરથોસ્તની આગમનની દીન માજદયસ્નો દીન હતી, અને જ્યારે જમશેદ, પોતાના વખતમાં તો, જરથોસ્તે જિખવેલી દીન જેવી જરથોસ્તી માજદયસ્ની દીન કેટલીક કહે જિખ્યો હતો, ત્યારે કુદરતી રીતે વિશે છે કે જરથોસ્તની આગમન ધાર્મિક ધાર્મિક લખાણો હતાં. જમશેદની આગમન થઈ ગયલા હોમ પેગામ્બરે કેટલાંક એવાં ધાર્મિક લખાણો લખેલાં હતાં. તે લખાણો માયા અને કાવ્યમાં લખાયાં હતાં.^૧ પેગામ્બર જરથોસ્તના સલાતના જવાબમાં અહુરમજ્દ કહે છે કે 'અહુનવર' યાને 'યથા અદ્ર વધર્યો'ની બંદગી તો જરથોસ્તની ધર્મી આગમનની હતી. તે ખુદ પેદાવશની આગમનનો દાદરનો કાલ હતો.^૨ 'અષેમ વોદ્ર' અને 'યે'ધૂહે હાતા-મ'ની બંદગીઓ પણ પેગામ્બર જરથોસ્તની આગમનની હતી.

એએને ' યથા અહુ વધ્યો'ની જાંદગી, જે અવસ્થાને આધારે પુરાણી ઠરે છે, તેની સાથે એક પંક્તિ ઉપર મુઠી ખુદ આસ્માનમાં તેમજ જમીનપર મશહુર કરવા લાયક ગણી છે. '

આગલી પઓધ્યોત્કએષી માજ્જયસ્ની દીનનાં તત્વો

હવે એ આગલી પઓધ્યોત્કએષી માજ્જયસ્ની દીનમાં એવું શું શું હતું કે જે આપણી જરયોસ્તી માજ્જયસ્ની દીનમાં પણ જોઈએ છિયે ? નીચલી આમતો આ આગલી દીનમાં આપણે જોઈએ છિયે અને તે આપણી જરયોસ્તી દીનમાં પણ જોઈએ છિયે; અથવા, વધારે બરાબર બોલ્યે તો, નીચલી આગલી આમતો પેગામ્બર જરયોસ્તે પોતાની નવી દીનમાં કમુલ રાખી છે:—

- (૧) આતશની સેતાયશ
- (૨) કુસ્તી ખાંધવાનો રવાજ
- (૩) હોમની ક્રિયા
- (૪) બર્સમની ક્રિયા

એ ઉપલી ક્રિયાઓ અને રવાજોની બાબતો ઉપર આપણે જરાક વિચાર કર્યે.

(૧) આતશની સેતાયશ

એ સેતાયશ જરયોસ્તની આગમય પાઠશાહ હોશંગે સ્થાપી હતી. તેની યાદમાં ' જસ્ને સદેહ ' નામનું, ધરાનનાં ત્રણ નામીયાં જશનોમાંનું એક જશન, હવે મહિન્નાના આવાં રોજે સ્થાપવામાં આવ્યું હતું.

એ જાએ ફિરદોસ્તી નીચે પ્રમાણે કહે છે:—

“ આપણા વડવાઓનો એક રિવાજ અને તરીકો હતો અને ખુદાતાલાની પરસ્તેશ ફેલાયલી હતી. જેમ આરબોમાં પથ્થરનો મેહેરાબ હોય છે (કે જે તરફ તેઓ નિમાજ વખતે મ્હો કરે છે) તેમ તે વખતે શોભિતા રંગનો આતશ હતો. પથ્થરમાં સમાયેલો આતશ તેનાથી (હોશંગથી) જાહેરમાં આવ્યો.....જેહાનદાર પાદશાહે દુનિયાને પેદા કરનાર સાહેબ આમળ નીઆએશ કીધી અને સેપાસ ગુજરી કીધી કે તેને આવી રોશની હદિયા તરીકે આપી. પછી પેલા આતશને તે જગ્યાએ કબ્જો બનાવી પરચ્યો. તેણે કહ્યું, ‘ આએ ખુદાઇ રોશની છે. અગરજે તમે ડાહ્યા હોવો તો એની પરસ્તેશ કરવી જોઇએ. ’ જ્યારે રાત પડી ત્યારે આતશને એક પહાડ જેવો ખુલ્લુંદ રોશન કીધો અને પાદશાહે પોતાનાં માણસો સાથે તેની આસપાસ તે રાત્રે જશન કર્યું અને શરાબ પીધો, અને તે મુઆરક જશનનું નામ ‘ સદેહ ’ કરી આપ્યું. હોશંગથી એ સદેહનું જશન યાદગાર રહી ગયું છે. ”^૧

આતશની સેતાયશ ધરાનની પઓઇયોતકએષી માજદ-યસ્ની દીનનો એક ભાગ હતો, તેથી હોશંગ પછી પાદશાહ જમશેદને માટે આપણે વાંચ્યે છિયે કે તેણે એક આતશકદેહ બાંધી આદર ક્રોયા નામનો એક આતશ તેમાં તખ્તનશીન કર્યો હતો. ^૨ ખારજમના મુલકમાં ‘ ગદમન ઓમંડ કોહ ’ નામના પહાડ ઉપર તેણે એ આતશકદેહ બાંધ્યું હતું. ગુસ્તારપ પાદશાહના વખતમાં ખારજમના

(૧) એરવદ જીવનજી જમસેદજી મોઢીનું “ચાહનામું”, મિનો-એહેરનાં રાજ્ય સુધી,” પા. ૨૦-૨૧. (૨) બુનદેહેશ, બાબ ૧૭, ફ. ૫.

મુલકમાંથી આ પવિત્ર આતશને લઈ જઈને કાપુકના મુલકમાં 'રોશન કુહ' નામના પહાડ ઉપર તપ્તનશીન કર્યો હતો.

પાદશાહ કઝેખુસ્ત્રના વખતમાં પણ આતશની સેતાયશ ચાલુ હતી. એ પાદશાહે આદરગુશરૂપ નામના આતશને ચએચસ્ત (હાલના ઉરમીઆ) સરોવરના મુલકમાં અસ્તવંદ (હાલના Ushenai અથવા Oshnrah) પહાડ ઉપર તપ્તનશીન કર્યો હતો. ^૧ ખુનદેહેશમાં એ આતશ માટે નીચે પ્રમાણે વર્ણન છે:—

“જ્યારે કઝેખુસ્ત્રએ ચએચસ્ત સરોવરની મૂર્તિઓનાં મકાનો ખોડી કહાડ્યાં ત્યારે (તેના) ઘોડાની યાજ્ઞ ઉપર તે ખેઠો અને સીંઢા અંધકારને મારી દૂર કાઢ્યો અને (સંધ્યુ) રોશન કાધુ અને તે (રોશનીની મદદ) થી મૂર્તિઓનાં મકાનો ખોડી કહાડ્યાં. તેજ જગ્યાએ અસ્તવંદ પહાડ ઉપર તેણે દાદગાહમાં આદરગુશરૂપને સ્થાપ્યો.”

(૨.) કુસ્તી ખાંધવાનો રેવાજ

કુસ્તી ખાંધવાનો રેવાજ હોમ પેગામ્બરના વખતમાં, એટલે પાદશાહ જમશેદની આગમય, દાખલ થયો હતો, કારણ કે અવસ્તા મુજબ, દાદાર અહુરમઝ્દે માઝ્દયસ્ત્રની દીન પાળવાની અને કુસ્તી ખાંધવાની બશારત હોમને કરી હતી. ^૨

(૧) આતશની નીઆએશ; સીરોન; ખુનદેહેશ, બાબ ૧૭, ફ. ૭; જહરપરમ બાબ ૬, ફ. ૨૨. બહમન ચશ્ન, બાબ ૩, ફ. ૧૦; શાહનામુ. એ આતશકંદેહની તવારીખ માટે જુઓ. “આદર ગુશરૂપ નામનાં એક પુરાણાં ઈરાની આતશકંદેહની તવારીખ,” એરવદ જી. જી. મોહીના ઈરાની વિષયો, ભાગ પહેલો, પા. ૧૨૫-૪૮. (૨) હા ૬, ફ. ૨૬.

શ્રેષ્ઠ પુસ્તક પ્રમાણે જમશેદ પાદશાહ પહેલવહેલો કુસ્તી બાંધનાર પાદશાહ ગણાયો છે. ૧ જમશેદ પછી શાહ મીનોચેરુરે કમરપર કુસ્તી બાંધવાનો ઇશ્વારો આપણને શાહનામાં ઉપરથી મળે છે. ૨ દાદેસ્તાને દીનીમાં પણ કહ્યું છે કે કુસ્તી બાંધવાનો રેવાજ પેગામ્બર જરથોસ્તની આગમય હતો. ૩

(૩.) હોમની ક્રિયા

હોમની ક્રિયા, જે જરથોસ્તી માજ્દહ્યરની દીનમાં છે, તે તેની આગમયની પઞ્ચોર્થોત્કચેષી દીનમાં જામેજ હતી. તે છેક જમશેદના જમાનાની પણ આગમયની હતી. તેના પુરાતણપણા બાબે નીચલી સાબેતીઓ મળે છે.

(ક) પહેલું તો આ કે અવસ્થા પ્રમાણે જમશેદના બાપ વિવંધહવતે, ૪ ફરેહનના બાપ આથગ્યાને, ૫ ફરેસારપના બાપ શ્રીતએ ૬ અને ખુદ જરથોસ્તના બાપ પોકરશરપે ૭ હોમની ક્રિયા કરી હતી.

(૧) સદદર બાબ ૧૦, ફ. ૩ સદદરે બેહેરે તવીલ બાબ ૧૩

"અવજ અજ્ જમશેદ કુસ્તી દાસ્તન આમદ પહીદ

અજ હમે પીશીનીમાનશ પાક યજ્ઞાન બર ગુજ્ઞ."

અર્થ—કુસ્તી પેહેરવી જમશેદથી પેહલે બહેર થઈ આગલા સંઃ પઞ્ચોર્થોત્કચેષીઓમાંથી પાક યજ્ઞાને એને પસંદ કર્યો.

(૨) શાહનામુ, મોહોલ વાલમ ૧ પા. ૨૧૦, લીટી ૧૧૩૧

"મીમોચેહર બેમેહાદ તાજે કયા

બે બસ્તરા બે જોનાર ખુનીન રખામ,"

અર્થ—મીમોચેહરે કયાની તાજ પેહલું અને કીનાનાં વિચાર સા કમરને કુસ્તીથી બાંધી.

(૪) દાદેસ્તાને દીની, બાબ ૩૬, ફ. ૧૬. (૫) હા હ, ફ. ૪. (૧)

હા હ, ફ. ૭. (૬) હા હ, ફ. ૧૦. (૭) હા હ, ફ. ૧૩.

(ખ) વળી એ હોમની ક્રિયા પેમાખર જરયોસ્તની આગમચની પુરાણી હતી, તેની ખીજ સામેતી એજ ક્રિયામાં વધરાતાં કેટલાંક પવિત્ર આલાનો અને ચીખે ઉપરથી મળે છે. અસલી આર્પનોમાં ધરાનીઓ અને વેદવાળા હિંદુઓ છુટા પડ્યા તેની આગમચના જમાનાઓના ચાર ભાગ થઇ શકેછે:-^૧

૧. અસલી જંગલી જમાનો, જ્યારે માણસ જન-વરોનો શેકાર કરી, તેઓનાં કાચાં માસના ખોચકપર જીવો હતો.

૨. બરણડી જમાનો (Pastoral age), જ્યારે માણસ ઉપલી જંગલી શેકારી હાલત મુજી થોડીક શાંત જીંદગીની હાલતમાં આગ્યો અને ગાય ઢેરો પાછી તેનાં દુધ દહી વિગેરે ઉપર જીવવા લાગ્યો. એ જમાનો પણ જરા થોડીક રખડતી જીંદગીનો હતો, કાચાં કાચાં માટે ગાય ઢેરોને લઇને, એક જગ્યાએ આરો ખલાસ થાય કે, ખીજ જગ્યાએ જવું પડતું.

૩. ખેડૂતી જમાનો (Agricultural age), જ્યારે માણસો ફરીકામ થઇ પાકકાં ધરો બાંધી રહેવા લાગ્યાં, અને ખેરાક માટે અનાજની ખેતી કરવા લાગ્યાં. વંદીદાદમાં^૨ અહુરમજ્દ જમશેદ પાદશાહને એક હાથ અને એક ખીજી^૩ હથ્થાર આપે છે, તે એ ખેતીનો હુન્નર અને બાંધકામનો હુન્નર દાખલ થવાની નિશાની છે.

૪. પુરુષાતન અથવા વીરલાપણીનો જમાનો (chivalrous age), જ્યારે માણસો પોતાનાં કૌવતપર મુસ્તાક રહી તે કૌવતથી એકમેકને મદદ કરવા લાગ્યાં.

(૧) જુઓ Prof. M. M. Kunte's "Vicissitudes of Aryan Civilization in India" pp. 7-21. (૨) પર્ગે ૨, ફ. ૭.

હવે હોમની ક્રિયામાં અને તેને મળતી હિંદુઓની સોમની ક્રિયામાં, જીવામ (મકરીનું દુધ), ગોશોદો (ધી) વિગેરે ગાય ગોસપદોમાંથી ઉત્પન્ન થયેલી જે ચીજો વપરાય છે તે ઉપલા બીજાં યાને જરવાડી જમાનાની નિશાની તરીકે માલૂમ પડે છે. તેમાં હોમનો પાલો છુંડવા માટે જે ખાંડણી (હાવનીમ) અને બતો (લાલો) વપરાય છે અને તેનો રસ ગાળવા માટે જે ચારણી રોકી રક્ષાખી (સુરાખદાર તસ્તો) વપરાય છે તે ઉપલા ત્રિજા યાને ખેડુતી જમાનાની નિશાની છે. એ ચીજો ત્યારે દેખાડે છે કે હોમની ક્રિયા ધણી પુરાણા જમાનાની છે. પેગામ્બર જરથોસ્તનો જમાનો, જે પુરુષાતનનો જમાનો ગણાતો, તેની આગમયની ક્રિયા છે.

હવે બર્સમની ક્રિયા ધણી પુરાણી હોવી જોઈએ.

બર્સમની ક્રિયા.

(ગ) એ હોમની ક્રિયા ધણી પુરાણી છે, તેની ત્રીજી સામેતી આ ઉપરથી માલૂમ પડે છે, કે, તે બર્સમની ક્રિયાની સાથે સાથે કરવામાં આવે છે અને તેને માટે બર્સમની ક્રિયાની સાથે સાથે બોધવામાં આવે છે.^૧ ત્યારે તે બર્સમની ક્રિયાના જેટલી પુરાણી હોવી જોઈએ.

એ ક્રિયાના પુરાતનપણું બાબે નીચલી દલીલો મળે છે:-

(ક) યસ્તો પ્રમાણે હોશંગ, તેહમુરસ, જમશેદ, ફરેહુન, ફરેસાર્પ, કએખુસ્ત્રુ, વિગેરે અશો નરો એ યજ્ઞદોનો જે આરાધના કીધી છે, તે બર્સમની ક્રિયા સાથે કીધી છે.^૨ ત્યારે દિસે છે કે એ ક્રિયા પેગામ્બર જરથોસ્તના જમાનાની ધણી આગમયની, જમશેદના જમાનાની પણ આગમયની છે.

(૧) 'હઓમ યો ગવ બરેસ્મન,' નીઆએશો, યસ્તો, વિગેરે.

(૨) રામ યસ્ત, ફ. ૭ થી ૪૦.

(ખ) એ ક્રિયાનાં પુરાતનપણ્યાંની બીજી સાબેતી આ છે કે, એ ક્રિયામાં આપણે હાલ ધાતુના જે તાર વાપરે છીએ, તેને બદલે અસલમાં કાંઈ ઝાડની ડાંખલીઓ વાપરવામાં આવતી. હવે અસલી રામન ધર્મશુરઓ, જેઓને “ફલેમીન” કહેતા, અને જેઓ પણ જરથોસ્તી અથોરનાનોની માફક આતશનું રક્ષણ કરનારા ધર્મશુરઓ હતા, તેઓ પણ જ્યારે પવિત્ર આતશ આગળ જતા, ત્યારે એક જાતનાં ઝાડની ડાંખલીઓ હાથમાં રાખતા હતા.^૧ વળી હિંદુઓમાં પણ ખર્મ વાપડવાના જેવી એક ક્રિયા છે. એ ઉપરથી દિસે છે કે જે વખતે અસલી આર્યનો-રામનો, વેદવળા હિંદુઓ, અને ધરાનીઓના વડવાઓ-સાથે રહેતા હતા તે વખતની એ ક્રિયા પુરાણી હોવી જોઈએ.

ઉપલાં ભલાં તત્વો સાથની માજદયસ્તી

દીન પેગામ્બર જરથોસ્તે કબુલ રાખી

ત્યારે પેગામ્બર જરથોસ્તે અસલી માજદયસ્તી દીન, જેમાં (૧) આતશની સેતાયશ, (૨) કુસ્તી ખાંધવાનો રેવાજ, (૩) હોમની ક્રિયા, (૪) ખર્મની ક્રિયા વિગેરે જાણેજ હતાં, તે બહાલ રાખી હતી. અહુરમજ્દે પોતે જરથોસ્તને આગવી માજદયસ્તી દીનની સ્તુતિ કરવાને ફરમાવ્યું હતું.^૨ પેગામ્બર જરથોસ્તે એ દીન કબુલ રાખી હતી, તેથી આહરેમન તેને કુસલાવે છે કે “ભલી માજદયસ્તી દીનને તું ધિકકાર.”^૩ એજ સખમે, જ્યારે હાલમાં પણ આપણે કુસ્તી ખાંધી

(૧) જુઓ ખીશપ મ્યુરીનનું પુસ્તક “Christ and Zoroaster.”

(૨) “નિજ્જખયંડઉહ તુ જરથુસ્ત્ર વ ડઉહીમ દ્યેનામ માજ્દયસ્તીમ”. વંદીદાદ પર્ગદ ૧૯, ફ. ૧૩. (૩) “અપસ્તવ ડઉહ વંડઉહીમ દ્યેનામ માજ્દયસ્તીમ.” વંદીદાદ પર્ગદ ૧૯, ફ. ૬.

આપણુ પોતાને જરયોસ્તી તરીકે જાહેર કયે' છિયે, ત્યારે પહેલે પોતાને માજ્દયરનાન તરીકે જાહેર કયે' છિયે અને પછી જર-યોસ્તી માજ્દયરનાન તરીકે જાહેર કયે' છિયે.^૧ પેગામ્બર જર-યોસ્તે અસલી પઓધયેતકએષી માજ્દયરની દીન કમુલ રાખી, કારણકે તેમાં ધણુંક સારું હતું. તે દીન પરતંત્રપણું, જાદુઈ, જુદાઈ, કરજ, વિગેરે ગુનાહબર્યાં કામોથી માણુસને દૂર રાખવાનાં ફરમાન આપતી હતી. જેમ દક્ષિણ દિશા તર-ફથી કુકનો તાંદરોસ્તી આપનાર પવન હવાના ધણાક નજી-સાને સાફ કરી નાખે છે, તેમ એ માજ્દયરની દીન ગુનાહોને સાફ કરી નાખતી.^૨ વળી માજ્દયરની દીન અના-જની વાવણી વિગેરે માટે ખેતીની તારીફ કરી ખેતીનાં ફરમાન આપતી,^૩ કે તેથી માણુસો પુરતો ખોરાક ખાઈ તાંદરોસ્ત રહે અને તાંદરોસ્ત રહી બલાઈનાં કામો કરે. જેમ એક હાથ ઉપર અનાજની વાવણી કરવી તે ગોયા માજ્દયરની દીનને વધારો કરવા બરાબર ગણાતું, તેમ બીજા હાથ ઉપર, રાસ્તી તેજ માજ્દયરની દીન ગણાતી.^૪ એટલે કે માજ્દયરની દીન જેમ તનને સુખી રાખવાને તેમ મનને સુખી અને બલું રાખવાને ફરમાન આપતી. ત્યારે અલબત્તે કુદરતી રીતે પેગામ્બર જરયોસ્તે તે પુરાણી માજ્દ-યરની દીનનાં ઘટતાં વાજબી ફર્માનો પોતાની નરી દીનમાં બહાલ રાખ્યાં અને ખુદ તે દીનને વખાણી બહાલ રાખી.

(૧) “મજ્દયરનો અહિમ મજ્દયરને જરયુસ્તિય.” હા ૧૨, ફ. ૮, (૨) વંદીદાદ, પર્ગદ ૩, ફ. ૪૧-૪૨. (૩) વંદીદાદ, પર્ગદ ૩, ફ. ૩૦-૩૧ (૪) વીરપરદ, કરદો ૭, ફ. ૨.

પ્રકરણ ત્રીજું.

અશેા જરથોસ્તનાં આવવા પછી એક ખુદાને
માનનારી માજ્દયસ્ત્રી દીનનું કાયમ થવું.

આગલી પઓઈયોત્કએવી માજ્દયસ્ત્રી દીન ઉપર
કેટલાક સુધારા અને વધારાના અને વધધટના ફરદાર સાથે
પેગામ્મર જરથોસ્તે જે દીન ફલાવી તે આપણાં એકસરનામાં
મુજબ, આપણે આમળ જોયું તેમ, માજ્દયસ્ત્રી જરથોસ્તી
દીન કહેતાછ છે. પેગામ્મર જરથોસ્તે તે માટે અદુરમજદને
પુછતાં, અદુરમજદ તેમ જ અદુરમજદી જરથોસ્તી દીન કહે છે.^૧
એ ઉપરથી પેગામ્મર જરથોસ્ત પોતે દીન ફલાવવા માટે જોતો
છે, ત્યાં પોતાની દીનને અદુરમજદી જરથોસ્તી કહે છે.^૨
દીનનેા એકરાર કરનાર જરથોસ્તી તેને “ અદુરમજદી
જરથોસ્તી ” કહે છે. ^૪

તીરથજદ અને બડેસંભ પજદની માફમાં ઇબ્રાહીમી પવિત્ર
ગ્રંથો કેટલાક મુખ્યદુષ્કાર અને ખુરા શખ્સોને આસ્તી
કરવા આપવી નહિ, એમ અદુરમજદે જ્યાં જ્યાં ફરમાવે
છે, ત્યાં ત્યાં પેગામ્મર જરથોસ્તની દીનની સાથે થનારાઓને
પણ એ ગ્રંથોની આસ્તીથી દુર રાખવા ફરમાવે છે.
એમ ફરમાવતાં તે એ દીનને અદુરમજદી જરથોસ્તી

(૧.) વજદને હા. ૧૨, ફ. ૮ (૨) “ કલાઈ કદએસથો
હએનાંમ ચાંમ આફૂઈરીય જરથુસ્ત્રીમ. ”

અર્થ—દીન, જે અદુરમજદી જરથોસ્તી, તે તે જોખને શિખવી !
(વંદીઃ:૬, પર્ગર્ ૨ ફ. ૧) (૩) “ હરપ અજેમ મિતથો જરથુસ્ત્રો...
યા આફૂઈરીય જરથુસ્ત્રીય ” હા. ૮ ફ. ૭. હોસબામ, જમવાની
મોદી બાબ. (૪) “ યા હાઈતિનામ્યા ખુબીઈનિવામ્યા મજિસ્તાયા
વિહસ્તાયા જાએસ્તાયા, યા આફૂઈરીય જરથુસ્ત્રીય ” હા. ૧૨, ફ. ૮.

કહે છે.^૧ પાદશાહ કએ ગુસ્તાસપે જરથોસ્તી દીન અખત્યાર કરી તેને ટેકા આપ્યો હતો, તેથી તેનાં ફરોહરને યાદ કરતી વેળા તેને “અહુરમજ્દી જરથોસ્તી દીનની બાળુ અને ટેકા” ગણ્યો છે.^૨ “અવસ્તાની તંદરોસ્તી” ને નામે જણાવ્યું બાળુતર, જે દરરોજ આફ્રીનગાનમાં બાળુવામાં આવે છે, અને જે એક ધરતું મુહુરત કરતી વખતે બાળુના માટે એક લાયક બાળુતર છે, તેમાં બાળુનાર તે ધર માટે દુઆ ગુજરતાં એ દીનને ‘અહુરમજ્દી જરથોસ્તી’ દીન કહી, તે લાંબો વખત ત્યાં ચાલુ રહે એવી દુઆ ગુજરે છે.^૩

કેટલેક ઠેકાણે પેગામ્બર જરથોસ્તે લાવેલી જરથોસ્તી દીનને ‘દાતેમ્ જરથુસ્ત્રીમ્’ એટલે “જરથોસ્તી કાયદો” કહ્યો છે.^૪ એક ઠેકાણે, જ્યાં માજ્દકયસ્ની દીનને તેમજ જરથોસ્તી દીનને સમ્બોધને ટેકા આપનાર ગણી છે, ત્યાં પણ જર-

(૧) ‘મા હે ગેઠર્વયોર્ધત્ ... પધત્યારેનો ઇમામ્ દએનાંમ્ યાંમ્ આહુરમજ્દી જરથુસ્ત્રીમ્,

અર્થ—આ દીન, જે અહુરમજ્દી જરથોસ્તી, તેની સાંમે યનારો તે (ઇલયલી ચીએ) ને પકડે (એટલે ચાક્ષી કરે) નહિ (તીર ચરત, ફ. ૫૬). જુઓ એજ ચક્ત ફ. ૬૦; બેહરામ ચરત ફ. ૫૧, ૫૨.

(૨) ‘યો બા.બુરય હપસ્તય વીસત અઈ’ધહાઓ દએનયાઓ ચત આહુરોઈય જરથુસ્ત્રોઈય’ (ફર્વદીન ચક્ત, ફ. ૬૯.)

અર્થ—જે (ગુસ્તાસપે) આ દીન, જે અહુરમજ્દી જરથોસ્તી, તેનો બાબુ અને ટેકો યઈ પડયો.

(૩) તાઓ અલિ ન્માને જમ્યારેય યાઓ—દરેજો—ક્રતેમશ્વેચ્ય અ’ધહાઓ દએનયાઓ ચત્ આહુરોઈય જરથુસ્ત્રોઈય (યજરને. હા ૬૭, ફ. ૨. ‘તાઓ અલિ ન્માને’ નો કરહો.)

અર્થ—આ ધરમાં આ, કે જે અહુરમજ્દી જરથોસ્તી દીનનો લાંબા વખત મુધીનો વધારો, તે પહોંચે.

(૪) હા ૨૫, ફ. ૬, વંદીદાદ પર્વદ ૫, ફ. ૨૨-૨૫ પર્વદ ૧૯, ફ. ૧૬.

થોસ્તી દીન માટે ‘દાતેમ્ જરથુસ્ત્રીમ્’ તરીકે બોલાવામાં આવે છે.^૧ કોઈ ઠેકાણે એ દીનને માટે “માજદયસ્તી દીન, જે દેવની સામે અપાયત્રી અને જરથોસ્તી કાયદાવાળી” એમ બોલાવામાં આવ્યું છે.^૨ ધણીક વાર એક જાણનાર એ દીન માટેનો પોતાનો એકરાર જાહેર કરતાં કંઈ શક સુમેહ નહિ રહે, તે માટે, વિગતે ઉપર જણાવેલાં મધ્યાં નામોમાં સમાયતો વિચાર જણાવી, પોતાને “માજદયસ્તાન, જરથોસ્તી, દેવના તરીકાથી દૂર રહેનાર, અને અદુરમજદના તરીકા પ્રમાણે ચાલનાર” જણાવે છે.^૩

આપણી દીન હાલમાં માજદયસ્તી અથવા જરથોસ્તી તરીકે બોલાય છે. કોઈવાર તે જરથોસ્તી-માજદયસ્તી તરીકે બોલાય છે. પેગામ્બર જરથોસ્તની આગમ્યની માજદયસ્તી દીન, પોષર્થોતકએષી માજદયસ્તી તરીકે બોલાવી છે. પો. થો. તકએષી એટલે આગત્ર સમગ્રવ્યુ’ તેમ આગલા તરીકાવાડી. માજદયસ્તી એટલે મજદ અથવા માહાસ્તાની સાહેબને માનનારી તે જરથોસ્તી તરીકે બોલાય સમગ્ર કે તે પેગામ્બર જરથોસ્તે શીખવી હતી. તે જરથોસ્તી માજદયસ્તી તરીકે બોલાય છે સમગ્ર કે તે પેગામ્બર જરથોસ્તે શીખવેલી માજદયસ્તી દીન છે.

(૧) ‘દઝેન માજદયસ્તિનય...હધથદાતેમ્ અથ દાતેમ્ જરથુસ્ત્રિ’
અર્થ—“જહી માજદયસ્તી દીન...તેમજ જરથોસ્તી કાયદો સત્યાઈ આપનાર છે.” સરોશ હાદોખત, કરદો ૧. ફ. ૩.

(૨) ‘નિજમયેમિ વંદુહીમ્ દઝેતામ્ માજદયસ્તીમ્ દાતેમ્ વીદોથુમ્ જરથુસ્ત્રિ’ (વંદીદાઈ, પર્ગદ ૧૯, દ. ૧૬)

અર્થ—જહી માજદયસ્તી દીન, જે દેવની સામે અપાયત્રો જરથોસ્તી કાયદો, તેની હમે વખાણ કર્યે હિયે.

(૩) ‘ફેરાને મજદયસ્તો જરથુસ્ત્રિય વીદએવો અદુરતકએષો’
યજસ્ને, હા ૧૨, ફ. ૧, ગેહો, નીઆએસો, યસ્તો, વિગેર.

પ્રકરણ ચોથું

જરથોસ્તે પોતાની દીન મુખ્ય કરી દેવયસ્નીની
વિરૂધ્ધમાં ફેલાવો.

આગળ જણાવવા મુજબ, “ માજદયસ્ની જરથોસ્તી, ”
“ અદુરમજદી જરથોસ્તી, ” “ જરથોસ્તનો કાયદો ” (દાતેમ
જરથુસ્ત્રીમ), “ દેવની સામે અપાયલો જરથોસ્તનો કાય-
દો ” (દાનેમ વીદોયુમ જરથુસ્ત્રીમ), એવે જુદે જુદે નામે
જણાવતી પેગામ્બર જરથોસ્તની દીન, આગલી “ પોષર્યો-
ત્કએષી માજદયસ્ની દીન ” ઉપર, કેટલીક બાબતોમાં સુધારા
સમાન હતી.

જે મુખ્ય બાબતમાં જરથોસ્તની દીન આગલી દીન
ઉપર સુધારા સમાન હતી, અથવા બીજા શબ્દોમાં બોલ્યે તો,
આગલી દીન યા દીનેથી, જે મુખ્ય બાબતમાં તે જુદી પડતી
હતી, તે આ હતી કે, તે દેવોથી જુદી (વીદએવો) હતી.
નીચલા ત્રણ પ્રકારની ગવાહી ઉપરથી આપણે આ બોલ્યું
જોઈએ છીએ.

૧ માંહેલી ગવાહી, એટલે જુદા અવસ્થાનાં પોતાના
લખાણ ઉપરથી.

૨ બાહેરની ગવાહી, એટલે બીજા પ્રજાઓના સાહિ-
ત્યમાં દેવને મહતા શબ્દોના ઉપયોગ ઉપરથી.

૩ વેદીક અને જરથોસ્તી ધર્મનાં સાહિત્યમાં 'દેવ' અને 'અહુર' શબ્દોના ઉપયોગની સરખામણી ઉપરથી.

૧ માંહેલી ગવાહી, એટલે ખુદ અવસ્તાનાં લખાણની ગવાહી.

એક જરથોસ્તી ભણનાર સંખ્યામાં જગ્યાએ 'ફવરને મજ્દયરનો જરથુસ્ત્રીય વીદએવો અહુર ત્કએવો',^૧ ભણતાં, પોતાને દેવના તરીકાથી ઉલ્લેખ નહીં કરે છે. એવો એકરાર પેગામ્બર જરથોસ્તે પોને પેહલ વેહેત્રે કીધો હતો.^૨ તે ઉપરથી તેની પછી તેની દીનવાળાઓ એ એકરાર કરવા લાગ્યા.^૩

હોમ યજ્ઞ પોને જરથોસ્તને એ રીતે દેવના તરીકાથી દૂર રહેનાર અને અહુરમઝ્દના તરીકા મુજબ ચાલનાર કહે છે.^૪ પેગામ્બરના લાવેલા માથના કલામો પોને દેવના તરીકાની સામે થનાર^૫ ગણાયા છે. પેગામ્બર જરથોસ્ત પોને, પોતાની દીન બીજી દીનો કંતાં કેવાં પ્રમાણમાં સરસ

(૧) હા ૧, ક. ૨૩; ગેહો, નીઆએશો, યસ્તો.

(૨) 'થો પઓઈયો આથવ ફોરેન્ત મજ્દયરનો જર-થુસ્ત્રીય વીદએવો અહુર-ત્કએવો.' (ફર્વર્દીન યસ્ત, ક. ૮૯)

અર્થ—જે (જરથોસ્ત) પેહલવેહેલો અથોરનાન (હતો...જેણે) મજ્દયરનાન તરીકે, (પોતે નહોતે કરેલા) જરથોસ્તી તરીકા પ્રમાણે ચાલનાર તરીકે, દેવથી જુદા તરીકાવાળા અને અહુરમઝ્દી તરીકાવાળા તરીકે એકરાર કીધો.

(૩) હા ૧૨, ક. ૧; વીસ્પરદ, કહો ૫, ક. ૩. (૪) હા ૯, ક. ૧૩. (૫) ફર્વર્દીન યસ્ત, ક. ૧૪૬.

છે, તે બાબે અહુરમઝદને પુછતાં, પોતાની દીનને, પોતાના કાયદાને, “ દેવના તરીકાથી જુદો,” જણાવે છે.^૧ દેવો માટે પેગામ્બર જરથોસ્તને એટલો ધિક્કાર હતો કે અવસ્તામાં અર્દવીસૂર નદીની સિક્તમાં, તે નદી વટીકને અલંકારિક રીતે દેવોથી જુદી અને અહુરમઝદના તરીકા પ્રમાણે ચાલનારી કહી છે.^૨

દેવોની રામેના આ ધિક્કારને લીધે અવસ્તાના એક આખાં પુસ્તકને “ વંદીદાદ ” (વી-દએવ-દાત) એટલે “દેવની વિરુદ્ધ યાને દેવોને દફ્ફ કરવાને અપાયલો કાયદો,” એવું નામ મળ્યું છે. વળી એવા “ દેવથી જુદા કાયદા ” ને ખાસ યાદ કરવામાં આવે છે.^૩ તેવા કાયદાઓને પસંદ કરનારાઓને પણ યાદ કરવામાં આવે છે.^૪

આ મુજબ જાણ જરથોસ્તી દીનને “ દેવથી જુદી ” (વીદાયુમ^૫) જણાવી છે, એટલુંજ નહિ, પણ તેનાં માથને, તેનાં એક ધર્મ પુસ્તકને, તેને માન્ય કરનારાઓને, અને તેમાં વળુવેલી એક નદી વટીકને “ દેવથી જુદી ” જણાવી છે.

(૧) વંદીદાદ, પર્ગર્દ ૫, ફ. ૨૨-૨૫.

(૨) ‘યામ્ અરેદ્વીમ્ સૂરામ્ અનાહિતામ્...વીદએવામ્ અહુરેત્કએષામ્.’ હા ૬૫, ફ. ૧; આવાં અર્દવીસૂરની નીઆએસ, ફ. ૨; આવાં યસ્ત, ફ. ૧; ફર્વર્દીન યસ્ત, ફ. ૪.

(૩) ‘નિવએધયેમિ હંકારયેમિ.....વીદએવહે દાતહે જરથુસ્ત્રોર્દશ.’ હા ૧, ફ. ૧૩.

‘દાતેમ્ વીદાયુમ્ આયેસે યસ્તિ.’ હા ૨, ફ. ૧૩.

‘દાતેમ વીદાયુમ્ યજ્ઞમર્દે, હા ૨૫, ફ. ૬.

(૪) ‘હબય દાતહે વીદએવહે.’ સરોશ હાદોખત, ફ. ૧૭.

(૫) વંદીદાદ, પર્ગર્દ ૧૯, ફ. ૧૬; યજ્ઞસ્ને હા ૨, ફ. ૧૩; હા ૨૫, ફ. ૬.

દેવ એટલે શું ?

ત્યારે દેવ એટલે શું, તે આપણે ખરાખર સમજવું જોઈએ. આગણ પઓછર્યેત્કએપીએના વખતમાં પણ દેવોને તો ધિક્કારવામાં આવતા હતા. આપણે જોયું કે ગયોમર્દ, હોશંગ, તેદમુરસ (દેવમંદ), હોમ, જમશેદ, ફરેદુન, કાઉસ, કએખુસ્તુ વિગેરેની, ભક્ત સોખ્યન્તો તરીકેની કાર્તિ, એ દેવો સામે લડવામાં અને તેઓને મહાત કરવામાંજ સમાયલી હતી. તેઓ સઘળા દેવોને ધિક્કારતા હતા અને જે તરીકાએ દેવો ચાલતા હતા, તે તરીકાથી દૂર રહેતા હતા.

ત્યારે પેગામ્બર જરથોસ્તે તેઓથી વધુ શું કયું કે જેથી તેની દીનને ખાસ કરી દેવના તરીકાથી દૂર ગણવામાં આવી ? આ સવાલના જવાબ ઉપર જરથોસ્તી દીનની મોટાઇ-રચાયત્રી છે. એ જવાબ આ છે કે, જ્યારે આગણ પઓછર્યેત્કએપીએ, 'દેવો' સંબંધી ખામતના વિચારોમાં ફક્ત સપાટી ઉપરથી જોતા હતા, ત્યારે પેગામ્બર જરથોસ્તે સપાટીની નીચે ઉંડાણમાં જોવા માંડ્યું. ખીજું સામાન્ય અને સાધારણ શબ્દોમાં બોલ્યે તો, આગણ પઓછર્યેત્કએપીએ ફક્ત દેવ તરીકે જણાવતા ખુરા માણસે તરફ ધિક્કારથી જોતા હતા. દાખલા તરીકે, ગયોમર્દને બેટા સયાવક્ષ જે દેવો સામે લડતાં માર્યો ગયો હતો, તે દેવો મનુષ્યરૂપી દેવો હતા.^૧ હોશંગે પોતાના જમાનાના જે દેવોના બે તૃત્યાંશ ભાગ ઉપર ફતેહ મેલવી હતી, તે મુખ્ય કરી ગેલાન અને માજનદરાનના મનુષ્યરૂપી દેવો હતા.^૨

(૧) શાહનામું.

(૨) આત્રાં યસ્ત, ફ. ૨૨; રામ યસ્ત, ફ. ૮; જમ્યાદ યસ્ત, ફ. ૨૬; દાદેસ્તાને દીન, ખાબ ૬૫, ફ. ૫; મીનોએરદ, ખાબ ૨૭, ફ. ૧૯-૨૦.

તેહમુરસે જે દેવો ઉપર ફોહ મેળવી 'દેવમંદ'નો ખેતાખ મેળવે હો, તે દેવો પણ ખુરા માણસો હતા. તેઓને તેણે શારીરિક હથવારથી જેર કીધા હતા.^૧ જમશેદ જે દેવો ઉપર હકુમત મેળવી હતી તે પણ મનુષ્યરૂપી દેવો હતા.^૨ કએખુસુએ જે દેવોને નખુદ કીધા હતા, તેઓમાંનો મોટો ભાગ ખુતપરસ્ત લોકો ગણાતા હતા. મનુષ્યરૂપ નહિ ધરાવતા દુર્ગુણો પણ દેવ ગણાતા. પણ બીનાં મૂળ બાબે વારતવિક વિચારો નહિ ફેલાયા હોવાને લીધે તે વિચાર થોડીજ હદે પુગ્યો હતો. આગળ ચલતાં પેગામ્બર જરથોસ્તના જ્ઞાનામાં તેના શિક્ષણ મુજબ, ખુરા પુરૂષો, ખુરી ખાસીઓ, તંદરસ્તીને હાની કરનારી સર્વ ચીજો અને ખીમારીઓ, આ સર્વ દેવ ગણાયાં.

જરથોસ્તની શિખવણી પ્રમાણે દેવ શબ્દ બહાળે અર્થે

પેગામ્બર જરથોસ્તે દેવ તરીકે ફક્ત માણસો ઉપરજ નહિ પણ ધણાક પૃથ્થક (abstract) વિચારો ઉપર, ધણાક દુર્ગુણો ઉપર, ધણીક અસ્વચ્છતા ઉપર જોવા માંડ્યું. તેણે ધાર્યું કે, જ્યાં સુધી મિતરથી એક ચીજ સાફ થાય નહિ ત્યાં સુધી, ઉપર ઉપરથી તેને સાફ કરવામાં ફાયદો નહિ. બી નામે શું છે, તે દુનિયામાં કેમ જાહેર થયું, તેનો દોર કેવા પ્રકારનો છે, તે વિગેરેનો પુરતો ખુલાસો થાય નહિ, અને માણસજનત તે બરાબર સમજે નહિ, ત્યાં સુધી બી કરનારાઓનો નાશ કરવામાં કાંઈ વધ્યું નહિ. વધુ ખુદ્દી રીતે બોલ્યે તો, તેણે ધાર્યું કે, પેલી કહેવત કે “ઉપાય કરતાં અટકાવ બસો” (Prevention

(૧) શાહનામું; આફ્રોને રૂપીકામાન જરથોસ્ત, ફ. ૨; રામ યશત, ફ. ૧૨; જમ્યાદ યશત, ફ. ૨૮.

(૨) આવાં યશત. ફ. ૨૫-૨૭.

is better than cure), તે પ્રમાણે પેહેલે બદીનો અટકાવ કરવો બતો છે. બદી ફેલાય અને પછી ટાળવા માટે તેનો ઉપાય કરવા માટે, તે બદી કરનારાઓ સામે ચાલુ જંગ અને લડાઈ કરવા કરતાં, બદી થું છે, તે ખરે ખરી રીતે સમજતી, બદીમાં ભોંકા પડેજ નહિ તેમ કરવું જોઈએ.

હવે એ કામ તેણે કેમ કીધું, તે સમજવા આગમ્ય તેના જમાનાની અને તેની આગમ્યના જમાનાઓની સંસારી હાલત ઉપર જરા નજર કરવાની જરૂર છે.

જરથોસ્તની આગમ્ય આર્થન પ્રજાની હાલત.

જેમ હાલના જમાનામાં તેમજ આગલા જમાનામાં બ્યારે એક મોટી પ્રજા અથવા એક મોટો ટોળો પોતાની હાલત ફેરવે છે, ત્યારે તે પ્રજા અથવા ટોળો તે હાલત એકદમ ફેરવતાં નથી, પણ આસ્તે આસ્તે ફેરવે છે. તેઓમાં બે વર્ગો હંમેશાં થતાજ નય છે. એક જુના વિચારનો અને બીજો નવા વિચારનો. એ જુના અને નવા વિચાર વચ્ચે ઝગડો થાય છે અને તે ચાલુ રહે છે.

હવે ઇરાનની તવારીખ પ્રમાણે કયોમર્સ, સયાવક્ષ અને હોશંગને જે દેવો સામે લડાઈ કરવી પડી હતી, તે દેવો કોઈ નહી પણ તે આગળ વણુવેલા^૧ જમાનાઓમાંના પેહેલા જમાનાના, જંગલી, શેકારી—બટકતી જાંઘીવાળા માણસો હતા. જંગલી, શેકારી, બટકતી જાંઘી મેલી દઈ, જેઓ બરવાડી હાલતમાં આવતા ગયા, તેઓની,—તે નવા

વિચારનાઓની-હાલત, જુના વિચારના, પેલા જંગલી, શેકારી, બટકતા ટેળાને ગમી નહિ. એઓની જીંદગીની હાલતમાં ફેરફાર થવાથી તેઓના વિચાર, લાગણી અને ગુણોમાં પણ કુદરતી રીતે ફેરફાર થવા લાગ્યા.

ખીજ તખ્તકાવાળાઓ આગવી તદ્દન બટકતી જીંદગી મેલી અર્ધી બટકતી જીંદગીની હાલતમાં આવ્યા. તેઓ ગાય ઢોરને પાળવા લાગ્યા, તેઓની માવજત કરવા લાગ્યા, તેઓને ચરાવા લઈ જવા લાગ્યા અને જંગલી જનવરોથી તેઓની સંભાળ કરવા લાગ્યા. એમ કરતાં દયા, માયા, અરસપરસની મદદ, એવા સારા સદ્ગુણો, પેહેલા પેહેલા તખ્તકાવાળા જંગલી હાલતવાળા માણસો કરતાં તેઓમાં વધારે દાખલ થયા. એ પ્રમાણે હાલત બદલાયાથી તેઓના ગુણો બદલાયા.

ઉપથી ખીજ તખ્તકાવાળી હાલત, જોકે પેહેલા તખ્તકાવાળી હાલત કરતાં સારી હતી, તોપણ તે હજી અર્ધી બટકતી હાલત હતી. જ્યાં ધાસચરો ખસાસ થાય ત્યાંથી પોતાનાં ગાય ગોરખંદોને ચરાવવા તેઓને ખીજ જગ્યાએ જવું પડતું. એમ તેઓ એક જગ્યાથી ખીજ જગ્યાએ બટકતા હતા. તેથી હવે ત્રીજા તખ્તકાની હાલત શરૂ થઈ. ખેડુતી (agricultural) જમાનો શરૂ થયો. લોકો એકજ જગ્યાએ ઠરીઠામ રહી પોતાનાં જથ્થકના મકાનો બાંધી તેમાં રહી જમીનની ખેતી કરવા લાગ્યા. ત્યારે એ ખેડુતી લોકો અને અર્ધા રખડતા બરવાડી લોકો વચ્ચે, આચારવિચાર અને સદ્ગુણોમાં ફરક હોવાને લીધે, અચાર નવાર ઝગડો ચાલતો હતો. ધરાનના આગલા પાદશાહેને એ પ્રમાણે જે દેશ સાથે લડવું પડતું હતું, તે આવા પ્રકારના રખડતા માણસો હતા.

હવે પેગામ્બર જરથોસ્તનો જમાનો, ખેડુતી જમાના પછીનો એક વધારે ઉંચા તબક્કાનો જમાનો હતો. તેણે ખેતીનાં નળનળ ફરમાનો આપ્યાં છે. ખેડુતી જમાનાની શાંત અને બલી જીંદગી સાથે હવે તેના જમાનામાં માણસજાતની હાલત વધારે સુધરતી ગઈ. તે એક પ્રકારે પુરુષાતનપણીનો (chivalry) નો જમાનો થયો. લોકો ઠરીફામ થઈ ગામ અને શહેરોમાં વધારે રહેવાં લાગ્યાં.

દ્વિએવચરની સામે પેગામ્બર જરથોસ્તની કેશીશ

તેની આગવના જમાનામાં લોકોને, બરવાડો યા ખેડુનો તરીકે, પોતાની જીંદગી ઘર બાહાર વધુ ગુજારવી પડતી હતી. તેઓ દાદરને તેની કુદરતમાં વધારે જોતાં હતાં. તેઓ કુદરતમાં બધે અહુરમઝ્દનો હાથ જોતાં હતાં. એમ જોતાં જોતાં તેઓના વિચારો તે કુદરતના દરેક પદાર્થમાં કોઈ જુદો જુદો ખુદા જોવાના ખ્યાલ ઉપર ઉતર્યા. એક ખુદાને તેની કુદરતમાં બ્યાપી રહેલો જોવાને બદલે કેટલાકો તે કુદરતના જુદા જુદા પદાર્થોમાં જુદા જુદા ખુદાને જોવા લાગ્યા.

ખુદા માટે એ અસલી આર્યન ટોળાના સર્વ તાપ-કાઓમાં 'દ્વિએવ' શબ્દ હતો, જેનો અર્થ 'દિવ' એટલે પ્રકાશવું, ધાતુ ઉપરથી "ચળકનો, રોશન, પ્રકાશિત" થતો હતો તેઓ ખોશીદ, ચંદ્ર, સેતારાઓ, અને આતશ જેવા ચળકતા પદાર્થોમાં ખુદાને, પોતાને જાહેર (manifest) કરતો જોતા હતા. એ ઉપરથી એ 'દેવ' નામ શરૂઆતમાં બંધબેસતું હતું. પણ કોઈક પ્રકારનાં અજ્ઞાનપણાંથી તેઓ જુદા જુદા કુદરતી પદાર્થોમાં જુદા જુદા ખુદા ધારવા

લાગ્યા અને તે મુજબ એકથી વધુ દેવો થા ખુદાઓની હસ્ટી માનવા લાગ્યા. આખી કુદરતમાં એક ખુદા બાપી રહેલો છે, એમ માનવાને બદલે, તેઓ તે કુદરતના જુદા જુદા ભાગોમાં એકથી વધુ જુદા જુદા ખુદાની, જુદા જુદા દેવોની હસ્ટી માનવા લાગ્યા. એ વળણને અટકાવવા આગલા ધરાની સોપ્પન્તોએ અવારનવાર કોશેશ કરીને ખરી માજદયસ્તી દીન સ્થાપવાની કોશેશ કીધી હતી પણ તે ચાલુ ફતેહમંદ રહી હતી નહિ.

એવે વખતે પેગામ્બર જરથોસ્તનું જન્મવું થયું, જેથી કુલ કુદરત ખુશી થઇ. તેવજી અનેક દેવો સામે પોતાનો મજબુત આવાજ સંભળાતો કયો અને પોતાની દીનને દેવયસ્તી સામેની ખરી માજદયસ્તી દીન તરીકે જાહેર કરી. 'દેવ' શબ્દ, જે અસલમાં ચહુડનો અર્થ ખરાવતો હતો, તેને, તેવજીની આગમચના લોકોએ કુદરતના જુદા જુદા પદાર્થોમાં ધણાક દેવો માની, ઉતારી પાડ્યો હતો. તેથી તેવજી તે શબ્દને, એક ખુદા માટે, પોતાના ધર્મમાંથી દૂર કરી તેને એકદમ ખરાબ અર્થ આપ્યો અને એક ખુદાનાં મતવાળી માજદયસ્તી દીનના વિચારોની સામેના વિચારોવાળી અનેક ખુદાનાં મતવાળી દીનને તેવજી 'દેવયસ્તી' નામ આપ્યું અને તે દીનને ધિક્કારી કહાડી. અનેક દેવ-મત બધાવાથી લોકો ખોટે માર્ગે ઉતરી પડ્યા લાગ્યા હતાં. તેઓ સાફ માહું એકથી વધુ જુદા જુદા દેવતાઓની મરજી સાથે જોડવા લાગ્યા હતાં. કાંઈ માહું થતું તો તે કોઇ ચોકસ દેવતાની ઇતરાજીથી થતું, એમ ગણી તેને રાજી રાખવાનો વિચાર થા ક્રિયા તેઓ કરતાં હતાં. એ સધળું તેઓને ખોટા માર્ગે ઉપર લઇ જતું હતું. તે મુશકેલી દૂર કરવા પેગામ્બર જરથોસ્તે દેવ શબ્દને ખરાબ રૂપ આપ્યું.

જવણરની સામેની પેગાઝરની કેસશમાં શીલસુશીનો અંશ

પેગાઝર જરથોસ્તે એ માટે જે બીજું મોટું કામ કર્યું, કે જેથી જરથોસ્તી માજદયરની દીન આગલી પઓધર્યેતિકએથી માજદયરની દીન ઉપર સરસાધ ભોગવે છે, તે આ છે, તેવણે એક ખુદા અને તેની કુદરત, અને નેકી બદી માટે એક શુદ્ધ શીલસુશી બર્યો ખુલાસો રજૂ કર્યો, જે તે પુરાણા જમાનામાં પેહેલો હતો અને જે તરફ આજે જમાના પસાર થવા બાદ પણ, વિદ્વાનો માન સહીત જોય છે.

તેવણે નીચે મુજબ જાહેર કર્યું:-

અહુરમજ્દ સર્વે યીજેનો પેદા કરનાર છે. તે પેદા કરનાર છે, એટલુંજ નહિ, પણ અંત લાવનાર પણ છે. તે જેમ સર્વ યીજે પેદા કરે છે અને તેઓની વૃદ્ધિ કરે છે, તેમ તેઓનો ઘટાડો કરે છે અને અંત લાવે છે. જરથોસ્તી ધર્મ પ્રમાણે હસ્તી આપનાર તે છે તેમ નીસ્તી લાવનાર પણ તેજ છે. જે જરથોસ્તની વિચારશીલ શીલસુશીએ અહુરમજ્દને એક પેદા કરનાર તરીકેજ ચિતાર્યો હતો, અને સેવટ લાવનાર અથવા નાશ કરનાર તરીકે નહીં ચિતાર્યો હતો, તો અહુરમજ્દનું ચિત્ર સુપુર્યું ન થતે. જે અહુરમજ્દમાં પેદા કરવાની શક્તિ હોય, અને પેદા કર્યા પછી જે તેની પેદાયશ ઉપર તેનો કાબુ ન હોય, તો અહુરમજ્દનું સર્વશક્તિવાન સાહેબ તરીકેનું ચિત્ર અધુરૂં ગણાય. પણ એમ નથી. જરથોસ્તે, જેમ અહુરમજ્દને પેદા કરનાર તેમ અંત લાવનાર, જેમ કરે કરનાર તેમ છેલ્લે લાવનાર ગણ્યો છે. હવે અહુરમજ્દ આ એક-

મેકથી ઉદ્ધતું જે કામ કરે છે, તે આપણા પેગામ્મરની વિચારશીલ શીલસુશી પ્રમાણે, પોતાની બે શક્તિઓ મર-હૂતે કરે છે, જે બંને શક્તિઓ મીનો યાને ગેખી એટલે અણુદીઠ છે. એ બે શક્તિઓનાં નામ 'સ્પેન્ટમધન્યુ' અને 'અંજમધન્યુ' છે. પહેલીનું કામ રૂપ આપવાનું છે, બીજીનું કામ અંત લાવવાનું છે. પહેલીનું કામ વૃદ્ધિ કરવાનું છે, બીજીનું કામ ઘટાડો કરવાનું છે. એ બે શક્તિઓનાં નામોના ધાતુજ તેઓનાં કામો દેખાડે છે. 'સ્પેન્ટ' શબ્દનો અર્થ ધાતુ 'રપન'='શ્ચિ' "વધારો કરવો," ઉપરથી "વધારો કરનાર, આઘાદી કરનાર" થાય છે. 'અંજ' શબ્દનો અર્થ ધાતુ='અંગ' "સંકોચવું, કોતાહ કરવું" ઉપરથી "ઘટાડો કરનાર" થાય છે. આ મુજબ પેગામ્મર જરથોસ્તે એક ખુદાને જ્ઞાનનારી દીન શિખાદી ઉપર જણાવેલાં બે શક્તિઓનાં મતને લીધે કાષ્ઠક, વગર સમજવે બુદ્ધથી, એ દીનને દ્વીમત (dualism) નું આજણ લગાડે છે.^૧ ડાઉંગ, ડાઉવેસ્ટ અને બીજા વીદ્વાનો આ આજણ વાજબી રીતે ખોટું પાડે છે.

આ તપાસ ત્યારે દેખાડે છે કે જરથોસ્તી માજ્દહ્યરની દીન આગવી પઓધર્મો તકએષી માજ્દહ્યરની દીન ઉપર મુખ્ય કરી આ બાબતમાં સુધારા સમાન હતી કે જરથોસ્તની આગમયના વખતના સોખનનોએ દેવયરની ધર્મ સામે જે અવારનવાર કોશેશો કરેલી તે કોશેશ જરથોસ્તે ધણી ફતેહમંદ રીતે કીધી.

(૧) આ પુસ્તકમાળાની ધર્મ મતની બાબતોના પુસ્તકમાં એ બાબે વધુ વિગતે બોલવામાં આવશે.

ત્યારે ખુદ અવસ્તા ઉપરથી આપણે આ અનુમાન ઉપર આવ્યા છીએ, કે જરથોસ્તની આગમનની દીન, જે તે-સામેની કાષ્ઠક કાશેશો છતાં, એકથી વધુ દેવનાં મત તરફ, અનેક દેવમત તરફ, ઢળી હતી, તેથી જરથોસ્તી દીન જુદી પડી. પેગામ્મર જરથોસ્તે જ્યારે જોયું કે, માણસો, તે દાદારની ખુદ પેદાયશો ઉપર અને કૃતલાક માણસાઈ સદગુણો ઉપર મવકલ થયલી મીનોઈ શક્તિઓને, તે સર્વ ઉપરના સર્વોપરી ખુદાને થોડાક જુલો જઈ, ખુદ ખુદાઈ હાલતે પોંદેઆડવા લાગ્યાં અને ખુદ સાથે એક પંક્તિની ગણવા લાગ્યાં, ત્યારે તેવણું તે શક્તિઓ, જે “દેવ”ના-પેહેલાં બરહક ગણાતાં-નામથી ઓલખાતી હતી, તેઓને તેની ખરી પંક્તિએ મુકવા કાજે, પોતાની દીનને ‘દેવથી જુદી (વીદએવો)’ જણાવી. એ માટે અવસ્તામાં જાળજ મળતા ફકરા આપણે જોયા છે. ત્યારે ખુદ અવસ્તાનું સાહિત્ય, જેને પેહેલવી ફારસી પુસ્તકથી પણ ટેકા મળે છે, તે મુજબ, પેગામ્મર જરથોસ્તની દીન આગલી દીનોથી આ ખામતમાં જુદી હતી કે, તે અનેક દેવોને ખુદ તરીકે માનવાને બદલે, એકજ ખુદાને માનવાને અને દએવયસ્નીથી વેગલા રહેવાને શીખવતી હતી.

(૨) બહારની ગવાહી-ખીજ પ્રજાઓના સાહિત્યમાં દેવને મહત્તા શબ્દોનો ઉપયોગ

ખુદ ધરાનનાં અવસ્તા સાહિત્ય ઉપરાંત ખીજ પ્રજાઓનું સાહિત્ય પણ એજ અનુમાન સાબેત કરે છે. આપણે ઉપર કહ્યું તેમ, અવસ્તામાં ખુરી મીનોઈ શક્તિઓને ‘દેવ’ના નામથી ઓલખી છે. ખીજ આર્યન પ્રજાઓનાં સાહિત્યમાં

તેમ નહિ હતું. હિંદુસ્તાનના હિંદુઓમાં 'દેવ' શબ્દ સારી મીનોષ શક્તિઓને માટે વપરાય છે. એટલુંજ નહિ પણ અસદી યુનાનીઓ, રોમનો, વિગેરે તાપદ્વાવાળાઓ, જેઓ અસદી આર્યન ટોળાના હતા, તે સધળાઓમાં સારી મીનોષ શક્તિને માટે 'દેવ' ને મળતા શબ્દો, જેવા કે Zeus, Deos, Deus, Teus, Dieus વિગેરે મળે છે. પેગામ્પર જરથોસ્તે જોયું કે, 'દેવ' શબ્દ, જે અલખતે પેહેલે ધણે સારે અર્થે સધળા આર્યન ભાષાઓમાં, તેના ધાતુના અર્થ પ્રમાણે, વપરાતો હતો, તે શબ્દ એક ખુદને માટે વપરાવાને બદલે તેની મીનોષ શક્તિઓને માટે પણ વપરાવા લાગ્યો અને તે શક્તિઓ બાળે માણસ જાતના વિચારો ફેરવાઇને હલકી પંક્તિ ઉપર ઉતર્યા, ત્યારે તેવણે તે શબ્દને પોતાના અવસ્થામાંથી સારે અર્થે વપરાતો દૂર કર્યો, અને જેઓ 'દેવ'નાં નામ હેઠે એકથી વધુ ખુદને સર્વોપરી માનતા, તેઓને ધિક્કારી કહાડી પોતાની દીનને દેવમરની વિરુદ્ધ જણાવી.

(૩) ત્રીજી ગવાહી-વેદીક અને જરથોસ્તી સાહિત્યમાં

‘દેવ’ અને ‘અહુર’ શબ્દોના ઉપયોગ

ખુદા માટે વેદીક ધર્મનાં પુસ્તકોમાં 'દેવ' શબ્દો અને અવસ્થામાં 'અહુર' શબ્દ છે. એ બેઉ જે રીતે વપરાય છે, તે રીત આ બાબત વધારે ખુદશી દેખાડે છે. રીગવેદનાં પુરાણા ભાગોમાં "અહુર" શબ્દ, જે અવસ્થાનાં "અહુર"ને મલતો સંસ્કૃત શબ્દ છે, તે "ખુદા" અથવા બલ્કા દેવતાઓને સારે અર્થે વપરાયેલો છે. પણ રીગવેદનાં પછવાડેના લખાયેલા ભાગમાં તે "ખુરી મીનોષ શક્તિઓ" માટે ખરાબ અર્થે

વપરાયેલો છે. જ્યારે પેગામ્બર જરથોસ્તે “દેવો”ને નામે જણાવેલી મીનોઈ શક્તિઓને ખુરી મણી ધિઝારી કહાડી, ત્યારે પાછળથી વેદવાળાઓએ તેજ મુજબ “અદુર” નામને તેની પવિત્ર બુલંદી ઉપરથી ઉતારી ધિઝારી કહાડ્યું. એ દેખાડે છે કે આયન ટાળાના ધરાની અને હિંદી, એ બે તાયફાવાળાઓ વચ્ચે કોઈ ધાર્મિક બાબતમાં મતફેર પડ્યો હતો. પેગામ્બર જરથોસ્તે એકથી વધુ ખોદાને માટે “દેવ” શબ્દ હિંદી આયનોમાં વપરાતો જોઈ તે શબ્દને ૨૬ કર્યો અને એમ એકથી વધુને સર્વોપરી દેવ ગણવાના ધર્મને ધિઝારી કહાડ્યો અને પોતાની દીનને દેવમસ્તી વિરૂદ્ધ જાહેર કરી.

**જરથોસ્તી દીન અને આબલી દીન વચ્ચેના ફરક
બાબે હસતુર જાદરપરમતું પેહેલવી
લખાણ**

યોડુંક થયું રોશનીમાં આવેલું જાદરપરમતું^૧ પેગામ્બર જરથોસ્ત બાબેનું લખાણ આપણને એજ અનુમાન ઉપર લાવે છે. કહે છે કે એક વખત હજોવમરનાનોની એક મિજલસ મક્કી હતી, ત્યાં પેગામ્બર જરથોસ્ત ગયા હતા. ત્યાં તેવણે એક સવાલ પુછ્યો કે “રવાનને માટે સૌથી બહુ શું છે?” તેવણે કહેવામાં આવ્યું કે નીચલી ચીજો રવાનના બલાં માટે છે:—

૧ ગરીબોને મદદ કરવી.

૨ ગાય ગોરપદોને ધાસ ચારો આપવો.

૩ આતજને બળતણ પુરું પાડવું.

૪ પાણીમાં હોમનો રસ નામવો, યાને, હાલની આપણી ક્રિયાના શબ્દોમાં બોલ્યે તો, હોમની ક્રિયા કરી હોમનાં પાણીની જોર કુવામાં મેલવવી યા નામવી.

૫. દેવોની સેતાયશ કરવી.

કહે છે કે પેગામ્બરે દઝેવયરનાનોની દીનમાં ફર્મવેલી આ પેહેલી ચાર ચીજો પસંદ કીધી પણ છેલ્લી ચીજને ધિક્કારી કહાડી.

આ વર્ણુન શું દેખાડે છે ? તે આ દેખાડે છે કે, આગલી દીન પણ માણસ-માઈબંધોને મદદ કરવાનાં અને વાચા વિનાનાં ગરીબ ગાય જોરપંદોને મદદ કરવાનાં ફર્મન આપતી હતી. તે ઉપરાંત તે આતશની સેતાયશ અને હોમની ક્રિયા કરવાને ફરમાવતી હતી. પેહેલાં બે તત્વો જરથોસ્તે અલખતે નીતિ શાસ્ત્રનાં સાધારણ ફર્મનો તરીકે કબુલ રાખ્યાં. તે ઉપરાંત બીજાં બે તત્વો પણ તેવજો પોતાની દીનમાં બલી ક્રિયાઓ તરીકે કબુલ રાખ્યાં. પણ પાંચમું દઝેવયરનીનું ફર્મન-ધણુક દેવોને પૂજવાનું ફર્મન—ધિક્કારી કહાડયું. ત્યારે જરથોસ્તી નરી દીન આગલી દીન યા દીનોથી આ બાબતમાં જુદી પડી કે તે દેવોથી વેગળી હતી, તે દઝેવયરનીની આડે આવતી હતી.

આગલી દીનવાળાઓ સાથે જગડો

ત્યારે પેગામ્બર જરથોસ્તને પોતાની નવી દીનથી આગલી દીનવાળાઓ સાથે મતફેર પડ્યો તે બે રીતનો હતો.

૧. એક મતફેર તો આયન તાયફાના હિંદી બાઈબંધો સાથે હતો.

આર્ચન અથવા હિંદી-ધરાનીઅન તાપશ્ચાળાઓ વસ્તી વધતાં પુર્વ-દક્ષિણ બણી વધતા ગયા, તેઓમાંથી એક ભાગ હિંદુસ્તાનમાં ઉતર્યો. એકમાં પેડેલે કુદરત ઉપરથી કુદરતનાં ખાવિંદ ઉપર લઇ જતી સેતાયશ હતી. પણ પાછલથી તે સેતાયશમાં, હિંદી તાપશ્ચાળાઓએ, કુદરતના યુક્તં પદાર્થો ઉપરની મત્કલ શક્તિઓને હદ બહાર સેતાયશ લાગુ પાડી. તેઓ તે શક્તિઓને ખુદ ઇશ્વરી દરજ્જે ચહાડી ખુદ તરીકે ગણ્યા લાગ્યા, તેથી અનેક દેવમત દાખલ થયું.

ખીજું, ખુદ ધરાની ટોળામાં હવે એ ભાગ થયા. એક ભાગ, હાલ સુધીની અર્ધ-રખડી ભરવાડી જીંદગી છોડીને ખેડુતી ઠીકામ જીંદગી અખત્યાર કરવા લાગ્યો. ખીજો ભાગ તે અર્ધ-રખડી ભરવાડી જીંદગી ચાલુ રાખવા લાગ્યો. ત્યારે એ વચ્ચે પણ મિનાકેશો જાગ્યો, અને એ ખેડુતી શાંત જીંદગીની સામે થનારા તાપશ્ચાળા પણ દેવ તરીકે ખુરા ગણાઇ દુસ્મનો માફક ધિક્કારને પાત્ર થયા.

પેગામ્મર જરથોસ્તે કુદરતની સેતાયશને આપેલી હુકમરની હુકદાર જગ્યા

પેગામ્મર જરથોસ્તે આગલા સામાન્ય ધરાની અને આર્ચન ધર્મમાં કુદરતની યુક્તં પેદાયશની જે સ્તુતિ અને સેતાયશ હતી તે તદન કહાડી નાખી નહી, પણ પણ તેવણે, ડા. ગામગર કહે છે તેમ, તેને જે હદ બહાર યુક્તં ટોચે લેઇ જઇ અનેક-દેવ-મત તરફ ધસડવાની અણી ઉપર લઇ જવામાં આવી હતી, તે હદની અંદર પાછી લાવી તેને ઘટતી હદમાં રાખી ઘટતીજ જગ્યા આપી. એટલુંજ નહી,

પણ તેવજે તેને અહરમઝદ નીતિમાન રૂપ આપ્યું^૧. તેવજે અનેક જગ્યાએ, અહરમઝદ, અહરમઝદ અને અહરમઝદનેજ સર્વોપરી ગણી ખીજી મવજ્જ શક્તિઓને પેદાયશ ગણી.

(1) It placed itself in a conscious opposition to the religion of nature which had been handed down from the old Aryan times, and was still cherished by the people; and whatever it took over from the nature-worship and retained in itself, was exalted into a far higher moral sphere and penetrate with its spirit; and thus the form acquired a new substance. " (Dr. Geiger. "Zarathushtra in the Gathas and in the Greek and Roman Classics", translated from the German, by Datur Darb P. Sanjana, p. 28.)

પ્રકરણ પાંચમું.

અરો જરથોસ્તની જીંદગી અને કારકિર્દીનું ટુંક વૃતતાં

પેગામ્બર જરથોસ્ત એક હૈયાત પુરૂષ હતો

કેટલાક મહાન પેગામ્બરો ઉપર હાલના જમાનાએ શક નાખ્યો છે કે તેઓ ખરેખર હૈયાત પુરૂષો નહીં હતા, પણ કોઈ કલ્પિત પુરૂષો હતા, જેઓને આગમા શાઅર-ધર્મ ગુરૂઓએ ખરેખરા હૈયાત પુરૂષો તરીકે ઠસાવી દીધા છે. હિંદુ-સ્તાનમાં થઈ ગયલા બુધીસ્ત ધર્મના બુધ પેગામ્બર ઉપર એવો શક નાખ્યો છે. ખ્રિસ્તી ધર્મના સ્થાપક ક્રીસ્ટ

(૧) આ ભાગ માટે વાંચવા લાયક થોડાંક બીબ્લ પુસ્તકો:—

૧. શેઠ મુરશેદ રસ્તમજી કામાલુ "જરથોસ્ત નામું."

૨. દસ્તુર પેશોવનજી બેરાંમજી સંનણાનો 'પેગામ્બર સાહેબ અરો જરથોસ્તનાં જન્મારાનો એકવાલ."

૩. ડા. સ્પીગલનાં "Eranische Alterthum skunde Vol. I Bk II chap. II નું દસ્તુર દારાબ પેશોવન સંનણાનો તરબુતો; "The Age of the Avesta aud Zoroaster."

૪. મો. મેના (J. Menant) નો "Zoroaster. Essai sur la Philosophie Religieuse de la Perse."

૫. પ્રો. જેક્સનનું "Zoroaster, the Prophet of Ancient Iran."

ઉપર પણ એવો શક નખાયો છે. એવો શક કેંઈક તરફથી પેગામ્બર જરથોસ્ત માટે પણ નખાયો છે. પણ એ શક ખોટો છે. એણે એક હૈયાત મહાન પુરુષ થઈ ગયા છે. તેની સામેતી નીચતી એ પ્રકારની ગવાહીથી મને છે.

(૧) અંદરની ગવાહી (Internal evidence)

(૨) બહારની ગવાહી (External evidence)

(૧) અંદરની ગવાહીમાં આપણે કુત્તે આસ્તની ગવાહી ગણીશું. એ ગવાહીના પણ આપણે એ ભાગ કરીશું.

(ક) પેકેલી પંક્તિની ગવાહી, જેમાં પેગામ્બર જરથોસ્ત, પોતે બોલે છે. ગાથા, જે એવણનાં પોતાનાં ચોક્કસ લખાણ ગણાય છે, તેમાં એવણનું પોતાનું જે ચિત્ર મળે છે, તેને આપણે પેહેલા પ્રકારની અંદરની ગવાહી કહીશું. એક મહાન પુરુષની તવારીખ અથવા તેની જીંદગીનું વૃતાંત લખનાર, હમેશાં તેના પોતાનાં લખાણને ધણી અગત આપે છે, કારણકે

૬. એરવદ શેહરીયારજ દાદાભાઈ બર્યાનું "A Brief Sketch of the Zoroastrian Religion and Customs."

૭. ડા. ગેલ્દનરનો રેસાલો "Zoroaster." Encyclopædia Britannica, Vol 24.

૮. Zarathushtra in the Gathas and in the Classics, translated from the German of Drs. Geiger and Windischmann, by Dastur Darab P. Sanjana

૯. એરવદ જીવનજી જમશેદજી મોદીની "અવસ્તાનાં વિશેષ નામોની ફરહંગ"માં "જામુસ્ત્ર" શબ્દ.

૧૦. એજ લખનારનાં "જરથોસ્તી ધર્મ સંબંધી ભાષણો અને વાંચણો"ના ભાગ ૧માં "પેગામ્બર જરથોસ્તની જીંદગી ઉપરથી ઉપજતા થોડાક વિચારો"નો વિષય.

૧૧. ડા. વેરલ્ડનો દીનર્કર્ડનો તરજુમો, S. B. E., Vol. XLVII.

તે લખાણની ગવાહી ચોક્કસ ગણાય છે અને તેમાં કોઈનું વધઘટ કાઢેલું થોડું હોય છે.

(ખ) ખીજી પંક્તિની ગવાહી, જે ગાથા ઉપરાંત અવસ્તાના ખીજા ભાગોની ગવાહી છે. તેમાં પેગામ્બર જરથોસ્તના પોતાના મોહોડેના શબ્દોમાંથી એવણું ચિત્ર મળતું નથી, પણ ખીજાઓ તેવણુ માટે જે કહે છે તે ઉપરથી મળે છે.

(૨) બહારની ગવાહીમાં આપણે નીચલાં સાધનો ગણીશું:—

(ક) અવસ્તા સિવાયનું આપણું પેહેલવી, પાઝંદ ફારસી જેવું ખીજું સાહિત્ય.

(ખ) પારકા લખનારાઓ.

એ પારકા લખનારાઓનાં પણ બે વર્ગ થઈ શકે છે:—

૧ અસલી યુનાની, રોમન વિગેરે પશ્ચિમ ભણીના લખનારાઓ, જેઓ 'ફારસીકક' લખનારાઓ ગણાય છે.

૨ એ ફારસીકક લખનારાઓ સિવાય ખીજા પૂર્વ ભણીના લખનારાઓ, જેવા કે આર્મીનીયન, ચીનાઈ, મુસલમાન, વીગેરે.

(૧) અંદરની ગવાહી

(ક) ગાથાની ગવાહી

પેગામ્બર જરથોસ્ત એક હેયાત પુરુષ હતા, તે માટેની મન્યુત માંહેલી ગવાહી એવણું પોતાનું ગાથાનું લખાણ પુરી પાડે છે.

૧. પેહેલું તો ગ્રેટ્સર ગેલ્લનર કહે છે તેમ, ગાથામાં એવણુનું જે ચિત્ર આપણને મળે છે, તેમાં આપણે એવણુને એક જીવતા જમતા માણસ તરીકે જોઈએ છીએ. ઉમેદી અને નાઉમેદી, આકીન અને શક, મિત્રોની વફાદારી અને બીવફાઈ, એઓ વચ્ચે, એક આદમી તરીકે સચ્ચાઈ માટે લડતા આપણે એવણુને જોઈએ છીએ. એક મોટી ઉંચ શક્તિનો માણસ પોતાનું નવું કામ આરંભવાને જે ઉલટ દેખાડે, અને તે ઉલટ વચ્ચે જે હાડમારી ભોગવે, તે ભોગવતા એવણુને આપણે જોઈએ છીએ. એવણુની જીંદગીમાં, એવણુનાં બોલવામાં, આપણે એવું કંઈ અકુદરતી જોતા નથી, કે જેથી શક લઈ જવાઈ શકાય, કે એક કલ્પિત જીંદગીને પાછલા લખનારાઓએ ખરું રૂપ આપ્યું હોય. ગાથામાં એવણુ તવારીખના બીજા પુરૂષો (historical personages) જેવા એક ખરેખરા પુરૂષ દિસે છે. એવણુની જીંદગીનાં ચિત્રમાં કંઈ પણ અતિશયોક્તી જેવું નથી. અહુરમજ્દ ઉપરનાં મક્કમ વિશ્વાસ સાથે એવણુ એક માણસ તરીકે, —એક અસાધારણ ચંચલાઈ અને ડહાપણવાળા બશારત પામેલા માણસ તરીકે—પોતાની મુશ્કેલીઓ વચ્ચે લડે છે. આપણી “કેમ ના મજ્દા”ની જીંદગીનો શરૂઆતનો ભાગ, જે યજ્ઞસ્તેના ૪૬ માં હા (૬. ૭) માંથી લીધો છે, તેમાં આપણે એવણુનો અહુરમજ્દ ઉપરનો વિશ્વાસ જોઈએ છીએ.

જો એવણુ એક કલ્પિત આદમી હતો, તો ગાથાના જે લખાણમાં આપણે એવણુનું ચિત્ર જોઈએ છીએ, તેમાં એવણુને કોઈ અ-કુદરતી અદ્ભુત શક્તિના, હમેશ રહેહમંદ

, બધાને હમેશા મહાત કરતા, અન-ઇતિહાસીક પુરુષ
 જોતે. પણ નહિ, તેમ તો નથી. જેમ આપણુ હાલમાં
 રૂકેલીઓ વચ્ચે, ઉમેદ અને નાઉમેદીઓ વચ્ચે, સેવટની
 ાટેની આશા અને નિરાશી વચ્ચે, દોલા ખાઇએ છિએ,
 એવજીને પણ એવજીની હાલતના સંબંધમાં આપણે
 મુજબ જોઇએ છિએ. એક માણસ તરીકે જીંદગીની
 લડતા આપણે તેવજીને જોઇએ છિએ. ગાથામાં
 ॥ વિચારમાં, અને એવજી માટે ઉપજતા વિચારોમાં,
 એવું કાંઇપણ જોતા નથી કે જેને આપણે નહિ
 શકે તેવું, અથવા અદ્યુત કહીએ. સધળું કુદરતી
 ॥ રે ચોક્કસ રીતે એવજીનાં પોતાના તરીકે ગણનાં
 ધાનાં લખાણની માંહેલી ગવાહી એવજીને તવારીખનાં
 માત પુરુષ તરીકે દેખાડે છે.

બીજું, ગાથામાં અને બીજા અવસ્થામાં જણાવેલું
 ॥ રજયોસ્તનું ખુદ નામ દેખાડે છે કે, તેવજી એક
 નહિ પણ હયાત પુરુષ હતા. એવજીનાં નામના
 મામે મતફેર છે. પણ જેમ ધણાકે કબુલ રાખે છે
 ॥ નામનો અર્થ, “ ઉંટ રાખનાર ” તરીકે, ઉંટ સાથ
 રાખે છે. હવે જેમ હાલના જમાનામાં ધણાકેના
 ઓખર, તેઓના વેપાર ધંધા ઉપરથી પડે છે,
 વજીના જમાનામાં, ધણાકેનાં નામો ગાય, ઢોર, ધોડા,
 પરથી પાડવામાં આવતાં હતાં, કે જે ગાય ઢોરો તે
 ॥ ની દોલત ગણાતી હતી. પેગામ્બર રજયોસ્તના બાપ
 નાં નામો એમ “ અરપ ” એટલે ધોડા ઉપરથી પડ્યાં
 એવજીનું નામ “ ઉસ્ત ” એટલે ઉંટ ઉપરથી પડ્યું હતું.

એ નામ દેખાડે છે કે તે નામ તેવણના બાપ બપાવાઓનાં નામની રીઠી અને લઢણ ઉપરથી પડેલું છે. એ એક ગવાહી છે કે તેવણ એક હૈયાત પુરુષ હતા અને નહિ કે કલ્પિત. જો તેવણ કલ્પિત હતો, અને કોઈ પાછલા જમાનાના લખનારે તેવણને એક હૈયાત પુરુષ તરીકે નામ આપ્યું હો, તો તે એમ, આગલા જમાનાની રીઠી મુજબ, સાધરણ નહિ, પણ કલ્પિત અસાધારણ નામ આપતો.^૧

(ખ) ગાથા પછીનાં બીજાં લખાણો

ગાથા ઉપરાંતનાં બીજાં લખાણોમાં એવણ માટેનું જે ચિત્ર મળે છે તે કદાચ કોઈને અનિશ્ચયોક્તિ બન્યું હો. તેમાં એવણને એક માણસની પંક્તિ ઉપરથી એક યજ્ઞદત્તી, એક ફરેસ્તાની પંક્તિએ ચહકાવ્યા છે. પણ એ વાજખી ભક્તિભાવબન્યું લખાણ છે. તેમાં અકુદરતી જેવું કંઈ નથી. એ દેખાડે છે કે એવણની અસાધારણ ભક્તી જીંદગી ઉપરથી એવણ માટે વાજખી રીતે ધણો ભક્તો વિચાર રાખવામાં આવ્યો હતો કે એવણ પોતાનાં કામોથી યજ્ઞદી યા ફરેસ્તાઇ દરજ્જે પુગા હતા. પાછલો જમાનો એવણની ઉમદા શિખવશીથી ઉત્પન્ન થતો એવણ માટેનો ચાક્ર અને ભક્તિભાવ દેખાડે છે. હાલનો જમાનો પણ એવો ભક્તિભાવ તવારીખના કોઈ અદ્ભુત શક્તિના મહાન પુરુષો માટે દેખાડે છે. પણ એમ છતાં એવણને એક આદમી તરીકે અવસ્તામાં

(૧) જુઓ “A Brief Sketch of the Zoroastrian Religion and Customs” by Ervad Sheriarji Dadabhoy Barucha, p. 3; Prof. Jackson’s Zoroaster, p. 14

રજુ કીધા છે. દાખલા તરીકે, હોમ યસ્ત (હા. ૬) માં, જોમ બીજા પુરૂષો જન્મે તેમ માતાને પેટે જન્મેલા એવણને જણાવ્યા છે.

(૨) બાહરની ગવાહી

(ક) અવસ્તા સિવાયનું પેહેલવી પાજંદ ફારસી સાહિત્ય.

પેગામ્બર જરથોસ્ત એક હૈયાત મહાન પુરૂષ થઇ ગયા છે, તે માટેની અવસ્તા ઉપરાંતની અવસ્તા બાહરની ગવાહી આપણને પાછલાં પેહેલવી, પાજંદ, ફારસી સાહિત્ય ઉપરથી મળે છે.

પેહેલવી સાહિત્ય ઉપર નજર કરતાં પેહેલવી દીનકદ અને જાદરપરમનું પેહેલવી લખાણ આપણું ખાસ ધ્યાન ખેંચે છે. ઘણાક મહાન પેગામ્બરોના સંમંધમાં બને છે તેમ, એ પાછલાં પેહેલવી સાહિત્યએ કંઠે કંઠે પેગામ્બર જરથોસ્તનાં નામ અને કામ સાથે કોઇક મોજેજોએ એવી રીતે જોડ્યા છે કે, કોઇક કદાચ કહે કે, તે એવણને કોઇક અન-ઇતિહાસીક પુરૂષ તરીકે દેખાડે. ઘણાક ઇતિહાસીક પુરૂષોનાં નામ સાથે કોઇ મોજેજોએ જોડાયા છે, તેથી તેઓ અન-ઇતિહાસીક ઠરતા નથી. પણ તેવી કોઇક બાબતો બાબતુ મેલતાં પણ એ પેહેલવી સાહિત્યમાં એવું ઘણું છે, કે જે એવણને એક ઇતિહાસીક પુરૂષ દેખાડે છે. એવણની જીંદગીના કોઇક સદા આપણે એ પેહેલવી સાહિત્ય પ્રમાણે જોઇશું, જે આપણને પેહેલવી નજરે દેખાડે છે કે તેવણ એક ઇતિહાસીક પુરૂષ હતા. દાખલા તરીકે, એવણના મુશકમાં વરસાદની તંગીને લીધે એક

વખત જ્યારે ધાસચારાની તાણુ પડી ત્યારે તેવણે, એક પગંજી માણુસ તરીકે, ખીન્નજોની સાથે લુખે મરતાં જનવરોને ધાસચારો પુરો પાડવાની કોશેશ કરી.

પેહેલવી સાદિત્યમાં એવણુ બાબેનું મુખ્ય લખાણુ આપણું દીનકર્દનાં પાંચમાં દફતરની^૧ શરૂઆતમાં અને સાતમાં દફતરમાં^૨ મળે છે. જાદરપરમનું લખાણુ, મુખ્ય કરીને તેનાં લખાણુનો ૨૦)મો બાબ, તેવણુને એક ઇતિહાસીક માણુસ તરીકેની લાગણીઓ, મોરાદો, હાંસો અને આગુ^૩ઓ ધરાવતા ચિતારે છે.^૪ એમાં દીનકર્દનું લખાણુ યુમ થયલાં નુસ્કોમાનાં સ્પેન્ત અને ચીત્રહાદ નુસ્કોને આધારે લખાયલું છે.

આ મુખ્ય પેહેલવી પુસ્તકો ઉપરાંત એક હૈયાત પુરૂષ તરીકેની એવણુની જીંદગીના કોઇક એશારામો આપણુને દીનકર્દનાં ખીન્ન દફતરોમાં,^૫ પેહેલવી બુનદેહેશ,^૬ શાયસ્ત લા શાયસ્ત,^૭ માનુશએહેરનાં પત્રો, મીનોખેરદ, શત્રોઈહા એ અધરાન, અફરીઅ વ સહીગીઅ એ સીસ્તાન, જામાસ્પી, બહમન યસ્ત વિગેરેમાંથી મળે છે.

(૧) દસ્તુર પેશોતનની દીનકર્દ. વાલમ ૯) મું, પા. ૫૭૩થી ૫૮૦. West, S. B. E., Vol. XLVII pp. 119-130.

(૨) S. B. E., Vol. XLVII.

(૩) Ibid, pp. 151-154.

(૪) દફતર ૮, બાબ ૧૧. ૧૪; દફતર ૯, બાબ ૯, ૨૪, અને ૩૧. S. B. E., Vol. XXXVII.

(૫) બાબ ૨૦, ૨૪, ૩૨, S. B. E., Vol. V.

(૬) બાબ. ૧૦-૧૨. S. B. E. Vol. V.

પાજ્ઞંદ પુસ્તકોમાં ફેટલાંક, જે પેહેલવી પુસ્તકોના તરજુમા સમાન છે, તે બાળુએ મેલતાં, આફ્રીનોમાં આપણે એવણુ માટે એક ઇતિહાસીક પુરૂષ તરીકેના એશારા જોઈએ છીએ. દાખલા તરીકે આફ્રીને રપિથ્વનમાં અર્દેશર બાબેગાન અને ખુસ્તુ કોમાદ (નોશેરવાન અદલ) જેવા મહાન પુરૂષો, જેઓ માટે યુનાની અને રોમન લખનારાઓ પણ બોલી જાય છે, તેઓ માફક એવણુને યાદ કરવા લાયક મહાન પુરૂષોની સફમાં જોઈએ છીએ.

પાજ્ઞંદ પેહેલવી પુસ્તકો પછી ફારસી પુસ્તકો ઉપર આવતાં આપણુને સદ્દર, જરથોસ્તનામુ, વિગેરે પુસ્તકોમાં પેઆગ્બર જરથોસ્તની કેટલીક હકીકત મળે છે, જે દેખાડે છે કે તેવણુ એક ઇતિહાસીક મહાન પુરૂષ હતા.

(ખ) પારકા લખનારાઓ.

બાહારની ગવાહીમાં આપણાં પેહેલવી પાજ્ઞંદ ફારસી સાહિત્ય લખનારાઓ પછી પારકા લખનારાઓ આપણું ધ્યાન ખેંચે છે. એ પારકા લખનારાઓના બે ભાગ થઈ શકે છે.

(૧) યુનાની, રોમન વિગેરે પશ્ચિમ ભણીના લખનારાઓ, જેઓ ક્લાસીકલ ગ્રંથકરો (Classical Writers) તરીકે જણાયા છે.

(૨) આર્મીનીઅન, ચીનાઈ, મુસલમાન વિગેરે પુર્વ ભણીના લખનારાઓ.

(૧) પશ્ચિમભણીના પુરાણા લખનારાઓ.

પુરાણા જમાનાના પશ્ચિમ ભણીના લખનારાઓ, જેઓમાનાં કાંઈક તો આપણા પોતાના પેહેલવી

પાજંદ ફારસી લખનારાઓ કરતાં પણ પુરાણા વખતના છે, તેઓ જરથોસ્ત એક મહાન પુરુષ થઈ ગયા છે એમ જણાવી ગયા છે. કોઈક તો યુનાનના પીથેગોરસ જેવા જાણીતા પુરાણા દ્વિલસુકનાં શિક્ષણ અને કામને એવણનાં શિક્ષણ સાથે જોડે છે અને કહે છે કે પીથેગોરસ જરથોસ્તનો શાગેદ' હતો. એમ પીથેગોરસ પેગામ્પર જરથોસ્તનો પોતાનો શાગેદ' હતો કે નહિ તે સાબિત થયું નથી. તે છતાં કેટલાક પુરાણા લખનારાઓનું આ બાબેનું લખાણ દેખાડે છે કે, તેઓ જેમ પીથેગોરસને એક હયાત ઇતિહાસીક પુરુષ માનતા, તેમ જરથોસ્તને પણ માનતા. આપણે એ પુરાણા યુનાની, રોમન, વિગેરે લખનારાઓમાંના કેટલાક જાણીતાઓનાં નામો અને લખાણોની અતરે ટુંક નોંધ લેઈશું કે જેઓ જરથોસ્તને એક હયાત પુરુષ તરીકે ગણી ગયા છે.

(૧) લીડિયાનો ક્ષેનથસ (Xanthus of Lydia) નામનો એક પુરાણો લખનાર ઇ. સ. પૂર્વે આસરે ૪૮૦ વર્ષ પર થઈ ગયો છે. જરથોસ્ત બાબે સર્વ યુનાની લખનારાઓમાં તે પુરાણો લખનાર ગણાય છે. તે ઇ. સ. પૂર્વે ૪૬૫ થી ૪૨૫ સુધીમાં કેટલાંક પુસ્તકો લખી ગયો છે. તે હીરોદોટસની થોડુંક આગમ્ય થઈ ગયો હતો. કહે છે કે હીરોદોટસે ઇરાનીઓ બાબે કેટલુંક વર્ણન એનાં ઉપરથી લીધું હતું. તેનું સર્વ લખાણ બચી રહ્યું નથી, પણ તેનાં લખાણનાં કોઈક ફકરાઓ દમાસ્કસનો નીકોલોસ (Nicolaus of Damascus) નામનો લખનાર, જે ઇ. સ. પૂર્વે પેહેલી સદીમાં થઈ ગયો છે, તેણે પોતાનાં લખાણમાં

લીધા છે. દાયોજનીસ લેઆર્ટિઅસ (Diogenes Laertius) નામનો લખનાર, જે ઇ. સ. ૨૧૦ ને આસરે થઇ ગયો છે, તે પણ એનાં લખાણના ફકરા ઉતારે છે. એ ક્ષેત્ર્ય પોતાનાં માજિકા (Magika), એટલે માજીઓને લગતી બાબતો, નામના પુસ્તકમાં જરથોસ્ત માટે એક હેયાત તવા-રીખનાં પુરૂષ તરીકે બોલી ગયો હતો. તે જરથોસ્તનાં કેટલાંક વચનો (logia or sayings) માટે બોલી ગયો છે. ક્ષેત્ર્યે જણાવેલા જરથોસ્તનાં એ સખુનો યા વચનો તે અહુનવર ગાથા (હા ૩૧, ફ. ૧) નાં 'ઉતાર્તા...અગુસ્તા વચાઓ' એટલે 'શીખામણો અથવા નહિ સંભળાયલા સખુનો,' છે. મુવેશી લાશોને બાળવી નહિ જોઇએ, એવા ધરાની રવાજ વિષે બોલતાં, તે, તે ફર્માન જરથોસ્તે આપેલું જણાવે છે.^૧

(૨) ક્ષેત્ર્ય પછી બીજો જણીતો યુનાની લખનાર, જે જરથોસ્ત માટે એશારો કરી ગયો છે, તે પ્લેટો છે. તે ઇ. સ. પૂર્વે ૪૨૬ થી ૩૪૭ સુધીમાં થઇ ગયો છે. પોતાનાં એક લખાણમાં તે વિદ્વાન સોક્રેટીસને અને તેના એલા આદમીબાય-ડીસને કેટલીક બાબતો ઉપર વાદવિવાદ કરતા જણાવે છે. તેમાં સોક્રેટીસને મોહોડેથી અસલી ધરાનીઓની કળવ-ણીની કેટલીક હકીકત જણાવતાં તે જરથોસ્તને માજીઓનો એલમ જાહેર પાડનાર જણાવે છે.^૨ કોઇ લખનારાઓ કહે છે કે પ્લેટો પોને ધરાનના મુત્રકમાં ગયો હતો અને ત્યાંથી

(૧) " Zarathushtra in the Gathas and in the Classics" translated by Dastur Darab P. Sanjana p. 80.

(૨) First Alcibiades, 37. The Works of Plato by G. Burges (1861) Vol. IV, p. 344.

તેણે જરથોસ્ત અને તેના ધરાનીઓની કોષક હકીકત મેળવી હતી. કોષ કહે છે કે ધરાન અને યુનાન વચ્ચે ઉભી થયલી લગણને વીધે તે જતો જતો અટકી ગયો હતો.

(૩) યુદોક્ષસ (Eudoxus of Cnidus) નામનો યુનાની લખનાર, જે પ્લેટોના વખતમાં થઇ ગયો હતો, અને જેને ઇ. સ. પૂર્વે ૩૬૮ માં તેની જવાનીમાં આવેલો જણાવવામાં આવે છે, તે જરથોસ્તને એક ઇતિહાસીક પુરૂષ તરીકે થઇ ગયલો જણાવે છે. એ લખનાર પ્લેટોની માફક ધરાનીઓનાં આકીર્ણ અને રેવાળેથી વાકફ હતો. એ લખનારનું એ બાબેનું કોઈ જુદું પુસ્તક બચેલું નથી. પણ પ્લેટોની પોતાનાં એક પુસ્તકમાં^૧ જરથોસ્ત માટે બોલતાં, એનો અને એરીસ્ટોટલનો હવાલો આવે છે.

(૪) એરીસ્ટોટલ નામનો જાણીતો યુનાની દ્વિવસુક, જે સિકંદરનો ઉસ્તાદ થતો હતો, અને જે ઇ. સ. પૂર્વે ૩૮૪ થી ૩૨૨ સુધીમાં થઇ ગયો છે, તે એવણ માટે એક હયાત પુરૂષ તરીકે બોલે છે.^૨

(૫) હેર્મોડોરસ (Hermodorus) નામનો લખનાર, જે પ્લેટોનો એલો હતો અને જે ઇ. પૂર્વે ચોથી સદીમાં થઇ ગયો છે, તે પણ જરથોસ્ત માટે એક હયાત પુરૂષ તરીકે અને માજીઓનાં ધર્મના સ્થાપક તરીકે બોલી જાય છે. કહે છે કે પ્લેટો અને થીઓપોમ્પસની માફક તેણે માજીઓના ધર્મની વાકફી મેળવી હતી. આ બાબેનું એનું પોતાનું લખાણ

(૧) Pliny's Natural History Bk. XXX, chap 2.
Bostock and Riley's Translation, Vol. V, p 422

(૨) એજ પુસ્તક, બાબ અને સફા.

બચી રહ્યું નથી, પણ ડાયોજનીસ લેઆર્ટીઅસ^૧ નામનો લખનાર, જે ઇ. સ. ની ત્રીજી સદીની શરૂઆતમાં થઇ ગયો છે, તે એનાં એ બાબેનાં લખાણનો એશારો કરે છે.

(૬) ટેશીઅસ (Ctesias) નામનો લખનાર, જે એક્રીમીનીઅન વંશના ઇરાની પાદશાહ આર્ટાક્ષેસીસ નેમેન (Artâxerxes Mnemon) નો દમીય હતો, અને જે ઇસ્ત્રી સને ૧ પૂર્વે ૫ મી સદીની સેવટે અને ૪ થી સદીની શરૂઆતમાં થઇ ગયો છે, તે એવણુ માટે બોલી ગયો છે. તે એવણુને દંતકથા મુજબનાં ઘણા પુરાણા જમાનામાં થઇ ગયલા જણાવે છે. રાણી સેમીરામીસ (Semi-ramis), જેણી ઇ. સ. પૂર્વે આસરે ૨૧૮૨ માં થઇ ગયલી ગણાય છે, તેણીના જમાનામાં તે એવણુને મુકે છે અને તેણી સાથે તેવણુને લગ્ન કરતા જણાવે છે. કોઇ લખનાર ટેશીઅસે જણાવેલા એ જરથોસ્તને કોઇ બીજો પુરૂષ ધારે છે.^૨ ડાયોદોરસ સીક્યુલસનાં પુસ્તકમાં એનાં જરથોસ્ત બાબેના એ લખાણનો એશારો જળવાઈ રહ્યો છે. ડાયોદોરસની કોઇ નકલમાં જે નામ (Oxyartes) ઓક્ષીઆર્ટીસ છે,^૩ તે કોઇક નકલમાં 'ઝરતુષ્ટ' જેવું છે. જરૂદીન અને બીજા પાછલા લખનારાઓએ ટેશીઅસને આધારે એ નામ 'જરોસ્તર' ગણ્યું છે.

(૧) Zarathustra in the Gathas and in the Classics, translated by Dastur Darab P. Sanjana, p. 86; Jackson's Zoroaster pp. 6 n., 6, 90, 241.

(૨) જુઓ Prof. Wilhelm નું પુસ્તક "L'Expédition de Ninus et des Assyriens contre un roi de la Bactrie."

(૩) Histoire Universelle de Diodore de Sicile (Livre II, 6) traduit par Terrason. tome I, p. 174 (1780).

(૭) એરીટોક્ષેનસ (Aritoxenus) નામનો યુનાની દિલસુદ, જે તેરન્ટમ (Tarentum) માં ઇ. સ. પૂર્વે ૩૧૦ માં થઇ ગયો છે, અને જે એરીટોક્ષેનો એકો હતો, તે એવળુ માટે જરતસ (Zaratas) તરીકે ખોલી જાય છે અને યુનાની દિલસુદ પીથાગોરસ (Pythagoras) ને એવળુનો એકો જણાવે છે.^૧

(૮) હર્મીપસ (Hermippus) નામનો રમીનિનો એક દિલસુદ, જે ઇ. સ. પૂર્વે ૨૦૦ વરસપર થઇ ગયો છે, તે એવળુને બેકટ્રીઅન એટલે બદખ્શના એક મોટા પુરુષ તરીકે ઓળખી ગયો છે. તેના જણાવવા પ્રમાણે જરથોસ્તે ૨૦ લાખ કવિતા (ગાથા) ની સતરો લખી હતી. હર્મીપસની એ હકીકત પત્રીની જણાવે છે અને વધુ કહે છે કે એ હર્મીપસે જરથોસ્તનાં સર્વ લખાણુનું તેણે સાંકળ્યું (Index) બનાવ્યું હતું.^૨

ટ્રોગસ પોમ્પેઇઅસ (Trogus Pompeius) નામનો એક તવારીખનવેશ, જે ઇ. સ. પૂર્વે પેહેલી સદીમાં થઇ ગયો હતો, તે એવળુને માણ (મોમેદો)ના એલમ હુન-રનાં સ્થાપક તરીકે, બેકટ્રીઆના રાજા તરીકે, અને નાઇનસના હરીફ તરીકે કહી ગયો છે. એ તવારીખનવેશનાં

(૧) Zarathustra in the Gathas and in the Greek and Roman Classics, translated by Dastur Darab P. Sanjana, p. 68.

(૨) Pliny's Natural History, Bk. XXX, Chap. 2 Bostock and Riley's Translation, Vol. V. p. 422.

પોતાના પુસ્તકો નાશ પામ્યાં છે. પણ જસ્ટીન (Justin) નામનો લખનાર, જે આસરે ઇ. સ. ની ૨ જી સદીમાં થઈ ગયો છે, તેણે એનાં લખાણનો કેટલોક ભાગ પોતાના પુસ્તકમાં જાળવ્યો છે,^૧ અને તેમાં તેણે એવણુ માટે તેને આધારે ઉપર મુજબ જણાવ્યું છે.

(૧૦) ડાયોડોરસ સીક્સ્યુલસ (Diodorus Siculus) નામનો લખનાર, જે ઇ. સ. પૂર્વે પેહેલી સદીમાં થઈ ગયો છે,^૨ તે એવણુ માટે જઝથ્રાસ્ટીસ (Zathraustes) એવે નામે, એક મશહૂર કાયદા બાંધનાર (legislator) તરીકે બોલી ગયો છે.

(૧૧) કોર્નેલીઅસ અલેક્ઝાન્ડર પોલીહિસ્ટોર (Cornelius Alexander Polyhistor), જે ઇ. સ. પૂર્વે પેહેલી સદીમાં થઈ ગયો છે, તે એવણુ માટે એક હયાત પુરૂષ તરીકે બોલી ગયો છે.

(૧૨) પ્લીની (Pliny the Elder) નામનો જાણીતો રોમન લખનાર, જે ઇ. સ. ૫૩ની પેહેલી સદીમાં થઈ ગયો છે, તે એવણુ માટે એક હયાત પુરૂષ તરીકે બોલી ગયો છે, એટલુંજ નહિ, પણ તે એવણુની જીંદગીના કોઇક બનાવોનો અંશરો વટીક કરી ગયો છે. દાખલા તરીકે, પેહેલવી દીનકર્દ અને ફારસી જરથોસ્તનામામાં જે કહે છે કે પેગામ્બર જરથોસ્ત પોતે જન્મતાંને વાર હસ્યા હતા, તે માટે આ વિદ્વાન પણ

(૧) Histoire Universelle de Justin, Extraite de Trogue Pompée; traduite par L'Abbe Paule, (1805) Bk. I Chap. I. p. 19

(૨) " Histoire Universelle de Diodore de Sicile," par Terrason (1780) Tome I, p. 154, Bk. 1, sec. 11, 2

બોલી જાય છે.^૧ વળી પ્લીની જરથોસ્તને કેટલાક અંશકર્તાઓમાંનો એક ગણે છે.^૨ તેના કહેવા પ્રમાણે તેના જમાનામાં કાષ્ઠક કહેતા કે એકથી વધુ જરથોસ્ત નામના મહાન પુરુષો થઇ ગયા છે, પણ તે ખાખત નક્કી કરવામાં આવી હતી નહિ.^૩ પ્લીની આગત્ર ચાલતાં જે ‘મીડીઆના જરથુસ્ત (Zaratus of Media) માટે બોલે છે, તે પેગામ્મર માટેજ દિસે છે.^૪ પ્લીની જે બીજા જરથોસ્ત માટે બોલે છે તે જરથોસ્તને માટે તે કહે છે કે તે પાદશાહ જર્ફસીસની થોડુંક આગમચ થઇ ગયો હતો.^૫

યુરોપની ઉત્તરે આવેલા સ્કેન્ડીનેવીઆ (નોર્વે અને સ્વીડન) ના મુલકમાં ‘એડા’ (Edda) નાં નામથી જે પુરાણાં લખાણો જણાયાં છે, તેમાં પણ પ્લીનીએ જણાવેલો પેગામ્મર જરથોસ્તનો, જન્મતાંને વાર હસ્વાના બનાવ બાબેનો એશારો કરેલો છે.

(૧૩) પ્લુટાર્ક (Plutarch) નામનો જાણીતો યુનાની લખનાર, જે ઇ. સ. ૫૬૫ની પહેલી સદીમાં થઇ ગયો છે, તે એવળ માટે એક બહુલા ડાહ્યા પુરુષ તરીકે બોલી ગયો છે, અને એવળને યુનાનના પુરાણા દિલસુદ અને કાયદા

(૧) “ We find it stated that Zoroaster was the only human being who ever laughed on the same day on which he was born ” [Pliny's Natural History, Bk. VII. Chap. 15 Bostock and Riley's Translation (1825) Vol. II p. 155]

(૨) Ibid, Bk. XVIII, chap. 90 Summary, Vol. IV p. 128.

(૩) Ibid, Bk. XXX Chap. 2 Vol. V, p 422.

(૪) Ibid.

(૫) Ibid, Vol. V, p. 424.

બાંધનાર લાઇકર્ગસ (Lycurgus) અને રોમન કાયદા બાંધનાર ન્યુમા (Numa) સાથે સરખાવી ગયો છે.

(૧૪) ડીઓ અથવા ડીઓ ક્રીસોસ્ટોમ (Dio or Dio (Chrysostom) નામનો લખનાર, જે. ઇ. સ. ની પેહેલી સદીમાં થઇ ગયો છે, તે કહી ગયો છે કે, કવિઓ હોમર અને હેસીઓડનાં કરતાં એવણે પોતાના ખુદા (Zeus) નાં સંબંધની કવિતા વધારે સરસ રીતે લખી હતી. તે કહે છે કે એવણે એક પાહાડનાં એકાંતવાસમાં ડહાપણ અને સચ્ચાઇ શોધવા કેટલોક વખત ગુમર્યો હતો.

(૧૫) ડાયોજનીસ લેઅર્ટીઅસ (Diogenes Laertius), જે ઇ. સ. પછીની ત્રીજી સદીમાં થઇ ગયો હતો, તે પણ એવણુ માટે એક હૈયાત પુરૂષ તરીકે બોલી જાય છે.

(૧૬) જુલીઅસ સોલીનસ (C. Julius Solinus) નામનો લખનાર, જે ઇ. સ. ની ત્રીજી સદીની શરૂઆતમાં થઇ ગયો છે (જુઓ સ્મીથની ક્લાસીકલ દીક્શનરી, ૧૨ મી આવૃત્તિ, પા. ૭૧૭) તે જરથોસ્ત માટે એક હૈયાત પુરૂષ તરીકે બોલી ગયો છે.^૧

(૧૭) પોરફીરીઅસ (Porphyrius), જે ઇ. સ. ની ત્રીજી સદીની અધવયમાં થઇ ગયો છે, તે પીથેગોરસની જીંદગીના પોતાના હેવાલનાં પુસ્તકમાં એવણુને જાબ્રાટસ (Zabratas) નાં નામથી એક તવારીખના પુરૂષ ગણી પીથેગોરસનાં એકા જણાવે છે.^૨

(૧) The Ante-Nicene Christian Library, Vol. VI, p. II n. 75.

(૨) "Zarathushtra in the Gathas and in the Classics," Translated by Dastur Darab P. Sanjana p. ૭૪

(૧૮) જસ્ટીન (Justin)^૧ નામનો એક રોમન લખનાર, જે. ઇ. સ. ની ત્રીજી અને ચોથી સદીમાં થઈ ગયો છે, તે એવજીને એસીરીયાના રાજા નાઇનસ અને રાણી સેમીરામીસના વખતમાં બેક્ટ્રીયાના રાજા તરીકે જણાવી ગયો છે અને કહી ગયો છે કે તેવજી એ નાઇનસના હાથે માર્યા ગયા હતા. આ રોમન લખનારે પોતાનાં પુસ્તકનો આધાર ટ્રોગસ પોમ્પેઇઅસ (Troguus Pompeius) નામનો એક આગલો લખનાર, જેનું પુસ્તક બચી રહ્યું નથી, તેના ઉપર રાખ્યો હતો.

(૧૯) એમીએનસ માર્સેલીનસ (Ammianus Marcellinus)^૨ નામનો એક રોમન લખનાર, જે ઇ. સ. ની ચોથી સદીમાં થઈ ગયો છે, તે એવજીને બેક્ટ્રીયાના મુલકના બજેલા પુરૂષ તરીકે અને કેલદીઅનોના એલમમાં પ્રવીન તરીકે જણાવી ગયો છે.

(૨૦) હાઇપોલાઇટસ (Hippolytus)^૩ નામનો એક લખનાર, જે. ઇ. સ. ની ત્રીજી સદીમાં થઈ ગયો છે, તે

(૧) Histoire Universelle de Justin. Extraite de Trogue-Pompée, traduit par L'Abbé paulé (1805) Bk. I Chap. 1. p. 19.

(૨) " Ammien Marcellin, ou Les dishuit Livres deson Histoire, " traduit en Français (1775), Tome II p. 292 Bk. XXIII Chap. 6.

(૩) The Ante-Nicene Christian Library, edited by Drs. Roberts and Donaldson, Vol. VI. "The Refutation of all Heresies" by Hippolytus translated by Rev. Macmahon (1868) p. 34.

દ્રયાદોરસ એરેટ્રીઅન (Diodorus the Eretrian) ને આધારે, એવણને જરતસ (Zaratas) ને નામે કહીઆના એક બહોલા દિલસુદ જણાવે છે અને પીક્ષગોરસને એવણનો એસો જણાવે છે.

(૨૧) ક્લેમેન્ટ ઓફ અલેક્ઝાન્દ્રીયા (Clement of Alexandria) ^૧ નામનો લખનાર જે ઇ. સ. ત્રી બીજી સદીમાં થઇ ગયો છે, તે એવણને એક ઇરાની માણ તરીકે જણાવી ગયો છે. એ એસીરીઆના એક નજરતુશ (જરતુશ) માટે પણ બોલે છે અને એક બીજા લખનારને આધારે પીક્ષગોરસને એવણનો એસો જણાવે છે. વળી તે કહે છે કે કોઇ એસીરીઅનનો એ જરતુશને એઝેકીઅલ (Ezekiel) ધારે છે. એ એક બીજા જરથોસ્ત માટે પણ બોલે છે. તે એ બીજા જરથોસ્ત માટે પેમ્ફીલીઆના એક રેહવાસી (Pamphyllian) તરીકે અને આર્મીનીઅસ (Armenius) ના ઊકરા તરીકે બોલે છે, અને તેનું નામ ઇરોસ (Eros) પણ જણાવે છે.^૨

(૨૨) એગેથીઅસ (Agathias), જે ઇ. સ. પછી ૫૩૬ થી ૫૮૨ સુધીમાં થઇ ગયો છે, તે એવણ માટે એક નેક હૈયાત પુરુષ તરીકે બોલી જાય છે.

આ કેટલાક જાણીતા પુરાણા યુનાની અને રોમન

(૧) The Ante-Nicene Christian Library, Vol. IV. The Writings of Clement of Alexandria, translated by Rev. Wilson (1867) Vol. 1. p. 397. The Miscellanies, Bk. 1. Chap XV.

(૨) Ibid. The Writings of Clement of Alexandria. Vol. II, p. 282. The Miscellanies, Bk V, Chap. XIV.

લખનારાઓ છે. એ ઉત્તર ભીજ પશુ કેટલાક ચોક્કસ જાણીતા પુરાણ યુનાની અને રોમન લખનારાઓ પેગામ્બર જરથોસ્તને માટે એક હેમાત પુરુષ તરીકે બોલી ગયા છે.

ઉપલા સર્વ યુનાની લખનારાઓ, જેકે તેઓમાંથી ઘણાકે, પેગામ્બર જરથોસ્તના મુલક અને જમાના બાબે અથવા તેવણની જાહેરીના કાષ્ટક બનાવે બાબે, જુદા પડે છે તોપણ, પ્રોફેસર જેક્સન કહે છે તેમ,^૧ એક ઇતિહાસીક પુરુષ તરીકેની તેવણની હસ્તી બાબે એકમત છે.

(૨) પૂર્વ ભણીના પારકા લખનારાઓ

ઉપલા પશ્ચિમ ભણીના ઇલાસીકલ લખનારાઓ પછી આપણે પૂર્વ ભણીના ભીજ પારકા લખનારાઓ, જેવા કે ચીનાઇ, આર્મીનીઅન અને મુસલમાન લખનારાઓ ઉપર આવ્યે છીએ.

(ક) આર્મીનીઅન લખનારાઓમાં ખોરેનનો મોહસ (Moses of Khorene) નામનો લખનાર, જે ઇ. સ. પછીની પાંચમી સદીમાં થઇ ગયો છે, તે મુખ્ય છે. આ લખનાર એવણને એક જગ્યાએ માજ અને બાકટ્રીઆના રાજા કહે છે.^૨ બીજી જગ્યાએ તે એવણને મીડ શેકાનાં

(૧) " All classical antiquity is agreed on the point that Zoroaster was a historical personage, even though his figure was somewhat indistinct in the eyes of the ancient authors " (Zoroaster, the Prophet of Ancient Iran p. 6.)

(૨) " Zoroastrem Magum, Bactrianorum Regem " Bk. 1 Chap. VI. Mosis Chorenensis. Historiæ Armeniacæ (1736) p. 16.

સરદાર ગણે છે અને કહે છે કે એસીરીઆની રાણી સેમીરામીસે એવણને એસીરીઆ અને નીનેવેના હાકમ મનાવ્યા હતા.

પેગામ્પર જરથોસ્ત માટે એક હેયાત પુરુષ તરીકે ખોલી જનારા ખીજા આર્મનીઅન લખનારાઓમાં નીચલા છે. એલીશીઅસ (Elisæus) અને એઝનીક (Eznik), જેઓ ઇ. સ. ની ૫ મી સદીમાં થઇ ગયા છે, અને અર્ઝરૂની (Arzrouni), જે ઇ. સ. ની ૯ અને ૧૦ મી સદીમાં થઇ ગયો છે.

(ખ) ચીનાઇ લખનારાઓ પશુ પેગામ્પર જરથોસ્ત માટે એક હેયાત પુરુષ તરીકે, સુલીટશે (Sou-li- tche) એવે નામે ખોલી ગયા છે. એક ચીનાઇ લખનાર જરથોસ્તી દીન માટે મોનીએન (Monienne) તરીકે જે શબ્દ વાપડે છે તે માજદયસ્ન શબ્દનું રૂપ દિસે છે.

(ગ) મુસલમાન લખનારાઓમાં તમરી, જે. ઇ. સ. ની ૯ મી સદીમાં થઇ ગયો છે, તે એવણને મીન્નેએહેરની ઓલાદથી ઉતરેલા પુરુષ તરીકે જણાવે છે. તે એવણ માટે જહુસ્તાર તરીકે ખોલે છે.*

(૧) "Medorum Principi" Ibid, Bk. I, Chap. XVI p. 47.

(૨) જુઓ. Journal Asiatique, Tome IX. IXe Série, p. 43. Xe Série p. 445; Zoroaster, the Prophet of Anciant Iran pp. 278-80. જુઓ મારો વિષય. "References to China in the Ancient Books of the Parsees (Asiatic Papers pp. 241-50; Journal B. B. R. A. Society Vol. XXI, pp. 525-36).

(૩) Tabari, Par Zotenberg Tome, I, pp. 499-200.

(ધ) માસુદી, જે ઇ. સ. ની ૯ મી સદીની આખેરીએ અને ૧૦ મીની શરૂઆતમાં થઇ ગયો છે, તે એવણુ માટે એક હૈયાત પુરૂષ તરીકે ખોલી એવણુના વડીલોની વંશાવલી આપે છે. એ વંશાવલી, તેનાં નામોના ખીગડેલાં રૂપો ઉપર ધ્યાન નહિ આપતાં, આપણે આફ્રીનગા-નનાં બહુતરમાં જેમ એવણુનાં વડીલોના નામ બણ્યે છિએ તે મુજબ, બરાબર છે, સિવાએ આ કે આપણાં બહુતરમાં જે નામ 'અજમ' ના બાપનાં નામ તરીકે આપણે 'રજશ્ને' બોલ્યે છિએ, તે માસુદી 'એરજ' તરીકે આપે છે^૧.

(ડ) ફિરદોસ્તી, જે ઇ. સ. ની ૧૦ મી સદીની સેવટે થઇ ગયો છે, અને જેણે ઇરાનની તવારીખને ધણીક હદે સજીવન કરી છે, તે આપણા મહાન પેગામ્બર માટે એક તવારીખના હૈયાત પુરૂષ તરીકે ધણા સ્તુતિના શબ્દોમાં બોલે છે. એનાં વર્ણન પ્રમાણે શાહ ગુસ્તાસ્પ અને અર્જસ્પ વચ્ચેની લડાઇ, જેનું વર્ણન આપણે યાદગારે જરીરાન નામનાં પેહેલવી પુસ્તકમાં પણ જોઇએ છિએ, તે લડાઇ તુરાની અર્જસ્પે આ પેગામ્બર સામે અને તેવણુની દીન સામે બરપા કરી હતી અને એ લડાઇમાં પેગામ્બર જરથોસ્ત માર્યા ગયા હતા.^૨

(ચ) ઇ. સ. ની બારમી સદીની શરૂઆતમાં લખાયલી 'મુઅજ્જમઅલ તવારીખ' નામની તવારીખનો લખનાર, હમઝ

(૧) Maçoudi, par Barbier de Meynard, Chap. XXI. Vol. II, p. 124. પેગામ્બર માટેના વધુ એશારાઓ માટે જુઓ પાના, ૧૬૭-૬૮; વોલ્યુમ III પા. ૩૪૮; IV પા. ૭૫ અને ૧૦૭.

(૨) Journal Asiatique (Fevrier 1841) Troisième Série. Tome XI, p. 147. Vide p. 151 for the Persian text.

પરંપરાનીને આધારે, એવણુ માટે જર્દસ્ત તરીકે બોલી જાય છે, અને જરથોસ્તી પુસ્તકોમાં ૧૨૦૦૦ વર્ષના હજારોઓની જે હકીકત જણાવેલી છે, તે હકીકત આપણા પેગામ્મરે જાહેર કરેલી જણાવે છે. આ લખનાર આદરઆદ મારેસ્પંદનાં નામ સાથે જોડાયલા કોઇ મોજેજની પાછલી દંતકથા આપણા પેગામ્મરનાં નામ સાથે જોડી નાંખે છે.^૧ તેવી કોઇક આગતમાં દાખલ ન થતાં આપણે જોઇએ છીએ કે આ તવારીખનો લખનાર જરથોસ્તને એક હયાત થઇ ગયલા મહાન પુરુષ ગણે છે.

(છ) ઓખષદ અલ્લા યાકુત નામનો લખનાર, જે અસલમાં એક યાહુદી હતો પણ પાછલથી મુસલમાન થયો હતો, અને જે ઇ. સ. ૧૧૭૮ માં જનમ્યો હતો, તે પોતાનું મુઅજ્જમ અલ ખોલ્દાન નામનું પુસ્તક, જે એક શબ્દ કોષના રૂપમાં કેટલાક શેહેરોનું વર્ણન કરે છે, તેમાં કેટલાંક શેહેરોનાં વર્ણનમાં જરથોસ્ત માટે એક હયાત પુરુષ તરીકે બોલે છે. તે ઉર્મીઆ (અવસ્તાનાં ચએચસ્ત) નામના શેહેરને પેગામ્મરનું શેહેર જણાવે છે. ^૨ તે એ ઉર્મીઆને આજર-ખએજાનનાં મુલકનાં શીજ નામનાં એક ભાગનો મુખ્ય હતો જણાવે છે અને કહે છે કે તે જરથોસ્તનો આપીકો મુલક હતો. ^૩ એવણુને એક હયાત પુરુષ ગણી, તે કોઇક શેહેરને એવણુની દીનના ફલાયા સાથે જોડે છે. દાખલા તરીકે

(૧) Journal Asiatique (Fevrier 1841) Troisième Série. Tome XI, p. 332.

(૨) Dictionnaire géographique, historique et littéraire de la Perse. Extrait de Modjem el-Bouldan de Yaqout, par Barbier de Meynard, p. 26

(૩) Ibid p. 367.

એક ' માહ દીનાર ' નામનું શહેર છે. તે નેહાવન્દ શહેરનું બીજું નામ છે. તે કહે છે કે તે દીનેવર નામના લતાને ભાગ છે, જે લતાનું અસલ નામ " દીને જરાદુસ્ત " હતું, કારણ કે ત્યાંના લોકોએ જરથોસ્તી દીન ખુશીથી જન્મદીથી કબુલી હતી. ^૧ એ વિષેરે ઘણાંક શહેરોનાં વર્ણનમાં તે શહેરો સંબંધી કોઈક હકીકતોને, જરથોસ્તને એક હૈયાત પ્રશ્ન મણી, તેનાં નામ સાથે તે જોડે છે.

એવણુના જન્મ અને વસવાટનો મુલક

એવણુનો જન્મ ક્યાં થયો હતો, તે બાબે અવસ્તા ઉપરથી એકસ માલુમ પડતું નથી. પુરાણા લખનારાઓમાં પણ જરથોસ્તની જન્મભૂમી બાબે મતફેર છે. કોઇ એવણુનો મુલક પૂર્વ ધરાન અથવા બેકટ્રીયા યા બલખમાં ગણે છે, તો કોઇ પશ્ચિમ ધરાન અથવા મીડીઆમાં ગણે છે. વળી પશ્ચિમ ધરાન અથવા મીડીઆમાં પણ બે જગ્યા એવણુનાં જન્મભૂમીનું માન લેવા માગે છે.

પેહેલવી પુસ્તકો પ્રમાણે મીડીઆમાં આજરમએજનના મુલકમાં એવણુનો જન્મ થયો હતો. એજ પુસ્તક વળી મીડીઆમાં રગના મુકકને એવણુની જન્મભૂમી ગણે છે. યુન્દેહેશમાં એવણુનો જન્મ જે દરજ નદીને કિનારે જણાયો છે, તે આજરમએજનના મુલકમાં વહેતી દરજ નદી છે, જે સવલાંન (અવસ્તાના ઉશીદરેન) પાહાડમાંથી વહે છે. વળી વંદીદાદ મુજમ પેગામ્મર જરથોસ્ત રચે શહેરના હતા.

(૧) Dictionnaire géographique, historique et littéraire de la perse. Extrait de Modjem el-Bouldan de Yaqout, par Barbier de Meynard, p. 515.

મીડીઆની એ મે જગ્યા (૨૪ અથવા ૨૭ અને આજ્ઞરખએ-
જાનમાં દરેજ નહીનો કિનારો) જરથોસ્તનાં શહેર તરીકે માન
લેવા માગે છે, તેનો ખુલાસો, શરેસ્ત્રાનીનાં પુસ્તકને આધારે,
આ મળે છે કે, પેગામ્મર જરથોસ્તની જન્મ જૂમી તો આજ્ઞર-
ખએજાનમાં હતી. એવણનાં બાપ પોરશસ્પતુ' ધર ત્યાં હતું.
પણ એવણનાં મા દોગદોતુ' શહેર રએ હતું. તેથી એવણને
અવારનવાર એ બેઉ શહેરના જણાવ્યા છે. વળી " શત્રો-
ષ્ટા એ અર્ધરાંન " નામનું પેહેલરી પુસ્તક આમુષ નામનાં
શહેરને જરથોસ્તનાં શહેર તરીકે જણાવે છે. એ આમુષ
તે રએના મુલકની નજદીકમાં આવેલું આમુષ શહેર છે.
ત્યારે દિસે છે કે રએના પ્રગણામાં આવેલું આમુષ શહેર
એવણનાં માતાનું શહેર હતું.

આ તપાસ મુજબ દિસે છે કે પેગામ્મર જરથોસ્તની
માતાનું ગામ રએનાં પ્રગણામાં આમુષ નામની જગ્યાએ
હતું. તેવણનાં બાપતુ' ધર આજ્ઞરખએજાનમાં હતું અને ત્યાં
તેવણનો જન્મ થયો હતો. ત્યાં તેવણને દીનની બશારત
થઇ હતી, અને ત્યાંથી તેવણ પૂર્વ તરફ બદખના મુલકમાં,
જ્યાં ગુસ્તારપ પાંદશાહની દરબાર હતી, ત્યાં પોતાની દીન
ફેલાવસ ગયા હતા.

જરથોસ્તનો ક્ષને

પેગામ્મર જરથોસ્ત ધણા પુરાણા જમાનામાં થઇ
ગયલા હોવાથી, તેવણ કયા વખતમાં થઇ ગયા તે બરાબર
ચોકસ કહેવાઇ શકતું નથી. આપણાં પોતાનાં પારસી
પુસ્તકો કરતાં પશ્ચિમ બધીનાં કેટલાક યુનાની અને રોમન
લખનારાઓ તેવણનો જમાનો વધારે પુરાણો ગણે છે.

એ યુનાની અને રોમન વિગેરે પશ્ચિમ બણીના લખનારાઓ પણ એવણુના જમાના ખામે ચોક્કસ નથી. ટેશીઅસ (Ctesius) નામનો યુનાની લખનાર, જે એકીમીનીઅન વંશના ઇરાની પાદશાહ અર્ટાક્ષીસ નેમોન (Artaxerxes Mnemon) નો તમીમ હતો, અને જે ઇ. સ. ની પૂર્વે પાંચમી સદીની સેવટે અને ચોથીની શરૂઆતમાં થઈ ગયો છે, તે એવણુને ઘણા પુરાણા જમાનામાં થઈ ગયલા જણાવે છે. તે તેવણુને રાણી સેમીરામીસ, જેણી ઇ. સ. પૂર્વે ૨૨૦૦ વર્ષ પર થઈ ગઈ છે, ^૧ તેણીના જમાનામાં થઈ ગયલા જણાવે છે. ટેશીઅસનાં લખાણનું કોઈ જુદું પુસ્તક જળવાઈ રહેલું નથી. પણ દાયોડોરસ સીક્યુલસ (Diodorus Siculus) નામનાં લખનારના પુસ્તકમાં ટેશીઅસનું જરથોસ્ત ખાખેનું લખાણ જળવાઈ રહેલું છે. ૨

યુદોક્સ (Eudoxus) કહે છે કે તેવણુ પેટ્રો, જે ઇ. સ. પૂર્વે ૪૨૯ થી ૩૪૭ સુધીમાં થઈ ગયો છે, તેની આગમય ૬૦૦૦ વર્ષ પર થઈ ગયા છે. યુદોક્સની એ હકીકત પ્લીની ^૩ પોતાના પુસ્તકમાં જણાવે છે.

(૧) જુઓ Prof. Wilhelm નો વિષય “L’ Expedition de Ninos et des Assyriens, contre un roi de Bactrie.”

(૨) “Histoire Universelle de Diodore de Sicile” traduit par Terrasson, Bk. II, chap. VI. Tome I p. 174. દાયોડોરસની કોઈ નકલોમાં એ નામ ઓક્સીઆર્ટીસ (Oxyartes) તરીકે આપવામાં આવે છે, પણ બીજી નકલો એ નામ જરથોસ્ત તરીકે આપે છે.

(૩) Pliny’s Natural History Bk. XXX, chap. 2. Bostock and Riley’s Translation, Vol. V, p. 422.

એરીસ્ટોટલ પશુ એવશુને પ્લેટોની આગમ્ય ૬૦૦૦ વર્ષ પર થઇ ગયલા જણાવે છે. એરીસ્ટોટલનો એ વિચાર પશુ પ્લીનીજ^૧ જણાવે છે.

ક્લેન્થસ એવશુને પાદશાહ જર્કસીસની ૬૦૦૦ વર્ષ આગમ્ય જણાવે છે.

હેર્મિપોસ,^૨ હોમરે વર્ણવેલી ગ્રાન લગાઇની ૫,૦૦૦, વર્ષ આગમ્ય તેવશુને થઇ ગયલા જણાવે છે. હવે હોમર, જેને ઇ. સ. પૂર્વે ૧,૦૦૦ થી ૧,૧૦૦ વર્ષ પર થઇ ગયેલા ધારવામાં આવે છે, તેણે વર્ણવેલી ઉપલી લગાઇ ઇ. સ. પૂર્વે આસરે ૨,૦૦૦ વર્ષ પર થયેલી જણાવે છે. તેથી જ્યારે એ અરસાની આગમ્ય ૫,૦૦૦, વર્ષ પર હેર્મિપોસ એવશુને જણાવે છે, ત્યારે તો તે જરથોસ્તનો જમાનો આસરે ઇ. સ. પૂર્વે ૭,૦૦૦ વર્ષ પર એટલે આજથી આસરે ૬,૦૦૦ વર્ષ પર મેલે છે.

ક્લેન્થસ^૩ એવશુને જર્કસીસ, જે ઇ. સ. પૂર્વે ૪૪૫ થી ૪૬૫ સુધીમાં ઇરાનમાં રાજ કરી ગયો છે, તેની ૬,૦૦૦ વર્ષ આગમ્ય, એટલે ઇ. સ. પૂર્વે ૬,૫૦૦ વર્ષ પર મેલે છે.

એરીસ્ટોક્લેનસ (Aristoxenus) નામનો યુનાની ફિલસૂફ એવશુને પીથેગોરસ (Pythagorus), જે ઇ. સ. પૂર્વે આસરે ૬ થી સદીમાં, પાદશાહ સાઇરસના વખતમાં, થઇ

(૧) Pliny's Natural History Bk. XXX, chap.
2 Bostock and Riley's Translation, Vol. V, p. 422

(૨) Idid

(૩) Idid,

મથા હતો, તેનો ઉસ્તાદ મણે છે. ત્યારે તે તેવણનો જમાનો ઇ. સ. પૂર્વે આસરે ૬૦૦ વર્ષ પર મેલે છે^૧

હાઇપોલાઇટસ (Hypolytus) પણ એમ એવણને પીથોગોરસના ઉસ્તાદ જણાવે છે અને તે મુજબ એવણનો સનેર ઇ. સ. પૂર્વે ૬૦૦ ગણે છે.

પોરફીરસ (Porphyry) પણ એમજ જણાવે છે અને એજ સને આપે છે.^૨

એગેથીએસ કહી ગયો છે કે જરથોસ્ત ક્યારે થઇ ગયો તે ચોક્કસ કહી શકાતું નથી, પણ ઇરાનીઓ તેને જે હીરટાર્પીસ નામના પાદશાહનાં રાજમાં થઇ ગયલો જણાવેછે, તે હીરટાસપીસ, દારાયસ, કે જે ઇરાનપર ઇ. સ. પૂર્વે ૫૨૧ થી ૪૮૫ સુધીમાં રાજ્ય કરી ગયો હતો, તેનો બાપ, કે કાઇ બીજો હીરટાર્પીસ, તે ચોક્કસ માલમ પડતું નથી. આપણે અવસ્તાને આધારે જણ્યે છીએ કે હીરટાર્પીસ તે અવસ્તાનો વીસ્તારપ, અને શાહનામાનો ગુસ્તારપ છે, અને એ ગુસ્તારપ, દારાયસ હીરટાર્પીસના બાપથી જુદો ધણી છે.

જુદા જુદા યુનાની લખનારાઓ એવણનો જે સને આપી જાયછે, તેનો કોઠો નીચે મુજબ છે^૩ :—

(૧) “Zarathushtra in the Gathas and in the Classics translated by Dastur Darab P. Sanjana, pp. 66-70

(૨) Ibid, p. 67.

(૩) Ibid, p. 68.

(૪) જુઓ પ્રો. નેક્સનનું પુસ્તક Zoroaster, the Prophet of Ancient Iran, pp. 226-273.

અંગ્રેજી	સને ઇ. સ. પૂર્વે.
હેર્મિપ્સ	૭૦૦૦
યુદોક્લસ	૬૪૦૦
એરીસ્ટોટલ	૬૦૦૦
ખીની	૬૦૦૦
પ્લુટાર્ક	૭૦૦૦
પ્લેટો	૬૦૦૦
દાયોજનીસ મેઆર્ટીસ	૭૦૦૦
ફેન્યસ	૬૦૦૦
લેક્ટેનશીઅસ ^૧	૬૦૦૦
સુપ્રસ	૭૦૦૦
જ્યોજીઅસ સીન્સેલસ	૬૦૦૦
તેશીઅસ	૨૨૦૦
અપાદોરસ સીક્યુલસ	૨૨૦૦
સીફ્રીલીઅન	૨૨૦૦
જરટીન	૨૨૦૦
યુરોખીઅસ	૨૨૦૦
આર્નોખીઅસ ^૧	૨૨૦૦
થેઓન	૨૨૦૦
પોલસ ઓરોશીઅસ	૨૨૦૦
સ્કેનડીનેવીઅન ઓક્સનો લખનાર	૨૨૦૦
એરીસ્ટો ફેનસ	૬૦૦
હાઇપોલાઇટસ	૬૦૦
પોરશીરસ	૬૦૦
એગેથાએસ	૫૨૫

(૧) Ante—Nicene Library, edited by Drs. Roberts and Donaldson. Vol. XXI Part 1. The works of Laetantuns, translated by Fletcher Vol. I. (1871) p. 45. The Divine Institutes Bk. VII. Chap. 15.

(૨) Ante—Nicene Christian Library, edited by Drs. Roberts and Donaldson. Vol. XIX. The Seven Books of Arnobius Adversus Gentes, translated by Bryce and Campbell (1871) p. 8.

આપણાં પોતાનાં પેઢેત્રવી પુસ્તકો^૧ એવણુનો જમાનો સિકંદરની આગમ્ય આસરે ૩૦૦ વર્ષ પર, એટલે ઇ. સ. પૂર્વે ૭૦૦ વર્ષ પર મેત્રે છે.

હાલમાં યુરોપીયન વિદ્વાનો, મોટે ભાગે, આપણાં પુસ્તકોએ જણાવેલો સને કબુલ રાખતા દિસે છે.

જરજુરત્ર નામનો અર્થ

એવણનાં નામનો અર્થ જુદા જુદા વિદ્વાનો જુદો જુદો ઉઠાડે છે. બધા વિદ્વાનો એકમત છે કે એ નામ બે શબ્દોનું બનેલું છે, પણ તે બે શબ્દોને કેમ છુટા પાડવા તે બાબે મતફેર છે. એ બે શબ્દોને જુદી જુદી રીતે છુટા પાડવામાં આવે છે. જે વિદ્વાનો એકસરખી રીતે એ શબ્દોને છુટા પાડે છે, તેઓમાં પણ એ શબ્દોના અર્થ બાબે મતફેર છે. પણ હાલમાં મોટે ભાગે^૨ એ નામનો જે અર્થ મુકરર કરવામાં આવ્યો છે, તે “મુદા ઉંઠાનો માલેક” છે. પણ એ નામનો અર્થ “પીલાં ઉંઠાનો માલેક” લેવો દરસ્ત દિસે છે.

(૧) જુનહેહેશ, બાબ ૩૪, ફ ૭—૮, વીરાફનામું બાબ ૧, ફ ૨-૩; જહદરપરમ બાબ ૨૩ ફ ૧૧-૧૨ (S. B. E. Vol. XLVII p. 166); અલબીરની નામનો આરબ લખનાર પણ જરથોસ્તીઓના “હેરબદો અને મોબેદો” ને આધારે એ સને સિકંદરની આગમ્ય ૨૫૮ વર્ષનો આપે છે. (Albiruni's Chronology of Ancient Nations, translated by Sachau, p. 109). માસુદી પણ અલબીરની પ્રમાણેનોજ સને મોબેદો (અલ મજુસ) الماجوس ને આધારે જણાવે છે (Maçoudi, par B. De Meynard. Vol. VI, p. 107).

(૨) હયુબશમાન, ગેહડનર, બાર્થોલોમીએ અર્થ આપે છે. જુઓ પ્રો. જેહસનનું Zoroaster the Prophet of Ancient Iran, p. 14 and Appendix I.

જરથોસ્તના ચેલાઓ.

એવણનાં કુટુંબીઓને નહિ ગણતાં એવણનો પેહેલ-
વેહેલો ચેલો મેધ્યોમાહ હતો. તેની પછીના બીજા ચેલાઓમાં
આપણે નીચલાં જણાવેલાં નામો જોઈએ છીએ:—

ક્રશોસ્તર

જામારપ

શાહ ગુસ્તાસ્પ

ગુસ્તાસ્પની બામડી કુનોશી

શાહનો પિતા લોદરાસ્પ

શાહનો બાપ જરીર

શાહનો બેટો અસ્ફન્દયાર

એવણના વડવાઓ

અવસ્તા પ્રમાણે એવણનું ખાનદાન 'સ્પીતમ'ના ખાન-
દાનને નામે જણાવ્યું હતું. એ કાજે એવણને વારે ધડીએ
'સ્પીતમ જરથુસ્ત્ર' કહ્યા છે. એવણના વડવા સ્પીતમ
ઉપરથી એ નામ એવણના ખાનદાનને મળ્યું હતું. એવણના
વડવાઓના નામની સંપૂર્ણ ટીપ અવસ્તામાં કંઈ મળતી નથી.
તેમાં કોઈ કોઈ નામો મળે છે. દીનકર્દ અને યુનહેહેશ
(બાબ કર) પ્રમાણે, અને એક નામના અપવાદ સિવાય
આમુદી પ્રમાણે, એ વડવાઓનાં નામો એવણથી ચઢતી
પેઢીએ પાદશાહ મિત્રોચેહેર સુધી નીચે મુજબ છે:—

૧ જરથુસ્ત્ર

૬ ચપ્શનુશ

૧૧ વીરત

૨ પોરશસ્પ

૭ પષતરસ્પ

૧૨ અવજેમ

૩ પેનેરસ્પ

૮ હર્દસ્ન

૧૩ રજન

૪ ઉર્વદસ્પ

૯ હર્દાર

૧૪ દુરામુખ

૫ હએમદસ્પ

૧૦ સ્પીતામ

૧૫ માનુષચેહેર

એવણુના પિતા

એવણુનાં પિતાતું નામ પોરશરપ હતું, તે યજ્ઞસ્તેનો નવમા હા' ઉપરથી માલમ પડે છે. આવાં યસ્તમાં^૧ એવણુને 'પુથ પોરશરપડે' એટલે 'પોરશરપનાં' એકરા કહ્યા છે. વંદીદાદ^૨ માં પણ એવણુનાં પિતાતું નામ પોરશરપ આપ્યું છે. એ નામનો અર્થ 'પુષકલ ધોડાનો ધણી' એમ થાય છે. પોરશરપની ત્રણ ચાર પહેડીનું નામ 'અરપ' એટલે ધોડા ઉપરથી પડ્યું છે. તે જમાનામાં ગાય, ધોડા, ઉંટ, વિગેરે માણસની મુખ્ય દોલત ગણાતી. એવણુના આપતું ગામ આશ્વરપએજાનના મુલકમાં ધારવામાં આવે છે. ત્યાં આવેલા જ્યાર નામના પાહાડમાંથી વહેતી ઢરેજ નદીને કાંઠે તેવણુનું ધર આવેલું હતું.

એવણુનાં માતા

એવણુનાં માતાતું નામ અવસ્તામાંથી મળતું નથી, પણ યુનદેહેશ કહે છે કે એવણુનાં માતાતું નામ દુગદો હતું.^૪ દીનકર્ક અને દારસી જરયોસ્તનામું પણ એ નામ જણાવે છે. તેણી ક્ષિત્રવા નામના પુરુષની બેટી હતી. પેહેલવી જરયોસ્તનામાંમાં કહે છે કે જરયોસ્તનાં મા દુગદોને જ્ઞાન (MUDU) કહેતા. એટલે 'જ્ઞ'ના ખાનદાનની કહેતા. વંદીદાદ^૨ માં જરયોસ્તને કહેવામાં આવે છે કે 'તું' પોરશરપનો જાવિશિ (કુટુંબની) માએલે પેટનો છોકરો છે.' પેહેલવીનો જ્ઞ તે અવસ્તાનો એ જાવીશ

(૧) હા. ૬. ક. ૧૩ (૨) આવાંયસ્ત ક. ૧૯ (૩) પર્ગદ^૧ ૧૬. ક. ૧. (૪) અમીતરે જરતુહસ્ત દુગદોચમ છુદ. (બાળ કં. ૧૦)

છે. દોગદોતું પોતાતું મહીફ રમે શહેરની નજદીક હતું. તે આમુર્ધ નામના ગામમાં હતું.

એવણનાં ધણીયાણી

અવસ્તા^૧ ઉપરથી એવણનાં ધણીયાણીનું નામ 'હવેવી' મળે છે. તેણી ક્રીશસ્તર અને જામારપ, જેઓ હવેવ ખાનદાનનાં હતા, તેઓના ખાનદાનથી ઉતરેલી હતી.

એવણના બાધઓ.

જાદરપરમની^૨ કેતાબ મુજબ એવણના ચાર બાધઓ હતા. બે એવણથી વધુ હતા. તેઓનાં નામ રતુસ્તર અને રન્ગુસ્તર હતાં. એવણથી ઉતરતા બે બાધઓનાં નામ નોતરીગા અને નીવાતુશ હતાં.

ફરજંદો.

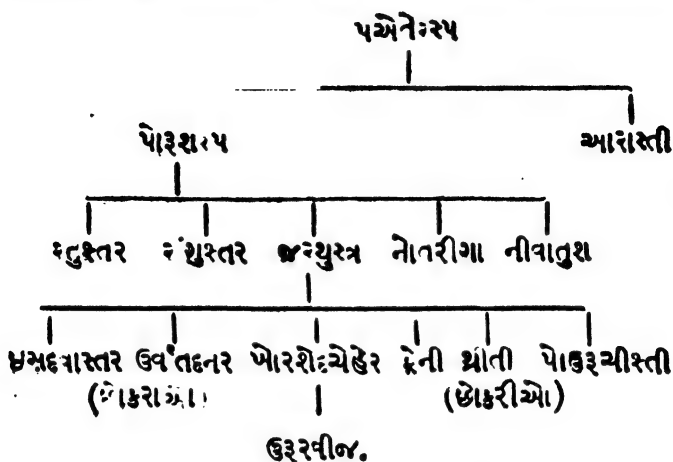
એવણને ત્રણ છોકરાઓ હતા. ધસદવાસ્તર, ઉર્વતદનર અને ખોરશેદએહેર (અવસ્તા હવેચીથ્ર). એવણને ત્રણ છોકરીઓ, ફેની, થીતી અને પેદચીસ્તી નામે હતી. એવણના છોકરા ધસદવાસ્તરને ત્યાં ઉર્વતજ અથવા ઉરરવીજ નામનો છોકરો હતો.^૩

(૧) દીન ચક્ર, ફ. ૧૫.

(૨) બાબ ૧૫, ફ. ૫. (S. B. E. Vol. XLVII p 144) જુનદેહશ. બાબ ૩૧, ફ. ૨ માં એ નામોમાંથી એક નામ જે વત્રીગાહ મળે છે (જુઓ, એન્ડ મુરસ દીનશા અંકલેસરીઆની મોટી જુનદેહશ પા. ૨૩૫ લીટી ૩) તે હપલો નોટરીગા છે. ડાન્ડવેસ્ટ એ રાખ્દને "વલ ફરગાહ" વાંચી સામાન્ય નામ લીધું છે.

(૩) જુનદેહશ, બાબ ૩૨, ફ. ૭. S. B. E. Vol. V. p. 143

પેગામ્બર જરથોસ્તના બહીસોના નામની વંશાવલી,

એવણુનો જન્મ અને બચ્ચગી

કહે છે કે જ્યારે સઘળાં બચ્ચાંઓ જન્મતાંને વાર રહે છે, ત્યારે પેગામ્બર જરથોસ્ત જન્મતાંને વાર હસ્યા હતા. આપણાં પારસી પુસ્તકો, તેમજ પ્લીની જેવો પુરાણો રોમન લખનાર પણ, એ બનાવ એક અજબ બનાવ તરીકે જણાવે છે. રકેનડીનેશીઅનોનાં “એડા” નામનાં પુરાણાં કવિતા રૂપી લખાણો પણ એ બાબત જણાવે છે. એવી અસાધારણ રીતે એક બાળક જન્મે તેથી કુદરતી રીતે આળ્હુઆળ્હુ અજબબી ફેલાય. એવણુના મુલકનો હાકેમ, દુરાસરેન, જે એક બુતપરસ્ત હતો, અને જે ખૂરો હતો, તે કુદરતી રીતે આવા એક અસાધારણ બનાવથી ચિંતાતુર થયો અને ધાયુ” કે “કદાચ ખુદતાલાએ એમાં કાંઈ મને શિક્ષા કરવાને ભેદ રાખ્યો હશે. એ બાળક, જે અસાધારણ રીતે જન્મ્યું છે તે મોટું થઈ કદાચ મને સજા કરશે.” એવી પોતાનાં અંતઃ-

કરણનાં ડંખથી ચિંતા રાખી તેણે બાળક જરથોસ્તને તેની બચગીમાંજ હેરાન કરવાની ધણી કોશિશ કરીધી. પણ અહુરમઝદની મેહેરથી તે સધળી નિષ્ફળ ગઇ.

વળા પછીની^૧ કહે છે કે એ બાળકનાં ભેંજ ઉપર હાથ મુકતાં તેમાં બીજાં બાળકો કરતાં અસાધારણ રીતે વધુ ધપકારો માહુમ પડતો. એ પણ એ બાળકનાં મોટપણનાં કહાપણની નિશાની ગણાઇ. તેથી પણ, જે પેત્રો ખુરો હાકેમ અંતઃકરણના ડંખથી ચિંતાતુર થયો હોય, કે એ બાળક મોટો થઇ તેનો ખુરો દોર તોડશે, તો તેમાં અભયમ થવા જોવું નથી.

સાત વર્ષની ઉંમર તમામ યામ તે આગમય પોહરશરપે પોતાના બાળક બેટાને 'ખુર્દન કુરશ' નામના એક બસા અને દાનાર ઉસ્તાદ આગણ શિખરા મુક્યો. યુનાની લખનાર પ્લીની^૨ હેર્મિપસને આધારે એ ઉસ્તાદનું નામ એગોનાસીસ (Agonaces) આપે છે. પ્લીનીનાં લખાણનો કોઇ તરજુમો કરનાર એ નામ એજોનાસીસ (Azonaces)^૩વાંચે છે.

(૧) " We find that Zoroaster was the only human being who ever laughed on the same day on which he was born. We hear too that his brain pulsated so strongly that it repelled the hand when laid upon it, a presage of his future wisdom". (Pliny's Natural History, Book VII, chap. 15 Bostock and Riley's translation (1855) Vol. II, p. 155).

(૨) Ibid. Bk. XXX. Chap 2 Vol. V p. 422.

(૩) " The Historie of the World, commonly called The Natural Historie of C. Plinius Secundus, translated by Philemon Holland. The second Tome (1601) p. 872 h.

જવાની

કહે છે કે પંદર વર્ષની ઉમરે એવણુના આપે એવણુને અને પોતાનાં ખીજ બેટાઓને પોતાની માયાપુંજીમાંથી થોડાક દિરસો આપ્યો. પેગામર જરથોસ્તે પોતાના આપની માલમિલકતમાંથી કાંઈ નહિં પણ એક કમ્મરખંધ પસંદ કરીધો અને તે કમ્મર પર બાંધ્યો અને એક મર્દને મર્દ તરીકે પોતાની ફરજ બજાવીને આગુઆગુનાઓનું બહુ કરવાનો અને જ્યાં સંકટ હોય ત્યાંથી સંકટ દાગવાનો ઠરાવ કરીધો.

કહે છે કે એક વખતે તેવણુનાં મુલકમાં દુકાળ પડ્યો હતો અને તેથી ગાય ઢોરોને પુરતો ધાસચારો મળતો ન હતો. તેવણુના આપ, જેકે તવંગર નહિ, તોપણ, મધ્યમ વર્ગના હતા અને પાંચ પૈસે સુખી હતા. તેથી તેવણુને ત્યાં ધાસચારો ધણો ભરેલો હતો; તેમાંથી પેગામર જરથોસ્તે ધાસચારો લઈ જઈ ખીજાં ગાય ઢોરો, જેઓ તે વગર તવળતાં, તેઓને ખવાડતા. એ દુકાળ વખતે તેવણુની ઉંમર ૨૦ વર્ષની હતી. તે વખતે તેવણુના જાણુવામાં આવ્યું કે “ ઓર્વિતો દંગહ ” નામનો શખ્સ દુકાળમાં પીડાતાં ગરીબોને પોતાને ત્યાં અનાજ રંધાવી ખાવાને આપે છે. તે સાંભળી તેવણુ તેને ત્યાં ગયા અને તેને તેનાં પુન્યનાં કામમાં મદદ કરવા લાગ્યા. તેવણુ પોતે ગયા એટલું જ નહિ, પણ પોતા સાથે ખીજાઓને પણ સમજાવીને આ બધાં કામમાં મદદ કરવા લાગ્યા.

વીસ વર્ષની ઉમરે, કહે છે કે, તેવણુ ઉશીદરેન (હાલના સેરીલન) પહાડ ઉપર એકાંતવાસમાં જઈ રહ્યા હતા અને ત્યાં એકાંત અભ્યાસ અને શાંત વિચારમાં દશ વર્ષ તેવણુ મહડ્યાં. એવણુના એકાંત અભ્યાસ અને ચિંતન

માટે યુનાની લખાણ પછીની પૃથુ એજારો કરે છે. તે કહે છે કે તેમણે ૩૦ વર્ષ એમ એકાંતવાસમાં રહ્યા હતા અને ત્યાં પનીરનાં સાત ખોરાક પર તેમણે પોતાની જીંદગી ગુજારી હતી. એવજીના ખોરાકવાળાં પનીરના પુષ્ટીકારક ગુણુ માટે પછીની કહે છે કે તે એવી કોઈ ચોક્કસ રીતે બનાવવામાં આવતું કે તે ખાધાથી તેમણે ઉપર યુદ્ધપાત્રે જન્મદી હુમલો કર્યો નહિ.^૧

એક પાહાડની ટોચ, કે જ્યાંથી કુદરતનાં યુદ્ધદેખાવો દેખાય, જ્યાંથી, એક હાથ ઉપર ઉચું આરમાન અને તે ઉપર ફરતા સૂર્ય, ચંદ્ર અને અગણિત તારાઓ રોશન થતા અને બેમાલુમ થતા દેખાય, અને બીજા હાથ ઉપર, પગ નીચે પડેલી ધર્તી, પોતાનાં નદી અને નાળાં, મેદાનો અને ખીણો, શહેરો અને જંગલો, ખેતી અને મિયાબાની સાથે દેખાય, ત્યાંથી આપણુ જેવાં સાધારણ આદમીને કુદરતનો ચહડતી પંકિતનો વિચાર આવે છે, કે જે વિચાર આપણને ઝાલ્યા બનાવે છે અને આપણને કુદરત ઉપરથી કુદરતનાં ખાસિંદ ઉપર લાઇ જાએ છે. ત્યારે, પેગામ્બર જરથોસ્ત જેવા યુદ્ધદ શક્તિના એક પુરુષ, જેમણે એકાંતવાસના અભ્યાસમાં અને અહુરમજ્દની યાદ અને ચિંતનમાં વર્ષો ગુજારેલાં, તેમણને તે, અહુરમજ્દ સાથે ગોલા વાગ્યીતમાં, એક જાતના વેહવારમાં

(૧) Pliny's Natural History Book XI, chap 97 Bostock and Riley's translation, Vol. III, 85. પછીનીને એક બીજો તરજુમો કરનાર એ એકાંત અભ્યાસની મુદત પછીનીની કોઈ બીજી આવૃત્તિ મુજબ, ૨૦ વર્ષ તી જણાવે છે (The Historie of the world commonly called, The Natural Historie of C. Plinius Secundus, translated by Philemon Holland (1601) p. 349 B.

મેલે, તો તેમાં અબજ થયું જેવું નથી. ખુદ શું છે અને તેની પેદાશ તેને હાથ કેમ પેદા થાય. દુનિયામાં ખદી કેમ દાખલ થયું, વિગેરે સવાલો, જે તેવજીનાં મનમાં વારંવાર આવ્યા કરતા હતા, તે સવાલોના તેવજી પોતે એ એકાંતવાસમાં જવાબો ધડયા અને પોતાના શક સુમેક દૂર કર્યા. ઉસ્તવઃ ગાયા (યજ્ઞસ્તે હા ૪૪) માં પેગામ્બર જરયોસ્ત, “તત થવા પેરેના એરેશ મોઇ વઓયા અદુરા”, એટલે “ઓ અદુર ! તુંને હું પુંછું” તે તું મને ખરામર (સમજ પડે તેમ) કહે,” એવા શબ્દોથી અદુરમજ્દને કુદરતની પેદાશ જાણે અને બીજી નીતિમાન બાબતો જાણે જે કેટલાક સવાલો પુછે છે, તે સવાલો આ બાબત સમજ પાડે છે.

એવજી કરેલી મુસાફરી

પોતાની નવી દીન બીજાઓને શિખાડવા માટે એવજી લાંબી મુસાફરી કરી હતી. એ મુસાફરી બીજાઓને પોતાનું જ્ઞાન આપવા કાજે તેમજ બીજા મુસાફરોમાંથી જ્ઞાન મેલવવા કાજે પણ હોય. એવજી પોતાના મુસાફર આજરમએજાનથી નિકળી છેક સિસ્તાન સુધી મુસાફરી કરી હતી.^૧ તેવજી બદખ્શ ખાને શાહ ગુસ્તાસ્પની દરબારમાં ગયા હતા.

દીન માટેની બશારત.

દશ વર્ષનાં શાંત અભ્યાસ પછી, અને ખુદની યાદ કરવા સાથેજી તેની કરામતનો શાંત વિચાર કરવા પછી, તેવજી પાહાડ ઉપરથી હેઠે ઉતર્યા. તેવજીને હવે ખુદ દાદારથી બશારત એટલે મનમાં ગેમી સુચના થયું કે તેવજી હવે લોકોને ખરા માર્ગ દેખાડવા પોતાની દીન શિખવવી. હેઠે છે કે તેવજીને સાને અમેશારપંદો સાથે

(૧) અફઘાન વ સહીબીઅ એ સીસ્તાન ૬. ૬-૭૦.

જુદે જુદે સાત મરતમે પોતાનાં મન મારફતે મુલાકાત મળે. એ સાતે અમેશારપદો તે દાદારની મીનોષ જુદી જુદી શક્તિઓ છે. એ મુલાકાતનું પરિણામ અને તેની મતલબ આ સમજવાં, કે અહુરમજ્દનું જ્ઞાન, દાદારી એટલે સર્વ યીજ પેદા કરનાર તરીકેની તેની શક્તિ અને દાવરી એટલે ધનસાધ, એ સાતે શક્તિઓમાં કેવી રીતે સમાપ્ત છે, તે માટે તેવણે, જુદે જુદે મરતમે ખુદાઇ યાદમાં મશગુલ રહી, જ્ઞાન મેળવ્યું. તેવણે એવી પેહેલી મુલાકાત યા પેહેલી ખુદાઇ જ્ઞાનની બશારત વેહેલપતી નદીના કિનારા ઉપર, મેદ્યોજ્જરેમ ગાહમ્મારના એક અવસર ઉપર, થઇ હતી. ત્યારે મહારની મોસમ ખાંભેલી હતી. દાદાર અહુરમજ્દ સાથે એ મુલાકાતે બલાં મન (વકુમન) મારફતે થઇ હતી. એ મુલાકાતમાં એવણે પુછવામાં આવ્યું કે “તારી સૌથી મોટી મોરાદ શું છે ? હૈયાતીમાં તારી કોશેશ શું છે ?” ત્યારે તેવણે જણાવ્યું કે “તે દાદાર ફરમાવે તેમ પવિત્ર જીંદગીમાં અશોષ અખત્યાર કરે.”

અહુરમજ્દ અને તેના બીજા છ અમેશારપદોની મુલાકાત લઇ, તે દાદારની સર્વ શક્તિઓનું સંપૂર્ણ જ્ઞાન મેલવીને પેગામ્મર પોતાની દીન, પોતાના નવા વિચારો દુનિયામાં બીજાઓને સમજાવવા તૈયાર થયા. જુના વિચારવાળાઓમાં પોતાના નવા વિચારો દાખલ કરવાનું કામ સહેલ ન હતું. તે જુના વિચારવાળાઓ ધણીક રીતે, તેવણની સામે થવા લાગ્યા. તેઓ ધણીક લાલચોથી તેવણને તેવણનાં કામથી દૂર રાખવાની કોશેશ કરવા લાગ્યા. પણ અહુરમજ્દ ઉપરનો વિશ્વાસ, કે તેણે સઘળું સારાં માટે સરજ્યું છે, તેથી, અને તે સાહેબ તરફથી જે હથિયાર રજુ કરવાને તેવણ શક્તિવાન થયા હતા તેથી, એટલે

અહુનવરના પવિત્ર કલામથી તેવણુ સામે થયા. તેવણુને નાસિપાસી અને નિરાશા વચ્ચે ધણું ક્રમ કરવું પડ્યું. દીન જાહેર કરવાની જશારત પછી છેક દશ વર્ષે તેવણુ પોતાના પિત્રાધ મેધ્યોમાહને પોતાનો પેહેલો શાગેઈ કરી શક્યા. ત્યારપછી એ વર્ષની, એટલે દીનની જશારત પછી બાર વર્ષની લાંબી મુદતે, તેવણુ શાહ ગુસ્તારપને પોતાનો ચેલો બનાવ્યો. દીન જાહેર થવા પછી પેહેલાં દશ વર્ષમાં, જ્યારે એકજ શાગેઈ મળ્યો હતો, ત્યારે, જાણે જરાક નામોરાદી જેવું લાગ્યું. પણ હવે ખુદ પાદશાહને પોતાને શાગેઈ કરવાથી ફતેહ નક્કી થઈ હતી.

જરથોસ્તી દીનની સમ્યાઈથી શાહ ગુસ્તારપ તેવણુની દીન તરફ રૂચે. તેણે પોતાનાં ખુદ્લાં મનના વિચારથી એવણુની દીન કબુલ રાખી. શાહ ગુસ્તારપને દીન સમજાવવા આગમચ પેગામ્પરે તેની રાણી હુતોશને પોતાની દીન સમજાવી અને તેણીની ખાતરી કીધી. પછી તેણીની કુમકથી તેવણે પાદશાહને દીન સમજાવી અને તેની પાસે તે કબુલ કરાવી. દેશનાં રાણી અને રાજા પછી પાદશાહી કુટુંબનાં ધણાકેએ જરથોસ્તી દીન કબુલ કીધી. તેઓમાં પાદશાહને બાધ જરીર, ખેટાઓ અસ્ફન્દયાર અને પેશોતન, વજીર જમારપ અને તેના ખેશી કશોરતર, વિગેરે હતા.

શાહ ગુસ્તારપે તેવણુની દીન કબુલ કીધી, તેને લીધે એ પાદશાહ અને તુરાની પાદશાહ અર્જસ્પ વચ્ચે લડાઈ થઈ. અર્જસ્પ દુબળે વખત ધરાન ઉપર હુમલો લાવ્યો. પેહેલી લડાઈમાં તે હાર્યો અને નાઠો. પછી થોડાક વખત રહી તે ફરીથી હુમલો લાવ્યો. એ બીજા હુમલામાં તે

કાઓ અને એ વેળાએ પેગામ્બર જરથોસ્ત તેનાં એક સાથી તુરપરાતુરને હાથે માર્યા ગયા.

એવણુનું મરણ

ધિરદોસ્તી શાહ અરખરપના બીજા હુમલાનું વર્ણન કરતાં કહે છે કે જરથોસ્ત તે હુમલા વખતે માર્યા ગયા. પણ તે કહે છે કે “કાણુને હાથે એવણુનું મરણ નિપજ્યું, તે હું જાણુનો નથી.” પણ બીજાં પુસ્તકો ઉપરથી માત્રુમ પડે છે કે, તુરપરાતુર નામનાં દીન-દુસ્મનને હાથે તેવણુનું મરણ નિપજ્યું હતું. ૧ આ તુરપરાતુરને દીનકર્દમાર જરાતુસ્ત કહેા છે. એજ પુસ્તકમાં^૨ એને બૂરો ધર્મગુર અને જરથોસ્તીઓની જાતનું મોત નિપજાવનાર કહેા છે. જાદરપરમનાં પુસ્તક^૩માં જણાવવા પ્રમાણે એ તુરપરાતુર, ઉશીસ્તર ખાનદાનના પાંચ ભાઇઓ, જેઓ મિનોચેહેરની ઓલાદના હતા, અને જેઓ એવણુના દુસ્મનો હતા, તેઓમાં ત્રીજો ભાઇ હતો, અને એવણુનો મોટો દુસ્મન હતો.

પેગામ્બર જરથોસ્તની મરણ વખતે ઉમ્મર

જાદરપરમના પુસ્તકમાં કહે છે કે “(દીન ફેલાવા પછીનાં) ૪૭ માં વર્ષમાં જરથોસ્ત હક થયા. તેણુ અર્દીમેહેસ્ત

(૧) બહમન યસ્ત, બાબ ૨ ફ. ૩; સદદર, બાબ ૯. ફ. ૫; દીન-કર્દ દફતર ૮ બાબ ૩૫ ફ. ૧૩ (ડા. વેસ્ટ S. B. E. XXXVII, p. 111); દીનકર્દ, દફતર ૯, બાબ ૧૦ ફ. ૩ (S. B. E. XXXVII p. 185); દાદેસ્તાને દીની, બાબ ૭૨ ફ. ૮; દસ્તુર પેશોતનનું દસ્તુર જરથોસ્ત બેહેરામનું જરથોસ્તનામું પા. ૧૭૨.

(૨) દસ્તુર પેશોતનની દીનકર્દનું વાલમ ૧. પેહેલવી પા. ૨૩, તરજુમો પા. ૧૯.

(૩) વાલમ ૭, ગુજરાતી તરજુમો પા. ૪૪૮.

(૪) બાબ ૧૫, ફ. ૩. S. B. E. XLVII p. 143.

મહિનો ને ખોર્શિદ રોજ ૭૭ વર્ષ અને ૪૦ દહાકાની ઉમ્મરનાં થયા. આઠ વહીજક મહીનાને લીધે, દેહ મહિનાને ખોર્શિદ રોજ તેવણુને માન લાવક મણુવા જોઇએ”^૧.

એક ફકરા પ્રમાણે ત્યારે પેગામ્બર જરથોસ્ત ૭૭ વર્ષ અને ૪૦ દહાકાની ઉમ્મરે હક થયા હતા. ફસ્તુર જરથોસ્ત બેહરામના ફારસી જરથોસ્તનામાં પશુ કહે છે કે તેવણુ ૭૭ વર્ષની ઉમરે હક થયા હતા અને તે વખતે ગુસ્તાસ્પના રાજ્યનાં ૬૮ વર્ષ પસાર થયાં હતાં. દીનકર્દનાં ૭માં ફક્તર^૨ પ્રમાણે પશુ એવણુની ઉમ્મર મરણુ વખતે ૭૭ વર્ષની હતી અને એવણુ પોતાની દીન જાહેર કરવા પછી ૪૭ મે વર્ષે હક થયા હતા. ઉપલા જાદસ્પરમનાં ફકરા પ્રમાણે પશુ એવણુ દીન જાહેર કરવા પછી ૪૭મે વર્ષે હક થયા હતા. માસુદી^૩ નામનો આરબ લખનાર, જે ઇ. સ. ૯૧૫માં થઇ ગયો છે, તે પશુ જણાવે છે^૪ કે તેવણુ ૭૭ વર્ષની ઉમ્મરે હક થયા હતા. જાદસ્પરમનાં પુસ્તકમાં એવણુનાં મરણુનાં બે દિવસો જણાવ્યા છે. તેની મતલબ આ કે તેવણુનાં મરણુનો ખરો દિવસ તો અર્દાબેહેસ્ત મહિનો અને ખોર્શિદ રોજ હતો. પશુ દર ચાર વર્ષે વખતની કસરનો એક દાહડો વધતો જોઇએ, તેની ગણતરી અમલમાં ન લેવાથી એ લખનારના વખતમાં તેવણુના મરણુનો દિવસ દેહ મહિનો અને ખોર્શિદ રોજ થયો હતો.

(૧) જાદસ્પરમ, ખા. ૨૩ ફ. ૬. S. B. E. XLVII p. 165

(૨) ફસ્તુર પેશોતનનો “પેગમબર સાહેબ અરો જરથોસ્તના જનમારાનો બેહવાલ”, પા. ૧૭૧.

(૩) S. B. E. XLVII, p. 73. ફક્તર ૭ મું ખાળ પ. ફ. ૧.

(૪) Maçoudi par B. de Meynard Vol. II p. 127 Chap. XXI.

જરથોસ્ત પેગામ્મરની જીંદગી ઉપરથી મલતો

૫૩૧

જરથોસ્તની જીંદગીનો ઉપલો અહેવાલ આપણને નીચલા યોગ્ય વિચારો સુચવે છે.

(૧) સારા ધારા

પેહેલો બોધજનક વિચાર આ છે કે પોતાનાં માતા પિતા અને ઉસ્તાદ આગળની કેળવણી તમામ કરી, તેવણુ ૨૦ વર્ષની ઉંમરે એક પાઠાડ ઉપર એકાંતવાસમાં રહ્યા હતા, અને ત્યાં ૧૦ વર્ષ સુધી શાંત મને અદુરમજદને યાદ કરી તેવણે અભ્યાસ અને શાંત વિચાર-માં વખત ગુજાર્યો હતો. તેમ કરી, તે દાદરની બશારતથી આગળી દીવામાં સુધારો કરી એક સુધારક તરીકે પોતાની નવી દીન તેવણે જાહેર કરી હતી. તેવણુ પછીના જમાનાએ એક અવાજ તેવણને એક પેહેલી પંક્તિના સુધારક ગણ્યા છે. પેહેલવી પુસ્તકોમાં એવણની જીંદગી બાબે જે એશાસઓ મળે છે તે ટાંકી અને તેને એશારો કરી ૬૦ વેસ્ટ આ અનુમાન ઉપર આવે છે કે, પેગામ્મર જરથોસ્ત એક નવ્ય ધર્મ સ્થાપક સાથે એક સુધારક હતા. તેવણે આગળા તરીકાઓમાં જે જે બધું હતું, તે જાળવી રાખ્યું અને જે નવું ફાયલાકારક હતું તે ઉમેર્યું હતું. ૬૦ જેકસન પણ પેગામ્મર જરથોસ્તને એક સુધારક જાહેર કરે છે.

આપણુ સર્વ, આ સુધારા અને વધારાના જમાનામાં, રહીએ છીએ. વખતનું લોક એક નાકેથી બીજે નાકે જમાના થયા હીલતું આવ્યું છે. એક પ્રજા માટે એક

જમાનો સુધારા અને વધારાનો મણાનો આવ્યો છે તો ખીજો જમાનો તેથી ઉઘટાજ મણાયો છે. પણ ક્રાઇખી રીતે જોતાં દિસે છે કે આ દુનિયા આગળ વધતી અને સુધરતી આવી છે. તે ક્રશોકેરેતી એટલે તાજી યાને નવી હાલત તરફ આગલ વધતી આવી છે. તે હાલત ઉપજવવાનું આપણુ સર્વનું કામ છે. ‘સુધારો’ એટલે ‘સારો ધારો’ અખત્યાર કરવો, એ આપણુ સર્વનો ધર્મ છે. એ આપણુ સર્વની ફરજ છે. તેમજ ‘કુધારો’ એટલે ‘ખરાબ ધારો’ ત્યાગ કરવો એ પણ આપણુ સર્વનો ધર્મ છે, એ પણ આપણુ સર્વની ફરજ છે. એ બન્ને આપણા પેગામ્મરે આપણને સોંપેલાં, આપણને દેખાડેલાં કામો છે. તેવણુ પોને, જેમ એક અવાજે બોલાયું છે તેમ, એક પેહેલી પંક્તિના સુધારક હતા. ત્યારે આપણુ, જેઓ સર્વ સુધારાના કહેવાતા જમાનામાં જીવ્યે છિએ, તેઓએ સુધારો અખત્યાર કરવા માટે હાલ શું કરવું જોઇએ? તે બાબે આપણે આપણાં એ મહાત્મા પેગામ્મરની, આપણા એ મોહટા સુધારકની જીંદગી ઉપરથી ધડા લેવે જોઇએ.

સુધારો અથવા સારો ધારો એટલે શું ?

પેહેલાં તો આપણે સમજવું જોઇએ કે ‘સુધારો’ અથવા ‘સારો ધારો’ એટલે શું ? અથવા સુધારો અખત્યાર કરવો એટલે શું ? એ સવાલને જો તમો તમારા પેગામ્મરનાં વિચારોની રૂઢીના શબ્દોમાં, તેની કારકીર્દિ ઉપરથી ઉપજતા વિચારોનાં શબ્દોમાં, જવાબ આપવા માગતા હોવો તો, ડા. વેરટના ઉપક્તા શબ્દોમાં કહીએ તો, તે જવાબ આ છે કે “ માણસ જાતને માટે

જેખી કાંઈ ખુદ અથવા તુલસાનકારક હોય તે તજવું, અને માણસ જાત માટે જેખી કાંઈ બહુ અને ફાયદાકારક હોય તે અખત્યાર કરવું, તે સુધારો છે. ” આ વ્યાખ્યામાં જે ખુદ અને બહુ તે બેઉ શારીરિક અને આત્મિક (Physical and Spiritual) સમજવું. જરથોસ્તે શિખવેલી દીનનાં ફર્માનોની અને તે ફર્માનોને આધારે રચાયેલા રિવાજો અને રીતભાતોની ખરી તપાસ યા કસોટી તમારે કરવી હોય તો તે પેગામ્બર જરથોસ્તે શિખવેલા એ મૂળ કાયદા પ્રમાણે કરવી.

(૨) જીંદગીમાં સુખ અને દુઃખ લેનાયલું છે.

પેગામ્બર જરથોસ્તની જીંદગીની હકીકત ઉપરથી આપણને બીજો અગત્યનો વિચાર આવે છે તે આ છે કે, તેવણના જેવા તે દાદારના પસંદ કાંઈકા પેહેલી પંકિતનાં માણસ માટે પણ આ દુનિયાની જીંદગી કાંઈ ગુલામનું ગિછાનું ન હતી. તમારા વિચાર પ્રમાણે પેગામ્બર જરથોસ્તનાં કરતાં કાંઈ માણસ આ દુનિયામાં મોટો થયો છે ? જ્યારે તેવણનાં જન્મથી કુલ જગત હરતી થઈ હતી ત્યારે અલ્લામને તેવણ મોટામાં મોટા માણસ હોવા જોઈએ. આપણે તો આપણા ધર્મ તરફની જનકેશાની માટે એમ કહીએ છીએ, પણ રેશન છે, કે જુદા જુદા દેશોના અને જુદા જુદા જમાનાના વિદ્વાનો, અને વળી હાલના જમાનાના મોટા વિદ્વાનો પણ, પેગામ્બર જરથોસ્તને એક મોટા દિલસુદ અને સર્વ બાબોના ઉદ્ધણથી વિચાર કરનાર એક મહાન પુરુષ ગણે છે. ત્યારે એવા ખુદ દાદાર અને વળી દુનિયાએ પસંદ કરેલા મહાન પુરુષની જીંદગી કેવી નિવડી હતી ? થું તે, જેને સાધારણ રીતે માણસો આસાન અથવા સુખી કહે

છે તેવી ગુજરી હતી ? ના. તેથી, તદ્દન ઉલટું, તે છંદગી ચિંતા અને ફિકરની, મેહેનત અને રંજની, દુસ્મનાઈ અને હરિફાઈની, અદેખાઈ અને ધર્પાની ગુજરી હતી. દુકંમાં તે હાડમારી અને જીમખેશની ગુજરી હતી. સાત વર્ષની ઉંમરે પોતાનો અભ્યાસ શરૂ કરી, તેવણુ ૨૦ વર્ષની ઉંમરે એક પાઠશાળામાં એકાંતવાસી થયા હતા. ૧૦ વર્ષ ત્યાં અભ્યાસ કરી અને શાંતપણે વિચાર કરી, ખુદ દાદારથી બશારત મેળવી તેવણુ પાઠાડી એકાંતવાસમાંથી પાછા વસ્તીવાળા મુલકમાં આવ્યા હતા અને પોતાના એકાંતવાસના અભ્યાસનાં પરિણામ તરીકે પોતાની દીન લોકોને શિખાડવા લાગ્યા હતા. તેનું પરિણામ શું શરૂઆતમાં જ દેખાઈ આવ્યું હતું ? ના. પહાડ પરથી નીચે આવ્યા પછી ત્રણ વર્ષે, જ્યારે તેવણુ કરપ નામના પોતાનાં ખેશી કુંડુંબ આગળ અને તેઓમાંના અઉર્વર્ધ્વતીદંગ નામના શખ્સ આગળ દીન સમજાવવા માંડી ત્યારે તે ક્રેશીશ નિષ્ફળ ગઈ. પાઠાડપરથી ઉતર્યા પછી એક દશમે વર્ષે તેવણુ મેદ્યોમાહને પોતાનો પેહેલો શાગેઈ બનાવી શક્યા એટલે દશ વર્ષની મેહેનતે ફક્ત એકજ નામીયા ધણીને માજદયરની જરયોસ્તી બનાવી શક્યા. “મજદયરનો અઘી મજદયરનો જરયુસ્તિશ” એટલે “હું માજદયરનાન છું, હું જરયોસ્તી માજદયરનાન છું,” એવા દીનના એકરારના સુખન ફક્ત એકજ જન અને તે પોતાના ખેશી મેદ્યોમાહ પાસ તેવણુ બોલાવી શક્યા હતા. ત્યાર પછી એક બે વર્ષે, એટલે પહાડના એકાંતવાસમાંથી દીન ફેલાવવાના હેતુથી નીચે ઉતરી દીન બહુર કળવા પછી એક બારમે વર્ષે, તેવણુ શાહ ગુસ્તારપને પોતાનો ચેલો બનાવી શક્યા હતા. તેવણુ એ શાહને જરયોસ્તી બનાવી શક્યા, તે તેવણુની

મોટી ફતેહ હતી. પણ તે આગમચ તેવણને ફટકી હાડમારી ખમવી પડી હતી? તેવણ સામે દુશ્મનો ઉભા થયા હતા. તે દુશ્મનોએ તેવણ ઉપર તરેહવાર આળો મુક્યા હતાં. તેવણની અને તેવણની દીનની દુશ્મની ખાતર અરજરૂપ જેવો પાદશાહ ગુથારૂપ સાંમે જંગ લાગ્યો હતો. એ સઘળાંની જેહમત અને રંજ, ચિંતા અને ફિકર, હાડમારી અને હેજગારી, કાંઈ થોડી નહિ હતી. ત્યારે આપણા પેગામ્બરની જીંદગી કાંઈ એશ અને આગમ, રાહત અને આસાની ભરી ન હતી. પણ ફિકર અને ચિંતા, રંજ અને જેહમત ભરી હતી. પણ તે સર્વનું સેવટ શું કહેવાય? તે ફતેહમંદ કહેવાય. એ સઘળું જતાં તેવણની જીંદગી સેવટે ફતેહમંદ નિવડી હતી. સઘળાંનું સાફ સેવટ આગ્યું. તેવણના જમાનાએ તેવણનાં કામની પિછાન બરાબર ન કરી, તો તેવણની પછીના જમાનાઓએ, અને તેમાં આજના જમાનાએ વટીક તેવણની પિછાણ બરાબર કીધી છે.

એવણ સાહેબની જીંદગીનો આ સફા ત્યારે આપણને શું ચિખાડે છે? તે આ ચિખાડે છે, કે આ દુનિયા, જ્યારે તેવણના જેવા અહુરમઝ્દ અને માણસોથી પસંદ પામેલા પેગામ્બર માટે, “ગુલામનાં મિછાનાં” જેવી ન હતી, તો આપણુ સપ્તધરણુ બંદાઓ માટે કેમ હોય? આપણે આપણું કામ કરવા માટે, ફરજ બજાવવા માટે, હંમેશા સુખનો વિચાર કરવાનો નથી. જીંદગીમાં સુખ સાથે દુઃખ તો બેળામણું છે. સુખ મેળવવા માટે દુઃખ વેઠવું જ જોઈએ. દીમીટરના આ શબ્દો છે કે “જે માણસે દુઃખ જોયું નહિ હોય તેનાં કરતાં વધારે અ-સુખી કંઈ નહિ.”

જીંદગીમાં સુખ સાથે દુઃખ તો ભોગવવાનું જ છે. આખી જીંદગી સુખી હોય તો સુખ તરીકે સુખની પિછાન ન થાય. આ તેની મજાદ ન મજા. દુઃખ અથવા જાંજા સાથેની સરખામણીમાંજ, સુખ, સુખ તરીકે વાહવું લાગે છે. જાહેર જીંદગીમાં પડેલા માણસ માટે ખરું સુખ શામાં છે? તે બાબે આ જગત અગત્યનો છે કે “દેખાઈતી દુશ્મનાઈ તળેથી દિલસોજી અને સંબંધ શોધી કાઢવામાં, કુસંપની વચ્ચેથી સંપ અથવા મળતાપણું ઉત્પન્ન કરવામાં અને સંપૂર્ણ અવ્યવસ્થામાંથી વ્યવસ્થા ઉત્પન્ન કરવામાં સુખ સમાયતું છે.”

(૩) ખરું સુખ ફરજ બજાવવામાં છે.

પેગામ્બર જરથોસ્તની જીંદગી આપણને જે ત્રીજો વિચાર સુચવે છે તે આ છે, કે ખરું સુખ ફરજ બજાવવામાં અને તે ફરજ બજાવવામાં ગમે તેવી મુશ્કેલીઓ આવી પડે તે મુશ્કેલીઓનું દુઃખ ખમવામાં છે. તે મુશ્કેલીઓ અને દુઃખો ખમતાં જોખમમાં જવું પડે તો તેની કાંઈ ખિસાત નહિ મળી જાય. પેગામ્બર જરથોસ્તનો અથવા તેવણની દીનનો નીતિજનક સંકેતનો શબ્દ (watchword), ૩૦ જેકસન કહે છે તેમ, “અપેમ વોહૂ વહિસ્તેમ અસ્તી” એટલે “અશોઈ સર્વથી સરસ ન્યામત છે,” એ ફકરા છે. તેવણનાં ફર્માનોમાં મોટામાં મોટું ફર્માન આ છે કે “જીવંત વિઠ્ઠાવું અને સાચું અખત્યાર કરવું.” એ ફર્માન પાળવું, એ આપણું સર્વની ફરજ છે.

૩૦ જેકસન કહે છે તેમ “અસલી ધરાનીઓનાં ફર્માના મુળ તરીકે મળતાં નીતિમાન ફર્માનોમાં એ

સર્વથી મુળ પાયા તરીકેનું ફર્માન હતું.” પેગામ્બર જરથોસ્ત, પોને શિખવેલો એ નિયમ ધ્યાનમાં રાખી, તે ઉપર અમલ કરી, પોતાની જીંદગીમાં ફરજ બજાવી સુખ શોધતા. પોતાની બધી દીન ફેલાવવામાં એવણુને ઘણી દુશ્મનાઈ મળતી, પણ એવણુ સાહેબ ધીરજથી પોતાના દુશ્મનો વટીકતે પોતાનાં વિચારો સમજાવવામાં સમ્મુરી અને ધીરજ વાપરતા અને તેઓને હરીફ બનાવવાને બદલે પોતાનાં કામ તરફ દિલસોજ બનાવવાને કોશેશ કરતા. પોતાના મુલકમાં ધર્મ અને નીતિ સંબંધી ધણું અચોક્કસ-પણું અને જેરવ્યવસ્થા જોઇ, તેવણે તેમાંથી હિમ્મતથી ચોક્કસ-પણું અને વ્યવસ્થા ઉત્પન્ન કરવાની ફરજ જોઇ, અને તે ફરજ બજાવવામાં તેવણે પોતાનું સુખ જોયું. પોતાની દીનવાળાઓને જે એકરાર કરવાને તેવણે શિખવેલું-કે તેઓએ જાન જાપ તોપણ (“નોઘત અરતો, નોઘત ઉસ્તાનહે ચીન્માનિ” એટલે “નહિ શરીરના કે નહિ જાનના પ્યાર ખાતર પણુ”) ખોટું કરવું નહિ-તે તેવણે પોને પોતાના દાખલાથી ખૂં પાડ્યું હતું. તેવણે પોતાનાં આકીન માટે, પોતાના વિચારને વળગી રહેવા માટે પોતાનો જાન પણુ ખોલ્યો હતો. આપણે જોયું તેમ, તેવણુ કોઇ કુદરતી માટે મરણ પામ્યા હતા નહિ, પણ એક દિન દુશ્મન, જે તેવણુ સાથે તેવણુની નરી દીનને લીધે દુશ્મની ધરાવતો હતો, તેના હાથે માર્યા ગયા હતા.

(૪) બલ્લાં કામમાં ઉત્તર

જરથોસ્ત સાહેબની જીંદગીની હકીકત ઉપરથી આપણને એવો કીમતી ધડો આ મળે છે, કે એક બલ્લાં કામને

હાથ ધરવું તો તેનાં સેવક માટે ધણું ચિંતાતુર નહિ બનવું. તે ફતેહમંદ ઉતરશે કે નહિ, તે બાબે વિચાર કરવા ધણું ચિંતાતુર નહિ બનવું. તે ફતેહમંદ ઉતરશે કે નહિ તે બાબે વિચાર કરવા ધણું ખોટી ચવું નહિ. અલગતે કોઈ કામ બહુ છે કે નહિ તે બાબે આપણને શક હોય તો એક મુઠ્ઠીને એક હજાર વખત ખોટી ચવું અને તે ઉપર વિચાર કરવો. પણ જો એક કામ આપણને વાજમી અને આળુઆળુનાઓનાં બધાં માટે અમત્યનું હાગે તો તેમાં આપણને ફતેહ મલશે કે નહિ તે બાબેના વિચારોએ આપણને તે કામ હાથ ધરવાથી અથગા હાર પાડવાથી અટકાવવા નહિ જોઈએ. તે કામ આપણે હાથે પાર પડે નહિ તો શીકર નહિ, તે કાંઈને હાથ પાર પડશે. તે માટે કાંઈ નહિ તો કારોશ કરવી. કેટલાક દાનાવો આપણને સમજાવે છે તેમ, કાંઈ નહિ તો બલો વિચાર વટીક પોતાનો છાપ આળુઆળુ પાંચરી રાખે છે. એક બલો વિચાર અમલમાં નહિ આવે તોપણ તેની અસર આળુઆળુ જાણે ત્યાં કરે છે અને તે વિચાર અમલમાં તુરત નહિ મુકાય તોપણ તેની સુગંધ તો આળુઆળુ ફેલાયતી રહે છે. જ્યારે ફક્ત વિચારના સંબંધમાં એમ છે ત્યારે કામના સંબંધમાં તો એ ઘણી હદે ખરું છે. જો આપણને એક કામ બહુ દિસે તો તેનું પરિણામ આપણે હાથે અથગા આપણા વખતમાં ફતેહમંદ આવશે કે નહિ, તે માટે વિચાર કરવા ધણું ખોટી ચવું નહિ. પેગામ્મર જરથોસ્તે જે દીન જાહેર કરી હતી તેનું પરિણામ, જેટલું તેવણની જીંદગીના વખતમાં બહુ આવ્યું, તેના કરતાં તેવણ પછી વધારે આવ્યું. તેવણની દીનનો ફેલાવો તેવણ પછી વધારે

થયો. માટે એક કામ જો બહુ દિસે અને તે માટે જો આપણી ખાતરી થાય તો તે એલાશક હાથ ધરવું. તેમાં નિષ્ફળતા મળે તો ફિકર નહિ. તે નિષ્ફળતા બવિશ્યની કોઈ ફતેહ માટે માર્ગ ખુલ્લો કરશે. તે કામ કરવું તો તે ખરી કાળજી અને ઉમંગથી કરવું. જાણે તેની ફતેહનો સધળો આધાર આપણા એકલાની ઉપરજ હોય તેમ ઉમંગથી કરવું. એક દાનાવ શિખામણુ દેછે તેમ, એક કામ હાથ ધરવું ત્યારે ખુદા તે પાર પાડે એવી દુવા ઉપરજ ફક્ત આધાર રાખી ઠંડે દિસે અને અર્થે મને નહિ કરવું. પણુ ગરમ અને તાજાં દિસે અને સંપૂર્ણ મને કરવું. તે દાનાવ કહે છે તેમ, જાણે ખુદા નહિ હોય અને તે કામનો સધળો આધાર આપણા ઉપરજ હોય તેમ ધારી હિમ્મત અને ઉલટ, રંજ અને જેહમતથી તે કામ હાથ ધરવું. તે કામનો દડો ગમડનો કરી, તે તમામ કરી, પછી તેનાં પરિણામ માટે, તેની ફતેહ માટે, અહુરમજ્દ ઉપર, અહુરમજ્દના કાયદાઓ ઉપર વિશ્વાસ રાખવો અને ધારવું કે “આપણુ તો ખિસાત વિનાના છીએ અને તે કામની ફતેહનો સધળો આધાર તે સાહેબ ઉપર, તે સાહેબના કાયદાઓ ઉપરજ છે.” ત્યારે એક બહુ કામ ખરાં જીમરથી, ઉલટ અને ખંતથી હાથ ધરવું. તેમાં નિષ્ફળતા મળે તો ફિકર નહિ. તે ફતેહનોજ માર્ગ છે. ખરી નિષ્ફળતા તો તે માટે કોશિશ નહિ કરવામાં છે. એક લખનાર કહે છે તેમ “મુખ્ય નિષ્ફળતા તો એક કામ માટે કોશિશ કરતા બંધ પડવું તે છે.”^૧

(૧) જુઓ મારો વિષય “યોગાચાર જરથોસ્ત અને તેવણની છંદગી ઉપરથી ઉપજતા વિચારો” (જરથોસ્તી ધર્મ સંબંધી લાપણું અને વાંચેલે ભાગ ૧. પા. ૧૪૪ થી ૧૪૬)

પ્રકરણ છઠું.

અથો જરથોસ્ત પછી આજ સુધીની જરથોસ્તી
ધર્મની કુંઠ તવારોખ.

શાહ ગુસ્તાસ્પે, અસફન્દયાર, બહુમન
અને દારાએ દારાખ

પાદશાહ ગુસ્તાસ્પે, જરથોસ્તી દીન પોતે કબુલ
કરવા પછી તે દીન બધે ફેલાવી. તે માટે પો-
તાના બેટા અસફન્દયારને છેક હિંદુસ્તાન સુધી
મોકલ્યો હતો. રખીયવનની આફ્રીનમાં દીનની સ્તુતિ
કરનારાઓ અને દીન કબુલ કરનારાઓ સાથે એના ફરોહરને
એ સમયે યાદ કર્યું છે. ફિરદોસીર પ્રમાણે તેણે જરથોસ્તી-
દીનનાં સંબંધમાં માનતા લીધી હતી કે તે તે દીન ફેલાવીને
૧૦૦ આતશ કહેહો સ્થાપશે.

દીન માટેની અરજરૂપ સાથની ખીજી લગાઇમાં
પેગામ્બર જરથોસ્ત માર્યા ગયા પછી, તેવણુની દીન વધુ
અને વધુ ફેલાતી ગઇ. પાદશાહ ગુસ્તાસ્પે એ દીનનાં
ફેલાવા માટે ઘણું કર્યું હતું. ૨૧ નુસ્કોમાંનાં ૧૧ માં નુસ્ક
પ્રમાણે તેણે તે સારી જગ્યામાં ફેલાવવાની કોશિશ કરી હતી.

(૧) S. B. E. XXXVII, (p. 442.) માં નુસાકની વિગત.
જુઓ દીનકહ', ફફવર યોજુ' (દસ્તુર પેચોતનનું વોલ્યુમ ૬. પા.
૫૪૫) S. B. E.

(૨) શાહનામું

(૩) જુઓ ફારસી રવાયતોમાં અને દીને વજર કહ'માં ૧૧ માં
નુસ્કનો સાર; S. B. E. XXXVII, પા. ૪૨૪, ૪૪૨. જુઓ મારી
યાદમારે જરીરાન ચત્રોઇહા એ અહરાન વ અફદીઅ વ સહીગીઅ એ
સીસ્તાન', પા. ૧૨૫.

શાહ ગુસ્તાસપે પેહેલે પોતાનાં મુશ્કની આશપાસ સીસ્તાનમાં ફજદાન સરૌવરનાં મુશ્કમાં એ દીન ફેલાવી. એ બાબે 'અફદીઅ વ સહીગીઅ એ સીસ્તાન' નામનાં પેહેલવી પુસ્તકમાં કહે છે કે "ગુસ્તાસપ પાદશાહે ફજદાન સરૌવરપર દીન ચાલુ કીધી; પેહેલે સીસ્તાનમાં અને પછી બીજાં શહેરોમાં. અને ગુસ્તાસપ પાદશાહ જરથોસ્ત સાથેની પુછપુરછથી અને બોસ્તનો અહુમ સ્તુદાન તેજ મિસાલે જરથોસ્તનાં શાગેર્દો (સાથેની પુછપુરછથી) પેહેલ વેહેલાં ખરાં જીમરથી તે (જરથોસ્ત)ના ચેલા થયા હતા.

" સીસ્તાનમાં દીન જિખવી અને (તેને વધારે) ફેલાવવા માટે ૫૦ અને ૫૦ (ની સંખ્યામાં) સારા આદમીનાં કુટુંબોમાં તેઓ ગયા. એક તુરક, જેને દવાસીરજ કહે છે, તેને તૈયાર કરવા માટે જરથોસ્તનાં સએનબોર્જ મિત્રો, જે અશ્કઝાંન, તેના જેવો (શાગેર્દ રાઝાયલો) હતો. "૧

દીનકર્દનાં ચોથાં દફતરમાં શાહ ગુસ્તાસપ પછી જરથોસ્તી દીન કેમ ફેલાઈ તે બાબે કેટલીક હકીકત આપી છે. ત્યાં કહે છે કે "જ્યારે પાદશાહ ગુસ્તાસપ (તુરાનના પાદશાહ) અર્જસ્પ સાથેની લગ્નપ્રતીકાર થયો, ત્યારે તેણે બીજા પાદશાહો ઉપર (માજદયસ્ની) દીન કમુન્ન કરવાના પેગામે મોકલ્યા; તથા સઘળી દાનાષ્ટ્રોમાનાં જે જેબદાર માજદયસ્ની દીનના લખાણો ધણીક તરેહની સમજ અને શક્તિ મેલવવાને લગતાં હતાં, તેનો (દુનિયાનાં લોકોમાં) ફેલાવો કરવા સાફ રખીતિ અને અરજસરપ અને બીજા તેને લગતી બાબાઓનો અભ્યાસ કરેલા મોબેદો, જેઓ ફરશાસ્તરની આમળ

દીનને લગતા જ્ઞાનનો પુરતો અભ્યાસ ખોતરસમાં કરીને આવેલા હતા, તેઓને સાથે મોકલ્યા હતા. ”૧

અસહનદ્યાર પછી તેના બેટા બહમને તમામ દુનિયામાં દીન ફેલાવવાની કોશિશ કરીધી.^૨

બહમન પછી દારાએ દારામ નામનાં પાઠશાહે જરથોસ્તી દીનનું સાહિત્ય એકઠું કરવા અને ફેલાવવાનાં કામમાં મદદ કરીધી હતી. દીનકર્તા પ્રમાણે ધરાનનાં ગંજે શપીગાન અને દજે નપીસ્ત નામનાં બે પુસ્તકખાનાઓને સંપૂર્ણ કરવામાં એનો હાથ હતો.

સાએન અહુમ સ્તુહાન.

અસહનદ્યાર પછી ખીજે જાણીતો પુરુષ, જેણે એ દીન ફેલાવવામાં આગ્રેવાન ભાગ લીધો હતો, તે “સાએન અહુમ સ્તુહાન” નામનો પુરુષ હતો,^૪ જે પેગામ્યર જરથોસ્તે દીન જાહેર કરવા પછી ૧૦૦ વર્ષે જન્મ્યો હતો. તેનાં ૧૦૦ આગેદોં હતા, જે સખળાઓએ એની સાથે દીન ફેલાવવામાં ભાગ લીધેલો દિસે છે. એની એ સેવાને લીધે એના ફરોહરને રપિથ્વનની આક્રીનમાં દીન જાણુનારાઓનાં

(૧) ઇસ્તુરજ પેશોતન બેશમજ સંજનાની દીનકર્તા, વાલમ ૬, પા. ૫૪૫.

(૨) “બાહુમનો ઈ રપેન્ત ફાતાન હમાક ગેહાન દીન શેખાક વાહુનીવ,” બહમન ચરવ, બાબ ૨, ફ. ૧૭. ઇસ્તુર કેકેખાદ આદર ખાદનો તેક્ક.

(૩) ફરવર ચાહુ. ઇસ્તુરજ પેશોતનનું વાલમ ૬, પ. ૫૪૬.

(૪) ફર્વેદીન ચરવ ફ. ૬૭, ૧૨૬; જુદરપરમ બાબ ૨૩, ફ. ૧૧, S. B. E. XLVII p. 166; દીનકર્તા (૬. પેશોતનનું) વા. ૧ પહેલવી તેક્ક પા. ૧૦, જેમાં ઇસ્તુર પેશોતને એ નામ હાજુન વાંચ્યું છે.

અને દીન શિખવનારાઓનાં ફરિશ્તની સાથે યાદ કર્યા છે. એવું દિસે છે કે એ ધણીએ પચાસ પચાસ જથ્થાના યોધકીનાં નિયમીત મીશનો (Missions), સ્થાપી તેઓને દીનના ફેલાવા માટે મોકલ્યાં હતાં.^૧

હિંદી અને યુનાની ઘનાવો.

એ દીન ધરાનમાં ફેલાવા પછી તે તુરાન અને બીજા મુલકોમાં પણ ફેલાઈ હતી. પાછલાં પુસ્તકો પ્રમાણે હિંદુસ્તાન અને યુનાનથી ઘનાવ મરદો ધરાન ગયા હતા, અને પેગામ્બર જરથોસ્ત પાસે તેની દીન શિખી તેઓએ તે હિંદુસ્તાન અને યુનાનમાં ફેલાવી હતી.^૨

હખામીનીઅન પાદશાહો.

હખામીનીઅન વંશના પાદશાહોના વખતમાં એ દીન આબુખાબુના મુલકોમાં ફેલાઈ હતી. પાદશાહ દારાયસ પોતાની તખ્તીમાં પોતાની દીન પુર્વ યુનાનથી પશ્ચિમે હિંદુસ્તાન સુધી ફેલાવવાની નોંધ લેછે.^૩

હખામીનીઅન જમાનામાં યુનાન અને ધરાન વચ્ચે મોટી લડાઈઓ થઈ હતી. તે લડાઈમાં એ ધરાનીઓની

(૧) જુઓ મારી “યાદગારે જરીરાન યત્રોષ્ઠદાએ અહરાન વ અફ્રીઅ વ સહીગીઅ એ સીસ્તાન ” પા. ૧૨૫-૧૨૭.

(૨) દખેસ્તાન, Shea and Troyer's Translation (1843) Vol. I, pp. 276-77, ચંત્રમાચ નામું. જુઓ મે. Joachim Ménant નું પુસ્તક Zoroastre (1857) pp. 56-59.

(૩) નક્ષે ફસ્તમનો લેખ, Les Inscriptions des Achéménides, par M. J. Oppert, pp. 245-48.

યુનાન ઉપર ફતેહ થઇ હતે તો આજે જરથોસ્તી દીન યુરોપના મોટા ભાગમાં ફેલાયલી હતે, એમ પ્રો. મેક્ઝમુલર જણાવે છે.^૧

સિકંદર

સિકંદરે જ્યારે ધરાનતું રાજ્ય જીતી લીધું (ધ. સ. પુર્વે ૩૨૯) ત્યારે ધરાનનાં રાજ્ય સાથે ધરાનની દીનને પણ મોટો ફટકો લાગ્યો. તે દીનતું ધણું સાહિત્ય નાશ પામ્યું.^૨ તે સાહિત્યનાં જે જાહેર મોટાં પુસ્તકખાનાં હતાં. તેમાંનું એક, જે દજે નપીસ્ત નામનું ઇસ્તખરમાં હતું, તે સિકંદરે ખાળી નાખ્યું. બીજું, જે ગંજે શપીગાન નામનું હતું, તેનાં પુસ્તકો યુનાનીઓ લઇ ગયા.

(૧) “If the battles of Marathon and Salamis had been lost and Greece had succumbed to Persia, the state religion of the Empire of Cyrus, which was the worship of Ormuzd, might have become the religion of the whole civilized world.”

“Chips from a German Workshop,” second edition (1880) Vol I, p. 162 Art. Modern Parsees.”

(૨) વીરાક્નામું બાળ ૧ ફ. ૧-૧૫; “શત્રોઇહા એ અધરાન એરવદ જ. જ. મોદીનું પુસ્તક, “યાદમારે જર્દીરાન શત્રોઇહા એ અધરાન.” વિગેરે પા. ૫૫; દસ્તુર તાનસરનું કાગળ. Journal Asiatique, Nèuvième Série, Tome III 1894; દીનકર્દ, દફતર ત્રીજી S. B. E. Vol XXXVII, Introduction pp. XXX-XXXI. p. 412-13; દસ્તુર પેશોતન જેહરામજી સંન-ણાનું દીનકર્દનું વોલ્યુમ ૬, ગુજરાતી પાનાં ૫૩૮-૩૯; માસુદીનું પુસ્તક ‘હેતાબે મઝન અલજહબ વ મઆદન અલ જહેર, બાળ ૨૧; Maçoudi, par Barbier de Meynard, Vol II, p. 125.

વલ્લખશ

સિકંદરને હાથે થયેલી પાયમાલી પછી અશ્કાનીયન અથવા પાર્થિઅન વંશનાં વખતમાં વલ્લખશ (Vologeses I) નામના પાદશાહે ધરાની સાહિત્ય અને દીન સજીવન કરવાની કોશિશ કીધી. એ પાદશાહ પોતે એક ધર્મી મોખેદ કુટુંબનો પાદશાહ હતો. સિકંદર પછી ધર્મ અને ધર્મના સાહિત્યનાં સંબંધમાં એક જાતનો સિદ્ધા જમાનો (Dark Age) ખેડો હતો. તે હવે નાબુદ થવાના જરા જરા ચીનહ દેખાવાં લાગ્યાં. તેનાં જમાનામાં જરા સજીવનની (Renaissance) શરૂઆત થઈ.^૧

અર્દેશર બાબેગાન

પાર્થિઅન વંશ પછી અર્દેશર બાબેગાને (ધ. સ. ૨૨૬ થી ૨૪૦) ધરાને ફતેહ કરી તેનું અસલી ધરાની વંશનું રાજ્ય પ્રાપ્તું રચાવ્યું. તેણે રાજ્યની સ્થાપના સાથે તેની અસલી દીનને પણ તેની પુરતી રોશની અને જાહોજ-લાલીમાં સ્થાપવાની કોશિશ કીધી.^૨ વલ્લખશે જે સજીવનની

(૧) ધરાનનાં ધર્મ સંબંધી સાહિત્યની તવારીખ માટે જુઓ ઉપલાં દીનકર્દનાં દફતર ત્રીજાંનો સેવટનો ભાગ અને ચોથાંનો શરૂઆતનો ભાગ, દસતુર પેશોતનજીની દીનકર્દ વાલમ ૯ પાનું ૫૩૮ S. B. E. Vol, XXXVII, Introduction, pp. XXX-XXXI pp. 412-16. An Old Zend-Pahlavi Glossary by Dastur Hoshangji and Dr. Haug (1867) Introduction, pp. XXXI-XXXV for the text, and pp. XXXXV for the text, and pp. XXVII-XXXVIII for the translation

(૨). દીનકર્દ દફતર ચોથું. દફતર પેશોતનનું વાલ્યુમ ૯, પા. ૫૪૬. S. B. F. XXXVII, h. 414.

નાના પાયા ઉપર શરૂઆત કીધી હતી, તે હવે તેણે મોટા પાયા ઉપર ચાલુ કરવા માંડી. એ કાળે એ પાઠશાળાને રપિથનની આક્રીનમાં ખાસ કરી યાદ કીધો છે. એને એનાં દીન સજીવન કરવાનાં આ કામમાં તોસર યા તનસર નામના તેના દસ્તુરે મદદ કીધી હતી.

શાપુર પેહેલા

અર્દેશરની આ બાબતની કોશેશ તેના બેટા શાપુરે (ઇ. સ. ૨૪૦ થી ૨૭૧) ચાલુ રાખી. દીન અને રાજ્યની એકમતિ બાબે અર્દેશરે પોતાના આ બેટા શાપુરને ધણીક શિખામણો દીધી હતી. ત્યારે તે શિખામણો સાંભળી શાપુર, પોતાના કીર્તિવંત પિતાને પગલે ચાલી, દીનનાં પુસ્તકોનો સંગ્રહ કરવા પાછળ અને દીનને મજબુત કરવા પાછળ મંડે, એ કુદરતી છે. પણ તેણે એથી વધુ કર્યું હતું. દીનકર્દના એથા^૧ દફતરમાં કહે છે તેમ, તેણે દીનનાં દફતરો ઉપરાંત જુદી જુદી વિદ્યા અને એકમ હુન્નરોની બાબતો જેવીકે તખીમાત, ખગોળ વિદ્યા, બૂગોળ, પ્રાણી વિદ્યા, વિજે-રેનાં પુસ્તકો પણ એકઠાં કરવા માંડ્યાં હતાં. તેણે ફક્ત ઇરાનમાં જે પુસ્તકો વિખરાયલાં પડ્યાં હોય તેજ નહિ, પણ રોમન શાહાનશાહતના મુલકો તરફથી અને હિંદુસ્તાન તરફથી અને બીજા મુલકો તરફથી પણ પુસ્તકો એકઠાં કરવા માંડ્યાં હતાં. શપીગાનનું પુરાણું પુસ્તકખાનું, જે આપણે જોયું કે સિકંદરને હાથે પરાગદે થયું હતું, તે આ શાપુર પેહેલાએ પાછું ઉછું કરવાની કોશેશ કીધેલી દિસે છે, કારણકે દીનકર્દ^૧ કહે છે કે,

(૧) દસ્તુર પેશોતનજીવં વાલમ ૬, પા. ૫૪૬. S. B. E. XXXVII p. 41૬

તેણે દીન અને વિધાનાં, એલમ અને હુન્નરનાં, દેસે દેસથી એકઠાં કરવા માટેલાં પુસ્તકોની એક ખાતસી બરેલી શુદ્ધ નકલ સ્વીકારનાં ખર્ચનામાં મેલાવી હતી.

શાપુર બીજો.

ત્યાર પછી આપણે જોઇએ છીએ કે એજ શાપુરના નામરાસિયા બીજા શાપુરે (ઇ. સ. ૩૦૬ થી ૩૭૯) દાનાવો અને બણેલા પુરોની મોહટી મિજલસ પોતાના મુલકમાં બોલાવી હતી. એ મિજલસ હાલના જમાનાની આવી 'કોંગ્રેસો' (Congress) માફક, આજુબાજુના ધણાક મુલકોના બણેલા અને દાનાવ લોકોની બનેલી હતી. તેમાં તરેહવાર બાબતો ઉપર વાદવિવાદ ચાલ્યો હતો અને તે વાદવિવાદ સાથે ધણું સાહિત્ય એકઠું થયું હતું. અદે-શર બાબેગાનની આ બાબતમાં જે સેવા તેના દસ્તુર તોસરે બળવી હતી, તે સેવા શાપુર બીજાની, તેના દસ્તુર આદ-રબાદ મારેસપદે બળવી હતી.

દીનકર્દનાં આઠમાં ફકતરની શરઆતમાંજ કહે છે કે એ નામાંકીત દસ્તુરે ફક્ત દીનની બાબતમાં જુરનેજોઇ કરવામાંજ એ પાદશાહને મદદ કીધી હતી, એમ નહિ, પણ તેણે નવાં પુસ્તકો રચવામાં અને બહારથી મેળવેલાં બીજાં પુસ્તકો એકઠાં કરવાની અને જાળવી રાખવાની કૌશલમાં પણ મદદ કીધી હતી.

નોશીરવાન અદલ

શાપુર બીજા પછી જરથોસ્તી દીનનાં સાહિત્યમાં વધુ શોધખોળ કરનાર, દીનકર્દ (દફતર ચોથાં) પ્રમાણે, ખુસ્તુ કોબાદ, જે નોશીરવાન આદેલનાં લોકપ્રિય નામથી વધુ જાણીતો છે, તે હતો. એવું દિસે છે કે, જ્યારે ધર્મ સંબંધી બાબતમાં ઘણા મતફેર ઉડે છે અને ઘણી ગરમાગરમ તકરાર થાય છે ત્યારે, પેલી કહેવત કે “માઠું થાય તે સારાંને કાળે”, તે પ્રમાણે ઘણુંક નવું સાહિત્ય બહાર પડે છે.

નોશીરવાન આદેલ (ઇ. સ. ૫૩૧ થી ૫૭૮) ના વખતમાં એવો એક ખાસ બનાવ આ બન્યો હતો, કે તેનાં બાપ કોબાદનાં રાજ્યમાં મજ્જદક નામનો એક ઘણી પેદા થયો હતો, જે કેટલાકોના કહેવા પ્રમાણે એક પેગા-મ્બર (Pseudo-prophet) હોવાનો દાવો કરતો હતો. જ્યારે મજ્જદકે પોતાનો નવો પંથ ફેલાવવા માંડ્યો, ત્યારે તેને તોડવા માટે દીનનાં દફતરોની શોધખોળ કરવાની વધારે જરૂર જણાઇ, એવા વિચારથી કે ખુદ દીનનાં ફર્માનો જાહેર પાડી તેને વળગી રહેવા માટે લોકોને કહેવામાં આવે. તેથી નોશીરવાન પોતાના બાપના વખતમાં મજ્જદકને મહાત કરી, તેને મારી નખાવી, જ્યારે પોતે ગાદી ઉપર આવ્યો, ત્યારે તેણે દીનના અબ્યાસને ફરીથી સજીવન કર્યો અને તેના સાહિત્યને વધુ ટેકો આપી એકઠું કરવા માંડ્યું. મજ્જદકના વિચારોને દાખી નાખવા કાળે સાહિત્ય એકઠું કરવા માટે અને તેની રૂએ તકરાર કરવા કાળે તૈયાર થવા માટે નોશીરવાને શહેરે શહેરથી બહોલાઓ અને દાનાવોને

બોલાવી તેઓની મિજલસ પોતાના આપના વખતમાં
બોલાવી હતી, તે માટે ફિરદોસી પણ બોલી જાય છે.^૧

નોશેરવાન પછી ધરાનના ધર્મ અને સાહિત્યની હાલત.

નેશેરવાન પછી ધરાનનું રાજ્ય લાંબો વખત મજ-
બુત રહ્યું નહિ. તેની પછી કોઇ પાદશાહને ધરાનની દીન
અથવા સાહિત્યની ખાશ મુરખીગીરી કરતો આપણે જોતા
નથી. ધરાનને હવે એક પછી એક નવજા રાજાઓ
મળ્યા અને તેથી સેવટે આરખોને હાથ તેની હાર થઇ.
તે હાર સાથે આગળ જે કાંઇ સાહિત્ય એકઠું થયું હતું
તે પાછું નાશ પામ્યું. આ વિખરાઇ ગયું. ધરાનનું અસલ
સાહિત્ય નાશ થતું ચાલ્યું, અને કેટલુંક આરખોની ભાષામાં
તરજુમો થવા પામ્યું. તોસર આ તાનસરનું કાગળ, કલીલે
દમનેની વાર્તા, સીન્દબાદ નામાંની વાર્તા, વિગેરે લખાણો
દેખાડે છે, કે પહેલવીમાંથી આરખીમાં તરજુમો થઇ આરખી
મારફતે તેઓ ફારસીમાં આપણે હાથ આવ્યાં છે.

આરખોને હાથે મળેલા હાર પછીની હકીકત.

આરખોને હાથે મળેલી હાર થવા પછી આપણો ધર્મ મોટે
ભાગે નાશ પામ્યો. એક હાથ ઉપર, ખીજા ધર્મો પાળનારાઓ
ઉપર ધસ્તામીઓ જાસ્તી અને દોર ચલાવતા હતા તેથી, અને

(૧) જુઓ એરવડ જીવનજી જમશેદજી મોહીનાં “શાહનામાનાં
હાસ્તાનો, હાગ ખીજ”માં “નોશેરવાન આદેલ અને મજદુર”નું હાસ્તાન,
પાના ૨૪-૨૫.

ખીજી હાથ ઉપર જેઓ ધરલામી ધર્મ પાળતા હતા તેઓ તેઓ ખાસ હકો અને ઉત્તેજન આપતા હતા તેથી, સખ્ય બંધ જરથોસ્તીઓએ પોતાનો ધર્મ તજ્યો. કેટલાકો વાં સુધી પાહાડી મુલકોમાં રહી ત્યાં પોતાનો ધર્મ છુટથી પાળતા હતા. ૫૪૬નઈ પછી નજદીક ૧૦૦ વર્ષ સુધી એવા કેટલા જરથોસ્તીઓ ખોરાસાનમાં કાહિસ્તાનના પાહાડી મુલકોમાં રહ્યા હતા. કેટલાક સખ્યોને લીધે ત્યાં પણ રહેવાનું સલામ નહિ મળુમ પડવાથી તેઓ ત્યાંથી નિકળી ધરાની અખાતર ઓરમજદના ટાપુમાં આવી રહ્યા. પછી, ત્યાંથી હિંદુસ્તા આવ્યા. પેહેલે કાહિઆવાડના દક્ષિણ કાસ્તા ઉપર આવેલ દીવ ટાપુમાં રહી પછી ગુજરાતમાં સંજન. ખાતે આવી રહ્યા સંજન આવી તેઓએ ત્યાં એક આતશબેહરામ સ્થાપ્યુ ત્યાં તેઓ કેટલીક હદે છુટથી પોતાનો ધર્મ પાળતા હતા. અહિંથી તેઓ ગુજરાતના ખીજી ભાગોમાં વિખરાય એ મુલકમાં જેમ જેમ તેઓ હિંદુઓ સાથે સંબંધ આવતા ગયા તેમ તેમ તેઓ તેઓની કોષક રસમે પોતામાં દાખલ કરતા ગયા. જ્યારે કોષ ધાર્મિક બાબતો ઉપ તેઓને શક પડતો ના વધુ જ્ઞાન મેળવવાનો વિચાર થતો ત્યારે તેઓ ધરાન ખાતે કાગળો લખી ત્યાંના દસ્તુરોં સવાલો પુછતા. તે સવાલ જવાબો રવાયતને નાં જળવાઈ રહ્યા છે. આપણી રસમેમાં ડુંગે કાંઈ હિંદી તત દાખલ થયું હોય તે કહી નાખી તેને સ્વચ્છ કરવાન નજદીક ૬૦ વર્ષ થયાં ક્રીશૈશ ચાલુ રહી છે.

પ્રકરણ સાતમું.

અવસ્તાનાં પુસ્તકો શી બાબતનાં છે તેના ખુલાસો
જ'દ અવસ્તા.

આપણા ધર્મ પુસ્તકોને પાછાં પેહેલવી પુસ્તકોમાં
અવસ્તા એ જ'દ" એટલે "અવસ્તા અને જ'દ" કહે છે.
ધર્મ આપણે સાધારણ રીતે એઓ માટે "જ'દ અવસ્તા"
નિકે બોલ્યો છીએ. એ પુસ્તકો માટે ખરો અસલ
જ'દ 'અવસ્તા' છે.

'અવસ્તા' શબ્દનો અર્થ શું થાય છે તે ચોક્કસ નથી.
બાબે મતફેર છે. પણ ધાત્ર 'વિદ' એટલે જાણવું, જે
રથી આપણા ગુજરાતી શબ્દ 'વિદ્યા' નિકળ્યો છે, તે
રથી એ શબ્દને નિકળેલો ગણી એનો અર્થ 'જાણાયલું',
મ લેવો દરસ્ત દિસે છે. અવસ્તા એટલે 'કુલ જગત
ને તેના કર્તા માટે જે જાણાયલું' તે જ'દ શબ્દનો અર્થ
યુ 'જન' એટલે 'જાણવું' ઉપરથી અવસ્તાને મળતોજ
પણ ખુદ અસલ અવસ્તાનાં લખાણનાં અર્થ બાબે
સમજણ યા શરેહ તરીકે લખાયલું યા જાણાયલું તે
જ'દ તરીકે ગણાયું છે. ત્યારે "જ'દ અવસ્તા"નો અર્થ
અવસ્તા અને તેની સમજણ યા શરેહ". આપણાં અસલ
મં પુસ્તકો અને તેનાં બહુતરોને 'અવસ્તા' ને નામે
લાખખવું દરસ્ત દિસે છે. જે ભાષામાં એ અસલ ધર્મ
પુસ્તકો લખાયાં છે તે ભાષા પણ અવસ્તા બાબને નામે
જાણી છે.

અસલ અવસ્તા

અસલમાં અવસ્તાનાં પુસ્તકો ધણાં હતાં. આપણાં એક પેહેલવી પુસ્તક પ્રમાણે પેગામ્બર જરથોસ્તે અવસ્તાની ૧૨૦૦ પરગરદ^૧ લખી હતી. હેર્મિપસ^૨ નામનાં એક યુનાની લખનાર પ્રમાણે તેવણે ૨૦ લાખ સતરો લખી હતી. અથ્થુ જરૂર અતવરી નામના એક આરબ લખનાર મુજબ તેવણે ૧૨૦૦ અર્ધપત્ર ભરી અવસ્તા લખ્યા હતા. અવસ્તાનાં એ અસલ કુદ્રે લખાણો તુરકને નામે જણાયલાં છે. અસલમાં એવાં ૨૧ તુરકો હતાં. તેઓ પાછલથી એક પછી એક યુનાનીઓ અને આરબોને હાથે અને બીજા સબખોએ નાશ પામ્યાં. અહુનવર યાને યથા અહુ વધર્યોની પુરાણી બંદગીના ૨૧ શબ્દો છે. તે શબ્દો સાથે એ ૨૧ તુરકોનાં નામો જોડાયલાં હતાં.

એ ૨૧ તુરકોમાંના કેટલાંકો, ધર્મ સંબંધી બાબતો ઉપરાંત, વિદ્યા, એલમ હુનરોની બીજી તરેહવાર બાબતો ઉપર હતાં. તે દીનકર્દ અને રેવાયતો વિગેરેમાં એઓનું જે વર્ણન આવ્યું છે તે ઉપરથી માલુમ પડે છે. પ્લીની પ્રમાણે પણ પેગામ્બર જરથોસ્તે કોઇક ખતીજ પદાર્થોની બાબત ઉપર લખ્યું હતું^૩. વળી એજ ગ્રંથકાર મુજબ એવણે ચોક્કસ પ્રકારની ખેતી કેમ કરવી તે બાબે પણ

(૧) “હબરો હો સદ પર્ગર્દ” શત્રોઈહાએ અધશાન ક. ૪.

(૨) Pliny's Natural History Bk. XXX, chap 2. Bostock and Riley's translation, Vol. V p. 422.

(૩) Ibid Bk. XXXVII chap 49, 55 and 58. Vol. VI pp, 437, 443 and 448.

કાંઈ લખાણો કર્યા હતા^૧, તેવણુનાં ઘાઉં તખીખી લખાણુનો પણ પ્લીની એશારો કરે છે.^૨ જે કોઈ તુસ્ક યા પુસ્તક આપું હાલ સુધી બચી રહ્યું હોય તો તે વંદીદાદ છે. હાલમાં બચી રહેલા મુખ્ય અવસ્તા નીચલે નામે જણાયલા છે: યજ્ઞસ્તે, વીસ્પરદ, વંદીદાદ અને ખોદેંહ અવસ્તા.

યજ્ઞસ્તે

યજ્ઞસ્તે શબ્દનો અર્થ 'યજ્ઞ' એટલે, આરાધના કરવી, યાને 'ક્રિયા સાથે સ્તુતિ કરવી,' એ ધાતુ ઉપરથી 'અહુરમજ્ઞની ક્રિયા સાથે સ્તુતી કરવી,' એવો થાય છે,

યજ્ઞસ્તેના ૭૨ ભાગ યા બાબ છે, જેને 'હા' કહે છે. યજ્ઞસ્તેનાં બે મુખ્ય ભાગ છે. એક પુરાણો ભાગ છે, જેને ગાથા કહે છે. બીજે સાધારણ ભાગ છે, જે પાછળથી લખાયેલો છે. એ બેઉ ભાગમાં આવેલી બાબતોનું ટુંક વર્ણન નીચે મુજબ છે.

ગાથા.

યજ્ઞસ્તેનો પુરાણો ભાગ ગાથાને નામે જણાયેલો છે. તેનાં પાંચ ભાગ છે. અહુનવદ, ઉસ્તવદ, સ્પેન્તોમદ, વોહુક્ષય, વહિસ્તોમસ્ત. ગાથાના એ હા કવિતામાં લખાયેલા છે. ગાથા, તેના ધાતુ 'ગા' એટલે 'ગાવું', મુજબ, ગાઇને બહુવામાં આવતા. એ ગાથાના હા, ખુદ પેગામ્બર જશ્થોસ્તાનાં, અને તેવણુના શાએદોનાં લખાણુ ગણાય છે.

(૨) Pliny's Natural History Bk. XVIII, chap. 55, Vol. IV, p. 72

(૧) Ibid, Bk. XXXVII, chap. 57. Vol. VI, p. 447.

અહુનવદ ગાથા.

અહુનવદ ગાથાનાં ૭ હા છે (હ ૨૮ થી હા ૩૪). આ સાત હાની મતલબ નીચે પ્રમાણે છે:

બણુનાર કુલ જગતનાં રવાન (ગેઉશ ઉર્વાન) ને યાને જમતના જનદાર તત્વને પિછાનવાને, સમજવાને, અને ખુશાલ કરવાને પોતાની મરજી જણાવે છે. તે અહુરમજ્દ હજુર હાથ ઉઠા કરી દુઆ ગુજારે છે કે તે કુલ જગતની રચના સમજે અને પિછાને, અને તેમ પિછાની ખુદ તે જગતના પિતાની નજદીક પોંહાયે. તે પોતા તરફથી કોશેશ કરવા કમ્યુલ થાય છે અને અહુરમજ્દની મદદ માગે છે. (હા ૨૮).

ગેઉશ ઉર્વનને યાને જગતનાં જનદાર તત્વને, એટલે કે કુલ જગતની રચના અને કરામતને પિછાનવાની બણુનારની ખાહેશ ઉપરથી ખીજા હામાં તે બાબત હાથ ધરવામાં આવે છે. શરૂઆતમાં કહે છે કે આ દુનિયામાં મોટે ભાગે વ્યવસ્થા સાથે, નીતિમાન સપાટી ઉપર, નીતિમાન બાળુએ, કેટલીક અવ્યવસ્થા, ગેરવર્તણૂક જાહેર થઈ હતી. તે બાબે ફર્માઈ ઉડવાથી અહુરમજ્દે જણાવ્યું કે “ એવી ગેરવ્યવસ્થા દૂર કરવા માટે પેગામ્મર જરથોસ્તને સરજ્યા છે કે તેવણુ માણસ જાતને બલાધનો માર્ગ બતાવી ગેરવ્યવસ્થા દૂર કરે ” (હા ૨૯).

પેગામ્મર જરથોસ્તે બલાધની રાહતુમાઈ કરતાં, લોકોને બોધ દેતાં, અને સાઈ માહું શું છે અને શામાં સમાયશું છે તે સમજાવતાં, પોતાના સાંભળનારાઓની મરજી ઉપર સાઈ માહું પસંદ કરવાનું મેલ્યું. આ દુનિયામાં બે મીનો-વૃદ્ધિ કરનાર અને નાશ તથા કોહાઈ આણુનાર-મીન કરે છે,

। જાણવીને, તેવણે વૃદ્ધિ કરનાર રૂપેતામીનોની તર્ફથી રવાની બલામણુ કરી, કે “બલામ બલો બલો લાવશે અને ડાંડામ જુડું પરિણામ લાવશે. માટે બલામ અખત્યાર કરવી સારી છે” (હા ૩૦).

ઉપલી શિખવણી આપવાનાં પોતાનાં કામમાં જરથોસ્ત મહુરમજ્દ પાસે દુઆ ગુજરી ચારી માગે છે અને બલી સુચનાઓ અને શિક્ષણો (ઉર્વાતા) માગે છે. તેમ માગતાં વણુ તે સાહેબ ઉપર પોતાને સંપૂર્ણ વિશ્વાસ જાહેર રે છે અને તેની સ્તુતિ કરે છે. “હું પ્રહુંહું” (પેરેસા)” મેવી ઢગમાં જરથોસ્ત ધણા સવાલો અહુરમજ્દને પુછે છે અને તેઓના જાણે પોતેજ જવાબો આપે છે, કે “ સચ્યામ અખત્યાર કરવી, જુદામ નોડવી ” (હા ૩૧).

અહુરમજ્દથી ધણીક બલી સુચનાઓ અને શિક્ષણો (ઉર્વાતા) જાણી તેનો પેગામ પોહોચાડનાર (ફત) તરીકે મ કરવાને પેગામ્મર પોતાને મજબુત વિચાર ધણાવે છે, અને તુરત (હા ૩૨, ક. ૩) યુરાઓને, ખુદ મહુરમજ્દનાં શબ્દોમાં, શિખામણુ દેવા માંડે છે અને ઓને તાકીદ કરે છે. (હા. ૩૨).

પછી પેગામ્મર બલામની સ્તુતિ કરે છે અને પોતાના હા વિચાર, બલી કાશેશ અને નમ્રતા જાહેર કરે છે, અને અહુરમજ્દ પાસે જ્ઞાનની વધુ ચારી અને બખ્શીશ માગે છે (હા ૩૩, ક. ૧૫). “ઓ અહુરા તું મને પવિત્ર કર” ઉસ મોષમરેખા અહુરા), ઓ એવણુની સ્તુતિ, દુઆ, મજતગુજરી, સવનો સાર છે (હા ૩૩).

સેવટે પેગામ્બર જાતી ભોગ (self-sacrifice) આપવાનો ખ્યાલ જાહેર કરે છે. એ ખ્યાલ જાહેર કરતાં તેવણુ અહુરમજ્દની તરફવાર રીતે સ્તુતિ કરે છે અને બહાષ કરવા માટે પોતાને વધુ શક્તિવાન કરવાને આગ્રહ કરે છે (હા ૩૪).

ઉસ્તવદ ગાથા

એ ગાથાના ચાર હા છે (હા ૪૩ થી ૪૬). આ ચાર હા પેલા કહેવત તરીકે મશહુર થયલા, સખુનોથી શરૂ થાય છે કે “સુખ તેને હોય છે કે જોનાથી બીજાઓને સુખ મળે છે” (ઉસ્તા અલાષ યલાષ ઉસ્તા કલાષ ચીત). ખરો સુખી તે કે જે બીજાઓને સુખ આપે. પરમાર્થ એ પેહેલી પંક્તિનું સુખ લાવનાર સાધન છે. અહિં જરથોસ્ત અહુરમજ્દ ઉપરની પોતાની શીદાગીરી શા સખએ છે તે જણાવે છે (હા ૪૩).

પેગામ્બર જરથોસ્તની શિખવણી કુદરત ઉપરથી કુદરતનાં ખાવિંદ ઉપર ભેધ જાય છે. તે શિખવણીનો દાખલો આ ગાથાના બીજા હામાં આપણે જોઈએ છીએ. આ જગતમાં સધળે વ્યવસ્થા મચી રહી છે અને જ્યાં પણ વ્યવસ્થા હોય ત્યાં કોઈ મનખુત હાથ હોવો જોઈએ. તે ઉપરથી, કુદરત ખામેના એક પછી એક કેટલાક સવાલો ઉપરથી, પેગામ્બર અનુમાન કાઢાડે છે કે, કુલ જગતમાં અહુરમજ્દનોજ હાથ છે. અહુરમજ્દની હસ્તી માટે, જેને વ્યવસ્થા ઉપરથી મળતી દલીલ (Argument from design) કહે છે, તેનો દાખલો આ હા સ્તુતિ કરે છે (હા ૪૪).

કુદરતનો વિચાર પેગામ્મરને પેત્રી જે મીનોઈ શક્તિ, જેનો અમલ કુદરતમાં વ્યાપી રહ્યો છે, તે ઉપર લઇ જાય છે. કુદરત કુદરતમાં વૃદ્ધિ અને કોટાઇ પ્રસાર પામી રહ્યાં છે, માટે તે બેની સમજણ આપે છે (હા ૪૫).

આ ગાથાનો સેવટનો હા, પેગામ્મર જરથોસ્ત એક તવારીખના પુરુષ હતા, અને નહિ કે કદપીત, તેની ગવાહી પુરી પાડે છે. એક મહાન પેગામ્મર હતાં, એક મહાત્મા પાદશાહના માનીતા પેગામ્મર હતાં, તેવળુ આખરે એક માનવી હતા. તે આ હા દેખાડે છે. તેવળુ જોકે યજ્ઞદનો એલકાખ પામ્યા હતા, તોપણ એક પુરુષ હતા અને આ દુનિઆની રજુ-ભૂમીમાં આશા અને નિરાશા, દોસ્તી અને દુસ્મની, ફતેહ અને હાર વચ્ચે, માનવીઓ માફક, રોલા ખાતા હતા. આ સર્વ દેખાડે છે કે તેવળુ કોઇ હવાઇ ખ્યાલના કદપીત પુરુષ હતા નહિ, પણ મહાન શક્તિના એક ઇતિહાસીક પુરુષ હતા (હા ૪૬).

સ્પેન્ટોમદ.

એ ગાથાના ૪ હા છે (હા ૪૭, થી ૫૦). આ ગાથાનો શરૂઆતનો હા, તેમાં જણાવેલા કહેવત સમાન શબ્દો, કે “દરવંદો દુખી થાય છે, અશો નહિ” (શરેખ્યેધન્તી દેગવન્તો...નોઇત ધથા અષાઉનો (હા ૪૭, ૬. ૪), એઓનું જાણે જરા વિગતવાર વિવેચન છે. એ પરિણામ સ્પેન્ટા-મીનોને લીધે છે, કારણકે અશો હમેશાં તેને માર્ગે ચામે છે. (હા ૪૭).

ખીજે હા, અવસ્તાની આ ખીજ કહેવત, કે “પવિત્રાઇ માણસ માટે જન્મથી સર્વથી સરસ છે” (યઓજ્જદાઓ

મખ્યાઇ અઘપી જાંથેમ વહિસ્તા, (હા ૪૮, ક. ૫), તેનું જાણે
 હુકું વિવેચન કરે છે. આ કહેવતમાં ‘પવિત્રાઇ’ શબ્દને
 બોહોળે અર્થે સમજવો. ઉદ્યોગ, રાસ્તી, ધનસાધ, જ્ઞાન,
 ગુસ્સા જેવા જોસ્સાઓ ઉપર કાબુ, એ સર્વ સદગુણો
 પવિત્રાઇમાં સમાયલા સમજવા (હા ૪૮).

આ ગાથાનો ત્રીજો હા પેગામ્બર જરથોસ્તની એક
 બલી ખાસિયત જાહેર કરે છે. તે આ કે તેવણુ જુઠાંઓને સજા
 કરવા કરતાં તેઓને સુધારવાનું પસંદ કરતા. “ઓ મજ્દ !
 ખુરી રીતવાળાઓને અશોઇની મારફતે હું શિખવું યા
 સુધાર” (દુશ-એરેશ્વીશ ચિક્ષતુષા અષા મજ્દા, (હા ૪૯,
 ક. ૧), એ એવણુની દુઆ અને મારાદ હતી. એ નિયમ
 તેવણુ આગળ ચાલતાં ફરીયા જાહેર કરે છે કે “આ
 (શોકોને) ક્ષાયદો કરવા માટેના (મારા) તારીકા માટે, ઓ
 મજ્દ ! અશોઇને મુકરર કરવામાં આવી છે” (અઘાઇ
 વરેનાઇ મજ્દા નિદાનેમ અષેમ સુઘધ્યાઇ, (હા ૪૯, ક. ૩).

ત્યાર પછી અહુરમજ્દ ઉપર સંપૂર્ણ વિશ્વાસ જણાવી
 સધળાં સુખત્રું સાધન તેને જણાવવામાં આવે છે અને નીચલો
 શાએરી સુંદર વિચાર જણાવવામાં આવે છે, કે જે આપણે
 બીજી પ્રજાઓના શાએરોમાં પણ જોઇએ છીએ. તે આ કે કુદ્ધ
 કુદરત પોતાની ગર્દેશ પણ જાણે અહુરમજ્દની સ્તુતિ માટે
 કરે છે. તે કહે છે કે:—

“ઓ અશો અહુરમજ્દ ! રાશ્વનીઓ, આદ્તાખ,
 દિવસની ખામદાદ (હાશ્યાંમ), તારી સ્તુતિ માટે ફરે છે.”
 (રઓઆઓ ખેંગ અરનામ ઉક્ષા અએઉશ્શ ક્ષમાકાઇ
 અષા વઘાઇ મજ્દા અહુરા. (હા ૫૦, ક. ૧૦.)

વૌહુક્ષત્ર ગાથા

એ ગાથાનો એકજ હા છે (હા ૫૧). આ હામાં પણ બહુનાર અહુરમજ્દને બલાધનો બદલો આપનાર ગણી તેની સ્તુતિ કરે છે. “જુડાંઓ માટે સભ અને જે અશાધને ધરી રાખે છે તેને સુખ” (હાત અક્રોયા દ્રેગવાઈતે ઉસ્તાયે અષેમ દાદે. હા ૫૧, ૬. ૮), એ નિયમનું આ હામાં વધુ વિવેચન છે.

વહિરતોઈશ્ત ગાથા

એ ગાથાનો એકજ હા છે (હા ૫૩). આ હામાં પેગામ્બર જરથોસ્તની જીંદગીના ઠાક એશારાઓ છે. પેહેલું આ કે પેગામ્બર જરથોસ્તની જીંદગી જાણે બે રીતે સફળ થયું. એક આ કે અહુરમજ્દે તેવજુને તેવજુનાં બલાં કામોના બદલા તરીકે બલી જીંદગી બખ્શી; અને બીજું આ કે જેઓ એક વખત તેવજુનાં શિખામણના શખ્દો સાંભળવાને ના પાડતા તેઓ પાછળથી તે સાંભળવાને આતુર થયા.

યરન હપ્તંધહાઈતિ

યજ્જશનેનો ગાથા પછી બીજો જાણીતો ભાગ “યરન હપ્તંધહાઈતિ” અથવા “હપ્તન યસ્ત”નો છે. તેનાં નામ (હપ્ત એટલે સાત) પ્રમાણે તેના અસક્ષમાં સાત હા (હા ૩૫ થી ૪૧) છે. પણ પાછળથી વધારા તરીકે એક બીજો હા (હા ૪૨) પણ તેમાં ગણાયેલો છે. એ આઠ હામાં અહુરમજ્દ અને તેની સાથે સાત અમેશાસ્પદોની માદ અને સ્તુતિ સમાવી છે અને તે અમેશાસ્પદો, કુદરતની

જે પેદાયશો ઉપર અને નિતિના જે સદગુણો ઉપર મવજ્જ છે, તેઓનું વર્ણન છે.

યજ્ઞસ્તેના ખીજ ભાગો.

ઉપલા ગાથાના અને દપ્તન યસ્તને નામે જણાયલા મુખ્ય હા ઉપરાંત ખીજ હા નીચલી બાજતોના છે.

પહેલા બે હામાં ક્રિયામાં કેટલીક ચીજો રચુ કરી તે ક્રિયામાં અહુરમજ્દને, તેનાં અમેશાસ્પદોને અને તેની કેટલીક બુલંદ કુદરતી પેદાયશોને નામ બનામ યાદ કરવામાં આવે છે.

પછી ત્રીજીથી આઠમા હા, જેને “સરૌશ દરનપા” અથવા “દરન ચારાની” ના હા કહેવામાં આવે છે, તે હાની રચના પ્રમાણે એવું દિસે છે, કે ક્રિયા કરનારા ધર્મગુરુઓ-જેતી અને રાધિવ-એ યજ્ઞસ્તેની ક્રિયા માટે કેટલીક ચીજો પેહેલા સાત હામાનાં પવિત્ર બણતરો બણીને, પાક કરી તૈયાર કરે છે. એ પ્રમાણે સધળું તૈયાર કરી જેતી અને રાધિવ બેઉ જન બણે છે કે (હા. ૮, ૬. ૧) “અષય દધામિ ખરેથેમ મ્યજ્ઞદેમ હઉર્વત અમેરૈતાત ગાઉશ હુધાઓ હઓમેમ્ય પરહઓમેમ્ય અઓરમસ્ય બઓષધીમ્ય,” એટલે “ખોરાક, મ્યજ્ઞદ, પાણી, ઓરવર, ગોશુદો, હોમ, પરહોમ, એસમબોએ, અશોષધી આપું છું.”

એ સધળી ચીજો તેઓ દાદાર અહુરમજ્દની, તેના પવિત્ર કલામોની, અને સમ્યાષ્ટની યાદમાં આપવાને જાહેર કરે છે. પછી રાધિવ એગી મિજલસને ઉપલા શબ્દો કહે છે કે “જેઓ બલા હોય તેઓએ એ મ્યજ્ઞદની આશણી કરવી.” તે શબ્દો સંભળી મિજલસના પ્રતિનિધિ તરીકે,

તી ભેગી મળેલી મિજલસ તરફથી રાદિને ખાતરી પે છે કે તે બલો છે. તે બલા માજ્જદયસ્નાનોની સ્તુતિ છે. વળી જેઓ નામના માજ્જદયસ્નાનો હોય, એટલે ધર્મનાં માનો પ્રમાણે નહિ વર્તતા હોય, તેઓ તરફ તે નાપસંદગી માટે છે. તે બોલે છે કે,

“યસ્ય અએતએવાંમ મજ્જદયસ્નાનાંમ પેરેનાયુનામ ઇધિ જૂજૂનૂનૂનામ ઇમાં વયો નોષત વીસધ્ધિ કમ્મુધ્ધિ એતાંમ આ યાતુમનહે જસધ્ધિ (ક. ૪.)”

અર્થ—“આ ઉમરે પુગેલા માજ્જદયસ્નાનો, જેઓ ક્રિયા થવા બંદગીમાં ભાગ લેછે, તેઓમાંના જે કોષ આ બંદગીના શબ્દો કમ્મુલ કર્યા વગર (અથવા અમલ કર્યા વગર) બહુ, તે શબ્દ જાદુગરની હાલતે પોંહેાંચે છે.”

એ પ્રમાણે એક બલા માજ્જદયસ્નાન તરીકેનો એકર, પોતા તરફથી અને ગોયા ભેગી મળેલી મિજલસ તરફથી કરી, તે મિજલસના પ્રતિનિધિ તરીકે, તે જોતી હેલાં પોતે દરનની આશની કરે છે અને પછી ક્રિયા લાસ થતાં સધળી મિજલસ તેમ કરે છે.

યજ્ઞસ્નેના ૯ થી ૧૧ માં હા “હોમ યસ્ત”ને નામે જ્ઞાપલા છે. હોમ નામનો પાલો, જે અસક્ષી ઇરાનમાં દરેસ્તી આપનાર એક પાલો ગણાતો હતો, અને જે લમાં પશુ અફગાનિસ્તાન અને આજુબાજુના મુલકોમાં વાનાં રૂપમાં હવા તરીકે વાપરવામાં આવે છે, તે દરેસ્તી અને અમર્ગીની નિશાની ગણાતો. એ ની નિશાની તરીકે, યાદ આપનાર એ પાલો ક્રિયામાં લીક બલી યાદ સાથે કુરી તેનો રસ કાઢવામાં આવતો

અને પીવામાં આવતો. હાલમાં પણ એ પાલાની સળી, જે 'હોમ સળી' તરીકે ઓળખાય છે, અને જે ઇરાન બણીથી આવે છે, તે એક ઇલાહી તરીકે વપરાય છે અને તેને કુદીને તેનો રસ ક્રિયા કરનાર પીએ છે. એ હામાં એ પાલાની અને એ પાલાની શોધ કરનાર હોમ નામના પુરુષની યાદ અને સ્તુતિ કરવામાં આવે છે અને પછી એ હોમનો પાલો ક્રિયા કરનાર મોખેડ પીએ છે.

યજ્ઞસ્તેના ૧૨ મા હામાં અવસ્તા જમાનાનું એક જરથોસ્તી માટેનું એકરારનામું છે. એક જરથોસ્તી તરીકે તેણે શું કરવું અને શું નહિ કરવું, એ તેમાં જણાવ્યું છે. તેની મુખ્ય મતલબ આ છે કે:

એક જરથોસ્તીએ પુરાઇથી દૂર રહેવું અને બલાઇને પ્રાપ્ત કરવી. હુમત, હુપ્ત અને હવર્ષત અખત્યાર કરવાં. જાતિ ભોગ આપી પોતાના ટોળાનાં લોકોને સહાય થવું.

કુસ્તી પાઠ્યાય કરતાં 'અહુરમજ્દ એદાએ'ની બંદગી બહુતાં સેવટે 'મજ્દયસ્તો અહમી'નો જે ફરો બહુવામાં આવે છે તે એ હાનો એક ભાગ છે.

૧૩ થી ૧૮ સુધીના હા, શરઆતના હાની માફક અહુરમજ્દ, અમેશાસ્પંદો, યજ્ઞદો, આતશો વિગેરેની યાદના છે.

હા ૧૯ થી ૨૧ સુધીમાં આપણી નામીયી ત્રણ બંદગીઓ, યથા અહુવધ્યો, અષેમ વોહુ અને યેંદ્રહે હાતામની સમજણ અને શરેહ સમાવી છે.

હા ૨૨ થી ૨૭ સુધીમાં અહુરમજ્દ, અમેશાસ્પંદો વિગેરેની પાછી યાદ કરવામાં આવે છે. હા ૨૮ થી

૫૧ સુધીમાં અને ૫૩ માં હામાં ગાથાના અને હપ્તન યસ્તનાં હા આવે છે, જે માટે આગળ બોલવામાં આવ્યું છે.

ગાથના હા પછીના સેવટના હામાં આતશ, પાણી, સરોશ યજ્ઞ, વિગેરેની રતુતિ આપી છે.

વીરપરદ, એ શબ્દનો અર્થ

વીરપરદ એ અવસ્તાનો 'વીરપ રતવો' શબ્દ છે, એનો અર્થ બે રીતે થાય. (૧) 'વીરપ' એટલે 'સધળા', અને 'રતુ' એટલે 'રતુ', ઉપરથી "સધળી રતુઓ" એમ અર્થ થાય. (૨) 'વીરપ', એટલે સધળા, અને 'રતુ' (દ્વા. રદ) એટલે 'સરદાર', તે ઉપરથી અર્થ થાય કે 'સધળા સરદારો.' આ બહુતર યજ્ઞસ્ને સાથે બેળાઇને ખાસ કરી ગાહમ્મારના અવસરો, જે રતુના અવસરો છે, તે ઉપર બહુાય છે. માટે એનો અર્થ 'સ્તમામ રતુઓને લગતા અવસરો ઉપર બહુાયું બહુતર' થઇ શકે. તેમજ એનો અર્થ "સધળા રતુઓ એટલે સરદારો બાએનું બહુતર" પણ થાય, પેહેલા અર્થ કરતાં "સધળા સરદારોને લગતું બહુતર" એવો પાછલો અર્થ, એ બહુતરનાં લખાણનાં ભાવાર્થ ઉપરથી, વધારે દુરસ્ત દિસે છે. વીરપરદનાં બહુતરમાં એ પાછલી, એટલે રતુ અથવા સરદારોની બાગત વધુ આવે છે. રતુઓ અથવા મોસમો પોતે પણ વખતની વેહેચણીના ભાગોમાં રતુ અથવા સરદાર તરીકે છે.

વીરપરદ એટલે સધળા રતુઓ અથવા સરદારોની યાદનું બહુતર

ત્યારે, એક અર્થ પ્રમાણે, વીરપરદ એટલે સધળા રતુઓને યાદ કરનાર અથવા સધળી રતુઓને લગતું

બહુતર. ખીજ અર્થ પ્રમાણે—અને તે વધારે અગત્યનો અર્થ છે—તે સધળા પ્રકારના રદો અથવા સરસમાં સરસ સરદારો યા નમુનાઓને યાદ કરનારં, તેઓનું સ્મરણ કરનારં, અને સમર્થ કરી તેઓની સ્તુતિ કરનારં બહુતર. એ બહુતર બહુ માણસે પોતે એક જાતની રેઢબરીની, એક જાતની સરદારીની હાલતે પોતે પોંહાયાડવાની, અને પોતાને હાથે ઉત્પન્ન થતી ચીજોને પોંહાયાડવાની કોશિશ કરવી જોઈએ.

વીરપરદ એ સધળા રતુઓની સામઘી સિદ્ધત

ત્યારે વીરપરદ સધળા રતુઓની, સધળી પેદાયશ, યજી તે મીનોની કે ગેતીની હોય, જનદાર હોય કે નિર્જીવ હોય, અને વળી જનદારમાં તે માણસની, જનવરની કે ઝાડપાનની હોય, તેના સરદારોની અને સધળા સદગુણોના ઉત્તમ પ્રકારોની યાદ કરનારં બહુતર છે. તેમાં સધલી બધી પેદાયશને, અને તે સધળી બધી પેદાયશના સરસમાં સરસ નમુના યા ઉત્પન્તીને યાદ કરવામાં આવે છે. સધળાં સદગુણી માણસોને, દાખલા તરીકે, દીનદાર, પરહેજગાર સામ્યા, અને દેશહિતકારી માણસોને, તેમાં યાદ કરવામાં આવે છે. ત્યારે રતુ અથવા રદ દરેક પેદાયશમાં એક જાતનું ધાર્મિક, એક જાતનું આત્મિક, એક જાતનું નિયમિત સંપૂર્ણતાનું વડપણ ભોગવનાર છે. તે વડપણ ધરાવનાર વડને યાદ કરવાની, અને તેને યાદ કરી તેનામાં દિસતાં અશોધ, નિયમિતપણું અને સંપૂર્ણતાનાં તત્વોની નકલ કરવાની માણસની ફરજ છે. માણસે પોતે નકલ કરવી અને પોતાને હાથે ઉત્પન્ન થતી પેદાયશોને, તે પેદાયશોનાં રતુઓનો ખ્યાલ મનમાં રાખી, ચકડતી હાલતે લાવવી.

વીરપરદને ગાહમ્બાર સાથે સંબંધ

વીરપરદ, જે તેનાં નામના અર્થ પ્રમાણે, અને તેના લખાણના ભાવાર્થ પ્રમાણે, સઘળા બધી પેદા થયેલા સર્વથી સરસ નમુનાઓની યાદનું બહુતર છે તેને ગાહમ્બારનાં અવસર સાથે ખાસ સંબંધ છે એ સંબંધનો સખબ આ છે, કે પેદાયશમાં સઘળા ચીજો રદ થા સરદાર તરીકે બને, યાને ઉત્તમમાં ઉત્તમ અને સરસમાં સરસ નિવડે, તેનો આધાર ગાહ અથવા વખત અથવા મોસમ ઉપર છે. શું માણુસ, જનવર કે આકાશનાં આખાડી, વૃદ્ધિ, અને સુધારા વધારાનો આધાર મોસમ ઉપર છે. જો મોસમો બર વખતે આવે, અને સારી રીતે પસાર થાય, તો માણુસો તનદરેત રહે અને સાથે મન દરેત રહે; જનવરો નિરોગી રહે, અને વૃદ્ધિ પામે; ફલ ફલાદી વૃદ્ધિ પામે, અને પાકો સારા ઉતરે; અને સઘળા ચીજોના સરસમાં સરસ નમુનાઓ ઉત્પન્ન થાય. એ સખબે ત્યારે ગાહમ્બારો, જે મોસમનાં જશનોના અવસરો છે, તે વીરપરદના, એટલે સઘળા પેદાયશોના સરદારો યા સરસ નમુનાઓની યાદનાં બહુતર માટેના ખાસ અવસરો ગણાય છે.

ગાહમ્બાર વખતે સઘળા રતુઓનો મેળાવડો.

૩૦ હાઉંગ ગાહમ્બારની ક્રિયામાં બેગી મળતી મિજલસ માટે વેદીક ક્રિયાની સરખામણી વિગેરે ઉપરથી કહે છે કે “ધણ” કરીને આખા જીવંતાના ધરાની મડળીના અર્ધ વડાઓની દરજ્જા હતી કે તેઓ બની શકે તો ગાહમ્બાર, જેને માટે વીરપરદનું બહુતર ખાસ કારવામાં આવ્યું છે, અને

જેના અવસર ઉપર તે હાલમાં પણ બણાય છે, તેમાં હાજર થાય.” ૧

ગાહમ્બાર સાથના વીરપરદના સંબંધ ઉપરથી લેવો જોઈતો ધડા.

ગાહમ્બારના અવસરો ઉપર બણાતી વીરપરદ ઉપરથી, ગાહમ્બાર સાથનાં વીરપરદના સંબંધ ઉપરથી, આપણે જે વિચાર કરવાનો છે, આપણે જે ધડા લેવાનો છે, તેનો ધણોજ ટુંકો સાર યુન્દેહેશમાં નીચે પ્રમાણે જણાવે છે:—“હનગર્દ દેનુમન આઘગ કોલા મુન કારે મસ વાહુનેત અદીનસ કસીય વેહ.” એટલે—“સાર આ કે જે કોઈ મોટું કામ કરે, તેની પ્રત્યેકતા (Individuality, Personality) સરસ”

યુન્દેહેશે જણાવેલો સાર, જો જરા વિગતે સમજ્યે તો આ છે, કે દરેકે પોત પોતાનાં કામમાં, રતુ, અથવા રદ એટલે સરદાર થવું. દરેકે પોતપોતાના કામમાં સરસ અને સંપૂર્ણ થવું. દરેકે પોતપોતાનાં રદોને આરાધવા, યાદ કરવા, તેઓની સ્તુતિ કરવી, એટલે કે તેઓના જેવા થવું. પોતે પણ સરદારી ભોગવવાની, સમ્સાધ ભોગવવાની સંપૂર્ણ થવાની હોંસ રાખવી. દાદાર અહુરમઝદને આરાધવો, તેના અમેશાસ્પદોને આરાધવા, તેના યજ્ઞદોને આરાધવા, એટલે

(૧) “Very likely all chiefs of the Iranian society of a whole district were, if possible, obliged to be present at the time of the celebration of the Gahanbars, for which the Visparad seems to be particularly intended and on which occasions it must be used even now (Haug's Essays, 2nd edition p. 193).

કે તેઓની યાદ અને સ્તુતિ કરી તેઓની નકલ કરવી, તેઓના સદ્ગુણો પ્રાપ્ત કરવા. ‘રદ’ ના સંબંધમાં પણ એમજ છે. આપણુ સર્વેએ આપણા રતુ અથવા રદ અથવા સરદારને આરાધી, માન આપી યાદ કરી, તેની બરાબર થવાની કોશિશ કરવી. બુન્દેહેશમાં અને વીરપરદના શરૂઆતના ફકરાની પેઢેલવી શરૂદમાં કહે છે, કે આપણુ માણસ જાતનો રતુ જરથોસ્ત છે. ત્યારે તેને આરાધી આપણે રતુ અથવા સરદાર થવાની કોશિશ કરવી. આપણે પણ સરસ થવું, ચહડીઆતા થવું, સંપૂર્ણ થવું.

ગાહમ્બારોને જ્યારે મોસમ સાથે સંબંધ છે, ત્યારે દેખાઇતું છે, કે ખેતી અને જમીનની પેદાયશ સાથે તેને ખાસ સંબંધ હોવો જોઇએ. તેથી ખેડુનોએ પોત પોતાના પાકને રતુ અથવા સરદારની હાલતે પોંઢોચાડવાની કોશિશ કરવી જોઇએ. તેઓએ ગાહમ્બારનાં જશનમાં સરસમાં સરસ મેવો, અનાજ, દૂધ, દારૂ વિગેરે રજુ કરવાની હરી-કાષ્ટ કરવી. તે મોટા જથ્થામાં રજુ કરી ગરીબોને ખતાડવું.

વંદીદાદ.

વંદીદાદ શબ્દ અવસ્થાના “વીદ્યેવ દાત” ઉપરથી બન્યો છે. એનો અર્થ “દેવોની સામેના કાયદા” થાય છે. અહિં ‘દેવ’ શબ્દ ધણો બોદળે અર્થ લેવો. શારીરિક અથવા માનસિક યા રવાનને લગતાં બધાંને આડે આવનાર જેવી ક્ષેત્ર સ્ત્રીજ યા સાધન તે ‘દેવ’ ને નામે જણાયેલાં છે. ત્યારે દેવના વર્ગમાં જેમ બુરાં માણસો, તેમ તંદરસ્તીને નુકસાન કરનાર સ્ત્રીએ યા સાધનો યા ખીમારીઓ અને નીતિના

દુર્ગુણો પણ અપે. ત્યારે વંદીદાદમાં તંદરસ્તી જળવવા અને તંદરસ્તીને આડે આવનાર સખખો—જેવાકે અસ્વચ્છ કોહવાટ વિગેરે—ને ટાળવાનાં ક્રમો અને તે સાથે મંદરસ્તી જળવવા બાબેનાં ક્રમો સમાવેલાં છે.

વંદીદાદની કુલે ૨૨ પર્ગદોં યા બાબ છે. તેમાં ની જણાવવા પ્રમાણે વિગત સમાવી છે:—

પર્ગદોં ૧—એમાં અહુરમજ્દે અસલી આર્યન પ્રજા વરતી એક પછી એક કયા મુલકમાં વસાવી તેનું વળ સમાવેલું છે.

પર્ગદોં ૨—એમાં પાદશાહ જમશેદે પોને એક ન વર યાને સંસ્થાન, પુરતી હવા અને રોશનીની આવજ થાય એવાં મકાન સાથનું, બનાવ્યું તેની હકીકત આપી.

પર્ગદોં ૩—જમીન શાથી ખુશ અને શાથી ના ખુ થાય છે તે જણાવ્યું છે. દાખલા તરીકે, જે જમી ઉપર ખેતી થતી હોય, જ્યાં સઘળું સ્વચ્છ અને સ રાખ્યું હોય, જ્યાં બલાં આદમીઓ રહેતાં હોય, અને જ અહુરમજ્દની યાદ થતી હોય, તે સઘળી જગ્યાએ જ હમેશાં ખુશાલ રહે છે.

પર્ગદોં ૪—જરથોસ્તી ધર્મની એક ખાસ શિખવણ આ છે કે દરેકે બીજા તરફની ફરજ બજાવવી, બીજા સાથે—પછી તે બીજો જરથોસ્તી હોય કે નહિ તે સાથે— કરેલા કોલકરાર હમેશાં પાળવા. આ પર્ગદોંમાં એવી ફરજ અને એવા કોલ બાબે વિવેચન કર્યું છે.

પર્ગદોં ૫—એમાં નસાની કેટલીક બાબદ આવેલ છે. એટલે કે આતશ, પાણી, જમીન જેવા પદાર્થોની ના

પામતી ચીજોથી ખરાબ કરવાં નહિ. નાથ પામતા કોહવાટ
યા ગલીચી ફેલાવનાર પદાર્થોને ઘટતી વ્યવસ્થા કરી એવી
જગ્યાએ દૂર કરવા, કે તેથી આજીવનનાંઓને તુકસાન
થાય નહિ.

પર્ગદ ૬—જમીન, પાણી, ક્રિયામ વપરાતો હોમ
પાક્ષો, વિગેરે ચીજોને જો નસો લાગો હોય તો તેઓને કેમ
પાક કરવાં, તેની અને લાશને સેવટની જગ્યાએ પોંદોચાડવાની
બાબત એમા સમાવી છે.

પર્ગદ ૭—એક માણુમનાં મરણ પછી કેટલેક
વખતે તેનાં શરીરનો કોહવાટ આજીવનનાંઓએ અસર કરે છે.
એવી કોહવાટની અસર લાગેલી ચીજોને કેવી રીતે સાફ
કરવી. એવી નજીસાત કોઈ માણુસોને લાગી હોય કે જોઈ
તેઓ બીમાર થવાનો અને બીમારી ફેલવવાનો સંભવ હોય
તો તેવી તેઓની રીમનીથી તેઓને કેમ સ્વચ્છ કરવાં.

પર્ગદ ૮—એક ઘર આતશ વિગેરેને કેમ સ્વચ્છ
કરવાં.

પર્ગદ ૯—નવરાતનું બરશનુમ નહવાડવાની બાબત
યાને એક આદમીની અપવિત્રાઈ દૂર કરવા માટે ચોકસ
તરતીયથી તેને નહવાડવું.

પર્ગદ ૧૦—માણુસોથી નસાની રીમની વિગેરે, દૂર
કરવા માટેની ક્રિયામાં શું બહુતરો બહુવાં તે વિગેરે.

પર્ગદ ૧૧—કોઈક ચીજોથી નસાની રીમની વિગેરે
દૂર કરવા માટેની ક્રિયામાં શું બહુતરો બહુવાં તે વિગેરે.

પર્ગદ ૧૨—ચહડ ઉતર ખેશીપણાંનો સંબંધ ધરા-
વનાર ધણીઓ મરણ પામે તો મરનારનાં જીહાં જીહાં ખેશી-

ઝોઝો તેઝો માટે 'ઉપમન' કરવું અથવા ઠેરવેલા વખ-
તેથી ૧૬ વાર દલગીર ન થવું.

પર્ગદ ૧૩—માણુસ જાતની વફાદારીથી સેવા
જનવનાર (કુતરા) ની આપદ.

પર્ગદ ૧૪—સગે આખી નામનો કુતરો, જે અસલી
ધરાનમાં એક ઉપ્યોગી પ્રાણી ગણાતો, તેને નાહક મારી
નાખનારાઓની સજાની આપત.

પર્ગદ ૧૫—કેટલાક મોહટા ગણાતા ગુનાહોની આપત.

પર્ગદ ૧૬—ઝી જાતની માસિક ખીમારી અને
તે ખીમારી વખતે તનની દરસ્તી વિગેરે માટે સાચવવી
જોઈતી સાવચેતી.

પર્ગદ ૧૭—નખ, બાલ જેવા પદાર્થો, જેઓ નસો
ગણાય, તેઓને કેવી તરતીબથી દૂર કરવા તે વિગેરે આપત.

પર્ગદ ૧૮—આ પરગરદમાં કેટલીક પરચુટણુ આપતો
સમાવી છે, જેવી કે નાલાયક અથોરનાનો, ઉદ્યોગનું બાન
આપનાર મર્દો, દરજ, હવસો વિગેરેની આપતો.

પર્ગદ ૧૯—આ પર્ગદમાં પેગામ્મર જરથોસ્તની
જાંદગીના કેટલાક અગતના એશારાઓ છે. આહરેમને લોભ
લાલચથી તેવણુને લલચાવવાને કરેલી કોશેશો તેવણુ પોતાનાં
મજબુત મનથી રદ કરીધી.

પર્ગદ ૨૦—ઝીત નામના તખીબની અને તખી-
બાંની આપત.

પર્ગદ ૨૧—રોશની અને પાણી જેવા ઉપ્યોગી
પદાર્થોની આપતો ઉપર થોડુંક વિવેચન.

પર્વદ ૨૨—આહરેમનની સંખ્યાબંધ બદીઓ અને બીમારીઓ અને અહુરમજ્દે બહેર કરેલા તે સામેના એલાળે અને ઉપાયો.

ખોદ્દેહ અવસ્તા

ખોદ્દેહ અવસ્તા એટલે નાના અવસ્તા. યજ્ઞસ્તે, વંદીગદ વિગેરે મોટાં બહુતરોમાંથી એ ભાગ દરરોજની નાની બંદગી તરીકે ચુંટી કાઢાયો છે. માટે એને નાના અવસ્તા કહે છે. એમાં નીચલાં બહુતરો સમાવ્યાં છે.

૧ ગેહો

૨ નીઆએશો

૩ યસ્તો

એ ઉપરાંત આફ્રીનગાનો, જે યજ્ઞો અને અશો ફરોહરોની યાદનાં બહુતરો છે, અને આફ્રીનો, જે દુઆના બહુતરો છે, તે અને કેટલીક પાજંદ બંદગીઓ પણ હાલ એ નામમાં સમાયલાં છે.

ગેહો

ગેહ અથવા ગાહ એટલે વખત. જરથોસ્તી પુસ્તકો પ્રમાણે ૨૪ કલાકના દહાડાને વખત (ગાહ)ના પાંચ તબક્કામાં વેંદ્યેલો છે. એ દરેક તબક્કાને ગેહ કહે છે. તે દરેક ગેહમાં બહુવાનાં બહુતરને પણ ગેહ કહે છે. તે પાંચનાં નામ નીચે પ્રમાણે છે: હાવન, રપિથ્વન, બિજ્જરન, અઘ્નિસ્ત્રિથેમ, ઉશ્વહેન.

નીઆએશો

નીઆએશો પાંચ છે : ખોશ્તે, મેહર, માહાખોખ્તાર, આવાં અદ્વૈવીસર, અને આતશ. એમાંની પેહેલી બે રાશનીના સંબંધમાં

છે. ખોર્શેદની નીઆએશ ખોર્શેદની સિક્તમાં છે. મેહર નીઆએશ સૂર્ય ઉગવા આગમચની રોશનીના સંબંધની નીઆએશ છે. માહખોખતારની નીઆએશ ચંદ્રમાની સિક્તમાં છે. આવાં અર્દવીસૂરની નીઆએશ પાણીની સિક્તમાં છે. અર્દવીસૂર નામની એક મોટી નદી અસલી ધરાનમાં હતી. તે વખતનાં ધરાનના મોટા ભાગને પાણી પુરું પાડતી હતી. એ નદીને હાલની ઓક્સસ નદી માનવામાં આવે છે. તે નદી ઉપરથી એ નામ કુલ પાણીના સંબંધમાં વપરાય છે, આતશ નીઆએશ આતશની સિક્તમાં છે.

જુદા જુદા યજ્ઞોના નામ ઉપરથી તેઓની સિક્તના ભણુતરો યસ્તોને નામે જણાયલાં છે. એવી ૨૨ યસ્તો જણાયલી છે.

પ્રકરણ આઠમું.

આગલા ધરાની જરથોશ્તી ધર્મને લગતા
સાહિત્યની ટુંક તવારીખ

આપણું ધરાની જરથોશ્તી ધર્મને લગતું સર્વ સાહિત્ય
૧૧૨ ભાષાઓમાં છે. ૧ અવસ્તા, ૨ પેહેલવી, ૩ પાગંદ
અને ૪ ફારસી. એઓમાંથી મુખ્ય સાહિત્ય અવસ્તા ભાષામાં
૭. તે બાબે આગલા પ્રકરણમાં આપણે જોતી ગયા છીએ.

અવસ્તા પછી બીજું મુખ્ય સાહિત્ય પેહેલવી ભાષામાં
૭. એ મુખ્ય કરી સાસાનીયન જમાનાનું અને તે પછીના
ખતનું છે. સર્વથી પુરાણું પેહેલવી લખાણુ આપણને
સિકકાઓ ઉપર મલે છે. એ સિકકાઓમાં મુખ્ય આપણા
હિંદુસ્તાન દેશની ઉત્તર પશ્ચિમના ભાગમાં મળેલા સિકકાઓ
૧ કે જે ઉપર આપણને આપણા કેટલાક યજ્ઞોના નામો
મળે છે. હિંદુસ્તાનના એ ભાગમાં ઇન્દો તુરશ્ક વંશના જે
ઇન્દો-સીધીક રાજાઓ રાજ કરી ગયા હતા, તેઓના એ
સિકકાઓ છે.

સિકકાઓ પછી આપણને પુરાણું પેહેલવી લખાણુ
રાનના કેટલાક પાહાડો ઉપર મલે છે. તે ઇ. સનેની
૧૭ અને ચોથી સદીનાં ધરાની પાદશાહોનું છે. નક્ષે રસ્તમ,
ક્ષે રજબ, શાહપુર, તાકે ખોસ્તાન અને હાજીઆબાદના પેહેલવી
ખો એવાં લખાણુ તરીકે જાણીતા છે. એ લેખો અદેશ્વર
ખોગાન, શાપુર બીજો, શાપુર ત્રીજો, નર્સી, ખેહરામ બીજો,
ખેવા સાસાનીયન પાદશાહોના છે. આપણાં મુખ્ય શહેરની

પડોશમાં છસ્તી તાલુકામાં આવેલા કુનેરીના ગોદાઓમાં પણ એ પેહેલવી લેખો, ઇ. સ. ૧૦૦૯ અને ૧૦૨૧ નાં મળે છે. એ લેખો તે ગોદાની મોઢાકાતે આવેલા કાંધ ધરાની મુસાફરોના દિસે છે. દક્ષિણ હિંદુસ્તાનમાં મદ્રાસની પડોશમાં આવેલાં એક ગામનાં એક દેવળમાં પણ એવા એકાદ એ લેખો મળેછે. એ લેખો ધરાનના કાંધ ખ્રિસ્તીઓ, જેઓ પેહેલવી ભાષા વાપરતા હોય, તેઓના છે.

પુસ્તકોનાં પેહેલવી સાહિત્ય ઉપર આવતાં દિસે છે કે મુખ્ય અગતનું પેહેલવી સાહિત્ય આરબોને હાથ ધરાનની હાર થવા આગમનનું, એટલે ઇસવી સનની સાતમી સદી આગમનનું હતું. આરબોને હાથની હાર પછીનું પણ કેટલુંક પેહેલવી સાહિત્ય છે. એ પેહેલવી સાહિત્યના, ૩૦ ઉવેસ્ટે કહ્યું છે તેમ, ત્રણ મુખ્ય ભાગો થઈ શકે.

૧ અવસ્તાનાં લખાણોનો પેહેલવી તરજુમો અને શરેહ.

૨ ધર્મ સંબંધી બાબતોનાં પેહેલવી લખાણો.

૩ ધર્મ સિવાયની બીજી બાબતો ઉપરનાં પેહેલવી લખાણો.

૧ અવસ્તાનાં લખાણોનો પેહેલવી તરજુમો અને શરેહ.

આ વર્ગનાં સાહિત્યમાં આપણાં નીચલાં બહુતરોને પેહેલવી તરજુમો અને શરેહ આવે છે. વંદીલદ, યજ્ઞસ્ને, વી-સ્પરદ; યસ્તો,—અહુરમઝદ, એહરામ, સરોશ હા દોપ્ત, હેપ્તન, ખોશોદ, અને માહા બોપ્તાર; નીઆએશો,—ખોશોદ, આવાં અને આતથ; આશીનગાનો—ગાહમ્યાર, દહમાન, ગાથા, અર્દાશરેશ અને સીરોમ. આ ભાગમાં એ ઉપરાંત બીજી

કેટલાક અવસ્થાનાં ભાગોનો પેહેલવી તરજુમો આવે છે કે જે સાધારણ બહુતર તરીકે ભણાતા નથી. દાખલા તરીકે નીરંજેસ્તાન, અઝોગમદેઆ, વજર કદ્દ દીનીક.

૨ ધર્મ સંબંધી બાબતોનાં પેહેલવી લખાણો

આ વર્ગનાં પેહેલવી સાહિત્યમાં આપણાં કેટલાંક જાણીતાં પેહેલવી પુસ્તકો આવે છે, જેવાં કે દીનકદ્દ, ખુન-દેહેશ, દાદેસ્તાને દીની, મીનોખેરદ, શાયસ્ત લા શાયસ્ત, વીરાફનામું, જામાસ્પી, બહમન યસ્ત, માદીગાને ગોસ્ત ક્રયાન, માનુશચેહેરનાં પત્રો, જાહરપરમનાં લખાણો, આશીર્વાદ, આફ્રીનો, અને પતેતો.

૩ ધર્મ સંબંધી નહિ એવાં પેહેલવી લખાણો

આ વર્ગનાં પેહેલવી સાહિત્યમાં કેટલાંક અર્ધ-ધર્મ-હાસિક લખાણો આવે છે, જેવાં કે કારનામે એ અર્દેશર બાબે-ગાન, શાદગારે જરીરાન, શત્રોષહા એ અમરાન અને અફૂદીઅવ સહીગીઝ એ સીસ્તાન. એ ઉપરાંત માદીગાને હજર દાદેસ્તાન નામનું સંસારી કાયદાઓનું પુસ્તક વિગેરે થોડાંક પુસ્તકો એ વર્ગમાં સમાય છે.

પાજ્જંદ સાહિત્ય

પેહેલવી સાહિત્ય પછી આપણે પાજ્જંદ સાહિત્ય ઉપર આવ્યે છીએ. કેટલુંક પાજ્જંદ સાહિત્ય તે કાંઈ નહિ પણ જ્યારે પેહેલવી સાહિત્યજ છે. પણ જ્યારે પેહેલવી સાહિત્યમાં કેટલાક સેમેટીક ભાષાનાં શબ્દો દાખલ થયલા છે ત્યારે પાજ્જંદ સાહિત્યમાં તેમ નથી. પાજ્જંદ તે સેમેટીક તત્વ વગરનું પેહેલવી સાહિત્ય છે. કેટલુંક સાહિત્ય જેમ પેહેલવી તેમજ પાજ્જંદ ગણાય.

આપણું પાજ્ઞંદ સાહિત્ય નીચલા મુખ્ય ભાગોમાં વહેચી શકાય છે.^૧

૧ જાણીતાં પેહેલવી પુસ્તકો પાજ્ઞંદ જાનમાં જેવાં કે યુનદેહશ, મીનોખેરદ, બહમન યસ્ત, વીરાદનામું, અઝોગમદેયા.

૨ બંદગીનાં બહુતર તરીકે બહુતાં પાજ્ઞંદ લખાણો જેવાં કે પતેતો, આદીનો, દુઆઓ.

૩ નીરંગો, જેવી કે યસ્તોની પછવાડે બહુતી નીરંગો, અને બહુતરમાં બહુતી નહિ હોય, એવી કેટલીક નીરંગો, જે રવાયતોમાં આપી છે.

૪ સેતાયશો, જેવી કે નામે સેપાસ, અહુરમજદની સેતાયશ વિગેરે.

ફારસી સાહિત્ય

પાજ્ઞંદ સાહિત્ય પછી આપણે ફારસી સાહિત્ય ઉપર આવ્યે છીએ. એ વર્ગમાં સદ દર કેતાબ મુખ્ય છે. એ પુસ્તકના સો (સદ) બાબ (દર) છે, તેથી તેને સદ દર નામ મળ્યું છે. તે પદ અને ગદ્ય બેઝમાં લખાયેલી છે. એ વર્ગનું બીજું જાણીતું ફારસી પુસ્તક જરથોસ્તનામું યાને પેગામ્પર જરથોસ્તની બંદગીનો એકવાલ છે. ફારસી શાયસ્ત લા શાયસ્ત એ વર્ગનું બીજું મુખ્ય પુસ્તક છે, જે સદદર, યુનદેહશને નામે પણ જણાયલું છે. વીરાદ નામું, મીનોખેરદ, અને જમાસ્પી જેવાં જાણીતાં પેહેલવી પુસ્તકો ફારસીમાં

જુઓ પારસી પંચાએતનાં ત્રસ્ટીઓ તરફથી પ્રગટ થયેલું એકવલ ફારસીપણ આંતીઆનું પુસ્તક, "Pazend Texts collected and collated".

પણ લખાયલાં છે. ફારસી સાહિત્યના આ વર્ગમાં રેવાયતને નામે જણાયલાં લખાણો મુખ્ય છે. આસરે ૩૦૦ થા ૪૦૦ વર્ષ પર ધર્મ સંબંધી બાબતોના કેટલાક સવાલો હિંદુસ્તાનથી ધરાનના બણેલા દસ્તુરો ઉપર મોકલવામાં આવતા હતા. ત્યાંથી તેઓ તરફથી જે જવાબો આવેલા તે રેવાયતને નામે જણાયલા છે. જે ધણીઓ અતરેથી સવાલો લઈ જતા અને જવાબો લાવતા તેઓને નામે તે લખાણો યા રેવાયતો જણાયલાં છે; દાખલા તરીકે નરીમાન હોશંગની રેવાયત અને બહમન અસ્ફંદયારની રેવાયત. એવી રેવાયતોના બે ધણીઓએ સંગ્રહ કર્યો છે. એ સંગ્રહ એઓને નામે જણાયલા છે, જેમકે દારાબ હોરમજદયારની રેવાયત અને બર્જો કામદીનની રેવાયત. એ સંગ્રહમાં ધરાનથી આવેલા જવાબોની બાબતો ઉપરાંત કેટલાક ફારસી કૌરસાઓ અને નાનાં પુસ્તકો પણ સમાયલાં છે. દાખલા તરીકે મારનામું, સોગંદનામું, મહમુદ ગીજનવીનો કિસ્સો વિગેરે.

આપણા ધર્મને લગતું સંસ્કૃત સાહિત્ય

આપણું ધર્મ સંબંધી કેટલુંક સાહિત્ય નેર્ગેસંગ ધવલ નામના એક કાબેલ દસ્તુરને હાથે અને બીજાઓને હાથે લખાયલું સંસ્કૃતમાં પણ છે. એમાં મુખ્ય ભાગ અવસ્તા પેહેલવી પુસ્તકોનો તરજુમો છે.

અવસ્તાનાં સંસ્કૃત તરજુમામાં ખોદેઅવસ્તાના થોડાક

(૧) જુઓ પારસી પંચાંગેતનાં ત્રદી સાહેબો મારફતે એસ્વદ શેહરીઆરજ હાહાલાહ ભર્યાની કલમથી પ્રગટ થયલું પુસ્તક
 “Collected Sanskrit Writings of the Parsis” Part I, Khorda Avestā-Arthah.

ભાગનો અને વજ્રસ્ત્રનો તરંગુમો છે. પેહેલવી પુસ્તકોમાં મીનોખેરદ, શેકન્દ ગુમાની વજાર, અર્ધાત્રીરાક્ષનામું અને અઓગમદેમાનો તરંગુમો છે.

ખીજીું સાહિત્ય

આપણું થોડુંક ધરાની સાહિત્ય ખીજારોડી (Cunciform) ભાષામાં ધરાનમાં બેહીસનનાં પાહાડ વિગેરેમાં બચી રહ્યું છે. પણ તે ખાસ ધર્મ સંબંધી સાહિત્ય નથી. તે તવારીખને લગતું સાહિત્ય છે.

છેલ્લાં આસરે ૧૫૦ વર્ષના અરસામાં, અને મુખ્ય કરી છેલ્લી સદીમાં, અને તેમાં પણ મુખ્ય કરીને તેનાં પાછલા અર્ધા ભાગમાં, ગુજરાતી અને અંગ્રેજી ભાષાઓમાં ધર્મ સંબંધી પુસ્તકોનાં તરંગુમાઓ અને ખીજીું સાહિત્ય-બહાર પડ્યું છે. અંગ્રેજી ઉપરાંત યુરોપની ખીજી ભાષાઓમાં પણ કેટલુંક સાહિત્ય બહાર પડ્યું છે.

